

De magie van
zachte kracht

Sylvia van Doorn

Colofon:

2025, september

Uitgeverij: 24bookprint

Tekstredactie: Robyn Tieman

Vormgeving: Sylvia van Doorn

Copyright: Sylvia van Doorn

Inhoudsopgave

Introductie	5
Leontine	9
Engelina	25
Simcha	37
Alima Ursula	49
Lina	65
Lies	81
Elizabeth	97
Amanda	109

INTRODUCTIE

Beter dan het origineel!

Het is een druilerige lentedag in het jaar 2017. De regen valt met bakken uit de grijze wolken. Ik zit scrollend op mijn telefoon wat te mijmeren wanneer mijn aandacht wordt getrokken door een filmpje. Het vertelt het verhaal van een boek dat ergens in Amerika geschreven wilde worden. Een nieuwtijdse verhalenbundel over krachtige vrouwen. Nieuwe rebelse voorbeelden voor de meisjes van nu. Ik voel een siddering door mijn lijf gaan. Ja! Ja! roept alles in mij. Mijn cellen dansen in elke vezel. Ik word er zelfs draaijerig van. Duizelend van puur geluk wankel ik op mijn voeten! De regen plent plots minder hard, het wolkendeek breekt open en de zon piept er nu vastberaden tussendoor, zo mijn kamer in! Ik pre order het boek onmiddellijk en het grote verlangende wachten begint!

Eindelijk is het najaar. Met een doffe plof valt er een plat wit doosje op mijn mat. Ik gris het van de grond, neem het mee naar binnen en land er verwachtingsvol mee op de bank. Ik rits de doos open en daar ligt ze. Het boek waarnaar ik zo heb verlangd. Barstensvol inspiratie, krachtige verhalen en nieuwe rolmodellen. Wat is dit boek belangrijk! Ik voel dat de tijd rijp is voor nieuwe verhalen om met onze sisters, dochters en kleindochters te kunnen delen. Ik voel het vibreren door heel mijn lijf. Ik pak haar op alsof het mijn eigen eerstgeborene is, zó groots voelt het.

Met vlakke hand voel ik eerst de zachte matte buitenkant van het boek voor ik het open sla. De gevoelssensatie is voor mij bij elk boek een belangrijk begin. Het boek is klein. Niet veel groter dan pocket formaat. De donkerblauwe kleur doet mijn wenkbrauw ongemerkt fronsen. De hoeken

en de randen voelen scherp aan. De kaft is dik en hard. Ik open het boek. Mijn hart klopt sneller. Daar ga ik...

Ik blader en blader. De schrik slaat me om het hart. Wat is dit? Ik zie korte en bondige vertellingen aan de ene zijde met een strakke illustratie aan de andere kant. De verhalen zijn niet alleen kort en bondig maar ronduit kort door de bocht en vooral onpersoonlijk. Mijn enthousiaste open hart voelt verdriet opwellen. Is dit het boek dat vol bombarie is aangekondigd? Is dit nu het nieuwtijdse verhalenboek vol mooie rolmodellen waar de wereld zo'n nood aan heeft? Heb ik hier nu zo naar uitgekeken?

Alle verhalen delen de successen van beroemde vrouwen van toen en nu. Het klinkt zo leuk, maar...ik kan me hier niet aan spiegelen. Ik voel de connectie niet. Ik lees óver hen, ik beleef niets mét hen. Ik lees in spierballentaal wat al deze vrouwen hebben bereikt. Ik mis een element. Ik mis de *Zachte Kracht* in ál deze verhalen. Wat een gemiste kans. Wat ongelofelijke jammer. Maar dan...

Ik word achterover gedrukt tegen de leuning. Alsof iemand me teder aan mijn oor naar achteren trekt. Ik geef me over aan de beweging en zit roerloos stil en luister. Een heldere stem klinkt van achter mijn schouder in mijn rechteroor. "Dit kun jij beter. Schrijf dit boek beter. Schrijf het zelf!"

Op dat zelfde moment voel ik tot in elke molecuul van mijn lijf dat het waar is. Dit kan ik beter. Dit is het boek dat ik te schrijven heb. Het boek waarvan ik al vijftien jaar weet dat het door mij geschreven ging worden, zonder ooit te weten waarover het moest gaan. Ik wist alleen dat ik te wachten had op een teken. En dat teken kwam. The time is now.

Ik ga op reis, speurend, ontdekkend, verlangend. Hongerig naar de mooie ware verhalen van prachtige vrouwen die de aarde bevolken. Ik vind ze moeiteloos. Het leven leidt mij waar ik moet gaan en ik zet de stappen. Het enige dat ik hoef te doen is komen opdagen met pen en papier. Ik word als een wonder geleid naar acht prachtige verhalen, acht inspirerende levens. Échte verhalen van échte vrouwen. Vrouwen die door hun leven reisden. Botsend tegen obstakels, stuitend op beperkende overtuigingen, struikelend over patronen en gewoontes. Zichzelf inpassend, aanpassend, in een poging dienstbaar te zijn voor de wereld om hen heen. Want oh wat zijn wij vrouwen daar goed in. We zijn vaak zo gericht op het dienen of zelfs pleasen van de wereld buiten onszelf dat wij onze eigen ziel, ons eigen hart kunnen vergeten. Dan dienen we ten koste van onszelf. Je herkent het vast.

Mooie, lieve medereiziger. Dit boek is om jou te inspireren om helemaal thuis te komen in wie je wérkelijk bent. Los van patronen en verwachtingen.

Gewoon jij. Helemaal jij. De acht vrouwen in dit sprookjesachtige, magische vertellingenboek laten jou zien hoe zij al ploegend, struikelend, wandelend, rennend, dansend of sjokkend uiteindelijk thuis kwamen bij zichzelf. Daar waar hun weergaloze *Zachte Kracht* altijd al bleek te wonen. Binnen in zichzelf, waar ze verbonden zijn met hun ziel en hun hart. Juist daarin schuilt de pure magie. De weergaloosheid. De kracht waarmee ze al hun uitdagingen moeiteloos aan kunnen, omdat ze helemaal trouw zijn aan zichzelf. Vanuit een diepe zelfliefde en waardering.

Precies daar ligt '*de Magie van Zachte Kracht.*'

Geniet er van.

Sylvia

Het dappere leeuwinnen kind

Op een prachtige vroege zomerdag in het jaar 1969 kwam in het boerendorp Lemelerveld, gelegen tussen de groene landerijen, een lief klein meisje ter wereld.

De avond ervoor was het feest in het dorp en de hoogzwangere, eigengereide, levensgenietende Leni, die haar derde kind verwachtte, genoot met volle teugen. “Zou je niet eens op huis aan gaan, straks beval je nog op de dansvloer!” sprak de bezorgde buurvrouw haar toe. Maar de muziek was te heerlijk en te opzwepend en van huiswaarts gaan wilde ze niet weten. Rond de klok van twaalf begon Leni tóch wat moe te worden. Niet zo vreemd want haar buik vormde een enorme toeter die zachtjes heen en weer schommelde wanneer ze liep. “Ok, ok...ik ga al” mompelde ze. Het kind in haar schoot zat daar al bijna negen maanden en zou zich weldra tonen. Tijd om toch maar wat te gaan rusten.

Nog geen vier uur later was het wonder reeds geschied. Een droom van een baby gleed bijna moeiteloos uit haar schoot, gehuld in een wolk van vlies. Nog deinend in heerlijk dempend vruchtwater, bijeen gehouden door het de vruchtzak die nog helemaal intact was, zo lag ze daar, tussen de benen van moeder. Een wonderlijke aanblik die Leni stil maakte. Vader sprak diep onder de indruk “Weet je wel dat ik ook precies zo ben geboren, met de helm op?” Hij glimlachte vertederd. Dat dit magisch was hoefde niemand hen te vertellen, al wist niemand toen precies hóe magisch dat zou blijken te zijn.

De kleine leeuwin en de verscheurende angst

Grootmoeder, de moeder van moeder, had ooit haar eigen jongste dochter de naam Léontine willen geven. Maar in die dagen was het gebruikelijk dat ook peettantes inspraak hadden op de naamgeving. Er werd streng geadviseerd een andere naam te kiezen en alzo geschiedde. Maar de naam bleef in het hart van grootmoeder leven. Toen Leni in verwachting was van haar jongste spruit trok grootmoeder de stoute schoenen aan en deelde haar lang bewaarde verlangen. Leni en haar man hadden zelf nog geen naam gekozen en besloten gehoor te geven aan het verzoek van grootmoeder. Zo kreeg het meisje in de vruchtzak de naam Léontine, dat `als een leeuw` betekent.

Maar de kleine leeuwin was als een bedeesde welp. Ze was zo in zichzelf terug getrokken dat haar ouders dachten dat ze misschien wel autisme had. Uren en soms dagen gingen voorbij zonder veel uitwisseling met het meisje. Het was alsof ze zich niet kon verbinden met die wereld om haar heen, met dezelfde terughoudendheid die ze ook had getoond op het moment van haar geboorte. Ook toen had ze nog vastgehouden aan de beschermende ballon om zich heen om niet direct in het volle licht te hoeven vertonen.

Toen het kleintje nog maar twee-en-half jaar was gebeurde er iets vreselijks. Ze kreeg de mazelen dat zich uitbreidde tot een levensgevaarlijke hersenvliesontsteking. Het hele gezin was in rep en roer. "Oh nee! Wat moeten we nu doen!" riep vader uit. Moeder liep als een kip zonder kop heen en weer en vader kermde luider dan luid. De dokter besloot: "Ze moet naar het ziekenhuis, en wel onmiddellijk!" In drie seconden werden wat spullen gepakt en zaten ze in de auto richting een ver oord. De rit duurde en duurde en het meisje werd zieker en zieker. Het schudden van de auto beukte tegen haar toch al pijnlijke hoofdje. Op schoot bij vader zocht ze bescherming en kroop ze weg. Moeder reed als een bezetene naar dat grote gebouw op die verre plek waar ze een taal spraken die het leeuwenwelpje niet begreep. Eenmaal aangekomen in het ziekenhuis werd het arme, zieke en verwarde welpje op een groot wit bed gelegd. Nog snel een kus van vader en moeder en weg waren ze. Daar lag ze... alleen.

Ze keek verschrikt en angstig om zich heen. Witte muren en lange gangen. De wanden van haar bedje waren door een streng kijkende nonnenzuster omhoog getrokken zodat het een gevangenis leek. Ze was alleen in het kamertje. De muren waren aan de onderzijde van hout en de bovenkant was helemaal van glas, zodat de zusters door alle kamers heen konden kijken

om iedereen in de gaten te houden. Door de ramen in de muren heen zag ze andere huilende kindjes in bedjes zitten. Haar gedachten maakten haar nog verdrietiger. *Waar ben ik? Waar zijn papa en mama? Ik ben bang...* Dikke tranen van pure verwarring en angst rolden over haar vuurrode natte wangen. “Papaaaaaaaaaaaaaa! Mamaaaaaaaaaaaaaa!” klonk het

hartverscheurend door de gangen van het grote ziekenhuis.

Wekenlang lag ze daar, moederziel alleen. Vader en moeder zag ze niet. Ze voelde zich door iedereen verlaten. Dat papa en mama af en toe om de hoek gluurden naar hun kleine verdrietige meisje hoorde ze pas vele jaren later. Toen haar ouders de zusters smeekten hen toch éven bij hun welpje te laten snauwden ze toe:

“Nee! Als ze jullie ziet krijgt ze heimwee en dan zitten wij met de gebakken peren. Dat gaan we dus niet doen. U kunt maar beter weg blijven.” Tja. Maar hoe kon dit arme kleintje dat nou begrijpen. Hoe langer hoe meer wist ze zeker... *ik ben alleen. Ze zijn weg. Ze zijn me vergeten.* De intense pijn was te groot om te verdragen. Ze sloot zich opnieuw en nog veel dieper

op in zichzelf.

Irmgard

Na weken die voelden als jaren stonden plots, uit het niets, vader en moeder weer aan haar bed. Ze mocht naar huis. Maar het leeuwinnenwelpje schrok. Ze voelde geen blijdschap. Ze bevroor bij de aanblik van haar ouders die ze nauwelijks herkende. Haar hart was na hun plotselinge verdwijnen zo op slot gegaan dat ze nu geen verbinding meer kon maken met de mensen die haar hier hadden afgeleverd en aan haar lot hadden over gelaten. Want zo was haar wereld. Zo voelde zij het diep van binnen.

Tijdens de verschrikkelijke weken in het ziekenhuisbed had het meisje zich vastgeklampt aan de enigen die ze daar zag. De nonnenzusters. Zij hadden haar eten gegeven en verschoond. Ze was nog zo klein en had toch iets van

geborgenheid nodig. In de loop van haar verblijf werden de nonnen haar dagelijkse beeld, iets dat het meest op vertrouwd leek. De gedachte aan haar ouders moest naar de achtergrond. De pijn van het gemis en de paniek om hun verdwijning was simpelweg te groot. De nonnenzusters vulden, hoe kil en onpersoonlijk ze ook waren, het gat in haar hart. Maar daar stonden ze. Een man en een vrouw die haar kwamen ophalen. Ze wilde niet.

“Nee neeeeeeee!” schreeuwende en krijste ze. Vader trok zijn verwarde en huilende welpje uit de armen van de non en droeg haar naar de auto. “Zodra we thuis zijn zal alles wel weer goed komen” fluisterde hij naar moeder. Eenmaal thuis wachtte Irmgard. Lieve Irmgard. De grotere zus en de grote held van het leeuwenwelpje. Het was Irmgard die binnen minuten na de bevrijding uit de waterballon bij haar kwam en wiens vinger ze pakte. Het was Irmgard die uren met het meisje wandelde, haar troostte en haar droeg. Irmgard was als een extra moeder voor haar. Vader droeg het huilende en tegenspartelende meisje naar binnen. Daar zaten haar zussen. Maar ook met hen wilde ze niet verbinden. Zelfs niet met Irmgard. Ze durfde niet meer. Verbinden is gevaarlijk, dat wist ze zeker.

Het kostte het welpje heel veel tijd en nog veel meer moeite om de grote wereld om haar heen weer een beetje te gaan vertrouwen. Ze hield haar hartje angstvallig gesloten. Met grote argusogen keek ze de wereld in en dacht er het hare van. Grote zus Irmgard was de eerste voor wie ze de deur van haar hart weer een piepklein beetje open zette. Maar.. hij ging nooit meer echt helemaal open voor de grote mensen in de verwarrende buitenwereld. Hen weer vertrouwen? nee. Dat lukt haar niet meer. Ze durfde niet meer.

Grote liefde

Het was de eerste dag van de kleuterschool. Het leeuwinnetje welpje was vier jaar geworden en de grote wereld wachtte haar op. Met lood in de schoenen en een hart dat zo snel klopte dat een aflopende wekker er jaloers op zou zijn, stapte ze aan de hand van vader bedremmeld het grote klaslokaal in. De juf stond op van achter haar bureau en liep op haar af. Ze stak haar lange arm uit en wilde het leeuwinnetje een verwelkomende hand geven.

“Hallo meisje. Welkom in de klas.” Het kind verstarde. Dit herinnerde haar aan het moment dat haar vader en moeder haar hadden achter gelaten in

het grote gebouw met de lange witte gangen toen ze nog zo'n klein welpje was. Ze greep de hand van vader nog steviger vast.

“Ik wil niet papa, ik wil niet.” Vader voelde de angst van zijn kleine meisje en knielde bij haar.

“Lieverd, papa gaat nu ook werken. Je weet waar ik ben. Zodra de school klaar is komt mama je ophalen en ga je weer fijn naar huis. Beloofd.” Het leeuwinnetje keek haar papa wantrouwend aan. “Ok” fluisterde ze, ietwat verslagen. Ze had immers weinig keus. Papa had zijn hand al uit de hare los getrokken en zwaaide lachend naar haar toen hij in de richting van de uitgang begon te lopen. Op het moment dat haar paniek bijna teveel voor haar werd en ze het op een haartje na op een lopen zette werd er aan haar mouw getrokken.

Verschrikt keek ze op. Wie deed dat? Ze draaide zich om en keek in de ogen van een jongetje dat even lang was als zij. Hij had korte donkerblonde haren en een heerlijke ronde toet.

“Hallo, wie ben jij?” vroeg het kereltje.

“Ik ben Peter.” Leeuwinnen welpje antwoordde met een bedeesd stemmetje

“Hoi...” Het dappere jongetje keek haar verwachtingsvol aan. “Hoe heet jij?”

“Ik... ik heet Léontine” stamelde ze.

De kleine bange Léontine kreeg een plekje in de kring, naast Peter. Het was het prille begin van een magisch verhaal.

Trouwen

Peter en Léontine. Waar je de een zag was de ander nooit ver uit de buurt. De ouders van Peter hadden een winkel waar ze boven woonden. Overdag hadden ze weinig tijd voor hem. Te druk. Ze waren daarom ook erg blij dat Peter een vriendinnetje had gevonden waarmee hij vaak kon spelen. Zo was Peter niet zo vaak alleen. De twee waren werkelijk onafscheidelijk. Peter en het welpje speelden elke dag samen. Fietsen, klimmen, verstoppertje, knikkeren... het moest en zou altijd met z'n tweeën.

Op een dag... “Maaaaaaaamaaaaaaaa!” Leeuwinnetje rende de keuken binnen waar moeder net de aardappelen stond te schillen. Met een verhit hoofd stormde ze op moeder af en stopte vlak voor haar voeten. Moeder schrok. “Wat is er aan de hand?” vroeg ze snel.

“Oh mama, ik heb een idee! Ik heb een idee!”

“Ok” zei moeder nu toch wel enigszins nieuwsgierig, “Wat is dan je idee?”

“Heb jij je trouwjurk nog? Mag ik hem hebben?” vroeg het meisje nog hijgend van het rennen.

“Wat moet je daar nou mee?” vroeg moeder vol verbazing. “Ga je soms trouwen?”

“Ja! Ja! Ik ga trouwen met Peter! En als papa zijn trouwkleren ook nog heeft dan kan Peter die wel aan doen!”

Een grote glimlach verzachtte het gezicht en verwarmde het hart van moeder. Hoe heerlijk toch, die kinderlijke fantasie. Alles is dan nog mogelijk.

Hartverscheurend verdriet

De jaren met Peter waren heerlijk voor het leeuwinnetje. Iedere dag was een feest. Ze genoot van elke verkleedpartij, elk spelletje, elk fietstochtje. Ruzie maken deden ze bijna nooit en als ze héél af en toe boos op elkaar waren duurde dat nooit lang.

Maar...de vader van leeuwinnetje was al een hele tijd heel erg verdrietig. Hij voelde zich niet fijn in de stad waar ze woonden, in het midden van het Lage Land. Hij was zo verdrietig dat hij er ziek van werd. Moeder maakte zich grote zorgen. Op een dag zei vader terneergeslagen “Ik wil verhuizen naar een ander dorp! Ik wil hier weg. Ik vind het hier vreselijk.”

“Oh nee!” riep moeder geschrokken uit.

“Nee, dat wil ik echt helemaal niet! Ik wil niet weg en zeker niet naar dat gat waar jij heen wilt!” Vader zakte verslagen in zijn stoel met zijn hoofd in zijn handen. Hij had eindelijk de moed om te zeggen wat hem al zo lang zo dwars zat en wat hem zo zwaar op zijn hart drukte maar moeder bleef kil.

Streng boorde ze, met haar besliste toon en venijnige woorden, alle hoop van vader regelrecht de grond in.

In de tijd die daarop volgde was verhuizen het gesprek van de dag. Moeder aan de ene kant die hoe langer hoe dwarser werd en écht van geen verhuizing wilde weten. Vader aan de andere kant die elke dag dieper wegzakte in zijn depressie omdat hij zich echt niet thuis voelde in de stad terwijl hij zo intens naar het platteland verlangde. Zo kon het écht niet langer. Op een avond werd de knoop door gehakt. Ze gingen verhuizen. Niemand kon vermoeden wat dit voor leeuwinnetje zou betekenen...

De zo gevreesde verandering

De volgende ochtend wekte vader zijn kleine leeuwin om naar school te gaan. “Goedemorgen papa!” zei het meisje opgewekt. Maar vaders gezicht stond niet blij. Hij had een diepe denk rimpel tussen zijn ogen en zijn wenkbrauwen waren zo ver afgezakt dat zijn ogen héel klein waren. Met een trillende koude hand pakte hij het handje van het meisje. “Léontine, meisje, ik moet je iets vertellen. Mama en ik hebben er veel over gepraat, dat heb je wel gehoord. We hebben een besluit genomen. We gaan verhuizen naar een dorp een stukje hier vandaan. Het dorp is niet heel ver weg, maar, je moet dan wel naar een andere school. Kom! Sta nu maar op en kleeft je aan. We gaan zo ontbijten.”

Het arme welpje voelde de grond onder haar voeten weg zakken. Wat zei papa nou? Naar een andere school? Maar.. maar... Peter dan! De gedachte aan haar lieve en beste vriendje maakte dat ze dikke tranen voelde branden. Al snel rolden ze over haar wangen. Ze stortte zich in haar kussen en huilde onbedaarlijk. Zelfs maar één dag zonder haar maatje kon ze zich hélemaal niet voorstellen. De gedachte alleen al verscheurde haar hart. Ze huilde en schreeuwde. Ze jammerde en smeekte vader en moeder. Maar... ze verhuisden.

Nieuwe plek

In het nieuwe dorp ging het Leeuwinnetje naar de katholieke school waar ook haar vader les gaf. Hoewel het fijn was om dicht bij vader te zijn, voelde ze zich er toch niet gelukkig. Op school was ze een stil en terug getrokken kind. Het leven was zwaar, heel zwaar. Het ontluikende vertrouwen dat ze zo

nu en dan weer durfde te hebben in andere mensen, na de afschuwelijk ervaring in het ziekenhuis, verdween nu helemaal. Ze voelde zich alleen, moederziel alleen. Wie kon ze nu nog geloven?

De tijd op de nieuwe school was niet fijn voor het meisje. De andere kinderen hadden er een akelig plezier in om haar iedere dag te pesten. Ze was immers de dochter van de meester. Het maakte haar niet zoveel uit wát ze zeiden, maar wat had ze er ook graag gewoon bij gehoord. Papa was dan wel gelukkig in het dorp, leeuwinnetje was dat niet. En ze miste Peter zó erg dat ze alleen nog maar met verdriet aan hem kon denken. Elke avond lag ze in haar bedje en hilde zichzelf in slaap. Voor ze was verhuisd hadden ze elkaar plechtig beloofd om altijd aan elkaar te blijven denken. En dat deed ze. Maar elke gedachte deed zoveel pijn dat haar haren letterlijk met dikke plukken uit haar hoofd vielen. Haar kleine hartje was onherstelbaar gebroken.

De leeuwinnenpuber

Na de jonge, ongelukkig en moeilijke jaren waarin leeuwinnenwelpje diepe pijn en intens verdriet had gevoeld brak een nieuwe periode aan. Eindelijk afscheid van de lagere school die haar weinig fijne herinneringen had opgeleverd. De middelbare school diende zich aan. Niet alleen een nieuwe start op een nieuwe school maar bovendien weg uit het verschrikkelijke dorp. Zoals altijd was de jonge leeuwinnin nog een bedeesd meisje. Toch lonkte het leven meer en meer en was de nieuwe grote school een verademing voor haar. Schoorvoetend kreeg ze vriendinnetjes en... vriendjes, geheel gepaard gaand met vlinders in haar buik, starende blikken en zwijmelende liefdesliedjes. De vriendjes die haar hart bekoorden mochten haar hand vasthouden en naast haar lopen. Oef... ze kreeg er knikkende en weke knieën van.

De uitbraak van de leeuwinnin

Rond haar zestiende brak de leeuwinnin echt vrij. Het ene vriendje na de andere passeerde de revue. De leeuwinnin was een stoere meid geworden die het kaas niet meer van haar brood liet eten. Regelmatig brulde ze luid door de school....rrrrroooaaaarrrr! Haar mannelijke leeftijdgenoten bewonderden haar dappere onverschrokkenheid mateloos en liepen als wulpse guppies achter haar leeuwinninderriere aan. Heerlijk vond ze het! Toch koos ze altijd voor vriendjes die zich nooit écht met haar durfden te verbinden. Zo

hield ze het lekker oppervlakkig en bovendien, onder controle. Van alle geliefdes die ze heeft bemind heeft deze dappere leeuwin toch maar twee relaties zélf beëindigd. Alle andere liefdesepistelen eindigden in een breuk vanaf de kant van de angstige heren die hun hart nooit helemaal aan haar durfden te geven. Toen de leeuwin een eindje in de twintig was en met haar zoveelste vriendje bij haar ouders aan tafel zat te eten sloeg de schrik haar om het hart. Vader en de moeder kibbelden over alledaagse zaken, zoals getrouwde mensen dat kunnen doen. Ze zag zichzelf en haar vriendje bezig. Ook zij en haar liefde bestookten elkaar ook regelmatig met boze woorden. Ze keek heen en weer, van vriendje naar haar ouders en weer terug naar vriendje.

“Oh mijn god! Ik ben hier het huwelijk van mijn ouders aan het na spelen! Dat nooit!” riep ze vol afschuwen uit.

Diezelfde avond was het uit.

Volwassen liefde

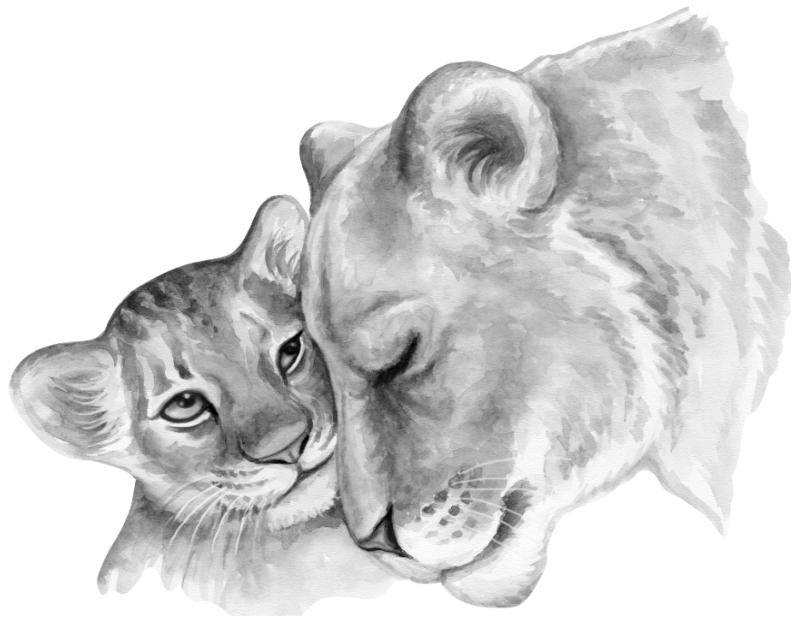
De leeuwin was inmiddels gegroeid tot instructeur in Japanse krijgskunst. Haar stoerheid was nog altijd haar beste wapen. Op een dag gaf ze een demonstratie. Daar stond een leuk uitziende knul haar te begluren. Uit haar ooghoeken zag ze hem kijken. Hm... die ziet er best leuk uit, dacht ze bij zichzelf en glimlachte bij de gedachte aan haar lippen op de zijne. Het duurde niet lang voor ze de daad bij de gedachte voegde. Aan deze lippen is ze heel lang blijven hangen. Vele jaren.

De jaren met deze man, die later de vader van haar zoons werd, waren alles behalve voorspelbaar of saai. Daar zorgde de leeuwin zelf wel voor. Zij was nog altijd degene met de broek aan, al was hij niet de man voor een rokje. Toch kookte hij, dat kon hij ook veel beter. Maar zij bestuurde de auto, dat was duidelijk meer háar talent. De eerste zoon diende zich aan. Een mini welpje om voor te zorgen. Maar dat ging nog niet zo gemakkelijk als ze zich had voorgesteld toen hij nog in haar schoot woonde. Ze was ongelofelijk blij met het ventje maar toch knaagde er van alles aan haar. Het welpje huilde wanneer hij honger had, en soms wanneer hij moe was.

Precies zoals het hoort. Maar de leeuw kon er moeilijk mee om gaan. Elke kreet van haar welpje ging door merg en been. Het huilen triggerde haar zo erg dat ze er werkelijk woedend van werd. Ze herkende zichzelf niet terug. Waar komt die woede vandaan? Wat is dat? Ben ik wel normaal? Bij elke woede aanval die ze voelde opkomen en die ze hélemaal niet wilde groeiden de twijfels en de onzekerheid. “Straks doe ik hem nog iets aan” vreesde ze. “Maar, hoe stop ik dit? Waarom voel ik me zo?” vroeg ze vertwijfeld aan haar man.

Hulptroepen

De gang naar een therapeut was toen snel gemaakt. Dit kon zo echt niet langer. De sessies waren pittig en intens. In regressie reisde ze terug naar haar eigen pijnlijke jeugd. Naar de plek waar haar eigen disbalans was ontstaan en gevoed. In één van de sessies kwam ze terecht in een vreselijk

gevoel van dood gaan. Dat was heftig en zeer zwaar. Ze voelde zoveel doodsangst dat ze schudde op haar grondvesten. Ze voelde het beeld -dat zich levensecht aan haar toonde- dat ze in een groot gat gezogen werd. Ze gilte het uit. Jaren later pas voelde ze dat dit de herinnering aan haar geboorte geweest moet zijn. Die reis van het beschermde binnenkant naar de lawaaiige buitenwereld vol gevaren. Ze had zich uit bescherming stevig vastgehouden aan haar vruchtzak waarmee ze dan ook als één geheel ter wereld kwam. Nog éven verscholen.... nog éven alles gedempt.

Grommen wordt snorren

De therapie werkte verhelderend, helend en hart openend. Eindelijk kwam er wat rust in de leeuw. Haar wanhopige oerbrullen maakten plaats voor lieflijk geprrrrrrrrrrrrr... Ze kon eindelijk genieten van moederschap, van samen zijn, van het wonder van het nieuwe leven.

Een tweede kind diende zich aan. Het leven was mooi. De zon stortte

uitbundig haar warme gele stralen uit en haar leeuwinnen bloed stroomde krachtig als nooit tevoren. Rrrrroooaaarr! Rrrrrroooaaarr!

Toch was er een schaduw aan de hemel. Een steeds dikker wordende rand van zwaarte en duister. De leeuwin en de man voelden het beiden. De leeuwin trok zich meer en meer terug van de man. Er was een onrust in haar. Iets onbestendigs. Er klopte iets niet, maar lange tijd draaide ze zich weg van dit diepe besef dat stilletjes aan haar knaagde. Alles is goed. Ik ben gelukkig.. vertelde ze zichzelf volhardend. Maar, het gefluister van haar innerlijk werd luider en luider. Ze deed haar handen op haar oren om het niet te hoeven horen. Ze bouwde een muur om haar hart om het niet te hoeven voelen. Nee! Het is goed. Ik ben wél gelukkig.

Tja.. dat kon niet lang goed blijven gaan. Daar was geen volhouden aan. Hoe langer hoe meer kwam ze tot het schrikbarende en pijnlijke besef. Ik moet je iets zeggen. Het gaat zo niet goed. In elk geval niet met mij. Het voelt alsof ik het leven van mijn ouders leef. Ik neem genoeg met iets dat niet klopt. Niet voor mij. Ik leverde mijn vrijheid en mijn passie in. Ik sluit elke dag compromissen die niet goed voelen. Maar wát wil ik dan wel? vroeg ze zich vertwijfeld af.

Donderslag die licht bracht

Na lang nadenken en nog langer voelen in het diepste van haar hart ontdekte ze eindelijk wat ze ooit was verloren. Als donderslag bij heldere hemel ontsluisde haar verscholen gevoel zich en kon ze werkelijk zien, voelen en waarnemen. Ze zag haar verlangen, ze voelde het ten diepste. Zo verscholen en bedekt het eerst was geweest, zo helder was alles plots.

Een bekentenis volgde. Ze haalt een keer diep adem en steekt met knikkende knieën maat vastberaden van wal. “Het spijt me oprecht. Maar ik kan het niet meer. Ik wil vuurwerk! Ik wil passie! Geen compromissen meer maar een krachtig liefdevol leven waarin alle ruimte is om te groeien en bloeien. Ik wil me ongeremd verbinden. Ik wil vrij struinen door mijn leven en mijn akkers bewateren en bemesten. Ik wil groeien en tot bloei komen! Ja! Dat is wat ik wil. Dát heb ik nodig.”

Maar tegenover de uitbundige vreugde van haar hervonden vuur was er ook snijdende pijn in haar hart, beseffend dat ze de man moest gaan verlaten en wetend dat dit zijn hart in duizend scherpe scherven zou breken. Dagenlang

liep ze met haar ziel onder de arm, bijtend op haar lip, wachtend op het goede moment. Maar zoals bij alle moeilijk zaken, er kwam geen goed moment. Dus.. op een verre van ideaal moment flapte ze het er uit. “Sorry, ik ga weg.” En ze ging.

De terugkeer van de prins

Zonder enige moeite en alsof het op haar had gewacht vond ze in een naburig dorp een fijne plek om te landen. Het huis paste haar als een beschermende warme jas met natuurlijk een plek voor haar zoons die mam graag kwamen bezoeken in haar nieuwe leven. Wat een genot. De stilte van de avonden, de rust bij het opstaan, de compromisloze invulling van haar eigen tijd.. ze ademde het allemaal met volle teugen en tot diep in haar longen in. Nu klopte het. Nu paste alles. De omzwervingen van het leven hadden haar hier gebracht en het was goed zo. Ze was gegroeid, ze had geleerd, ze was gestruikeld en was moedig gerezen. Ze had diepe angst gevoeld en het monster in de bek gekeken. Ze was verdwaald geweest in het oerwoud der emoties en had zichzelf door haar vasthoudendheid hervonden. Precies op het moment van de diepste duisternis voelde ze dat ze nu écht op te staan had voor wie ze werkelijk was. Geen flauwe en fletse keuzes meer. Geen halfbakken compromissen. Nee, ze wilde alleen nog gaan voor haar eigen hart. Dat hart dat ze zoveel jaren geleden gesloten had en dat ze nooit meer helemaal geopend had. Ze koos te midden van alle heftigheid om de overgebleven ketenen te verbreken en zichzelf helemaal onder te gaan dompelen in een liefde die ze nooit eerder zo intens voor zichzelf had gevoeld. Ze kwam thuis in haar eigen hart, daar waar een veld vol *Zachte Kracht* al haar hele leven op haar wachtte.

Eindelijk thuis

Ze was voor het allereerst werkelijk en moeiteloos daadkrachtig. En ze was plots weergaloos als een godin in de volle kracht en bloei van haar leven. De leeuwin was ontembaar en onoverwinnelijk! Als op wolkjes veerde ze over de aarde, van ontmoeting naar ontmoeting. Van ontdekking naar ontdekking. Ze genoot van elke nieuwe ontsluiting in zichzelf en in haar opnieuw ontluikende leven.

Op een avond zoemde de telefoon. Bzzz bzzzz... De leeuwin was veel te moe om op te staan en naar de telefoon te sjokken maar voelde dat het

belangrijk was, al wist ze niet waarom. Zuchtend en puffend liep ze sloffend richting de kast waarop haar telefoon lag te wachten om uitgeschakeld te worden alvorens ze in bed zou storten. Nou goed dan... nog één berichtje checken. De nieuwsgierigheid won het van haar vermoeide lijf. Ze pakte de telefoon en begon te scrollen door de binnengestroomde lijst berichtjes. De meeste klikte ze direct weg. Geen zin in...klik. Geen zin in....klik. Geen zin in...klik. Geen zin in....kl.... wacht wát?? Wat stond daar?

Hey Léontine, hoe gaat het met je?

Maar... maar.... dat is van Peter! Ze voelde haar hart opspringen van een licht hysterische mengeling van schrik en opwinding. Is dat echt van Peter.. mijn Peter? vroeg ze zich met een razendsnel kloppend hart af. Ze kreeg het bloedheet en haar wangen hadden verlegen blosjes die ze al in geen jaren meer had gehad. Als een bezetene klikte en tikte ze op haar telefoon om het bericht snel verder te kunnen lezen.

Met mij gaat het goed. Ik ben sinds kort gescheiden en zie dat jij dat ook bent. Zullen we eens bijpraten? Het is alweer zó lang geleden.

Peter en de leeuwin hadden elkaar al die jaren geleden, vlak voor hun hartverscheurende afscheid, plechtig beloofd om elkaar altijd op de hoogte te houden van verhuizingen, huwelijken, kinderen, etc. Dat waren ze beiden ook werkelijk nagekomen. Elkaar helemaal loslaten had ze geen van beiden ooit echt gedaan, maar van de kracht van die verbinding hadden ze beiden toch echt geen notie gehad. Tot die dag. Met dit ene berichtje van Peter, de prins uit het verre verleden, was de herinnering van het afschuwelijke afscheid, haar uitgevallen haren, de huilbuien in haar kussen, de hartenpijn om het gemis weer levensgroot in haar gedachten. Maar... hij wil afspreken! dacht ze opgewonden. Wat moet ik nu doen? Wil ik dat wel? Ja ja ja! Dat wil ik wel. Maar... wat als ik hem tegen val? Of.. wat als hij tegenvalt? Wat als... Ho! sprak ze zichzelf toe. Hou eens op zeg. Hij vraagt je niet ten huwelijk! Hij wil een koffie met je drinken. Stel je niet aan en zeg ja.

Hey Peter, wat leuk om van je te horen. Ik wil graag een koffie met je drinken. Wanneer spreken we af? schreef ze, alsof ze beheerst was terwijl haar hart nog razendsnel in haar keel klopte.

Het was een weergaloos weerzien. Het was alsof de tijd had stil gestaan. Ook al waren ze uiterlijk veranderd en decennia ouder, hun innerlijk klikte nog even intens en naadloos als al die jaren geleden. De gesprekken waren oprecht en diepgaand. Een magische weder ontmoeting die oude tijden en gevoelens deed herleven. Ze praatten, deelden en schaterlachten. Ze hoefden elkaar alleen aan te kijken om weer helemaal in die vertrouwde vibe van vroeger te belanden.

“Ik ga zo naar huis hoor, het is al laat” zei Peter dapper en eigenlijk uit beleefdheid. Maar de gesprekken duurden voort. De blikken waren intens en de connectie onvermijdelijk. Het ochtendgloren blonk toen Peter de deur eindelijk achter zich dicht trok met een gelukzalige glimlach van oor tot oor. De stilte van de ochtend werd verbroken door een diepe zucht van geluk van de prins die in zijn stalen paard plaats nam en weg reed, het zonlicht tegemoet. En de leeuwin... ach... zij vleide zich zielsgelukkig in haar bed en droomde van een prins uit een ver verleden en het gelukkige weerzien dat nog maar het begin zou zijn van een heel nieuw avontuur.

De ring

De liefde van het hervonden zalige verbond was magische en meeslepend. Met elkaar konden ze verhalen delen, emoties uiten, zichzelf zijn en veilig landen. Maar niet alleen bij elkaar was het een thuiskomen. De leeuwin voelde zich ook meer en meer landen in zichzelf. Voor het eerst klopte alles dat ze voelde. Het verleden met alle pijn, het kreeg een plek. De herinneringen en het trauma... er kwam eindelijk lucht bij. Het vacuüm verdween. De schrale plek in haar hart die was achter gebleven op de plek waar de jonge prins ooit had gewoond... het kon nu helen. Zo kwam er eindelijk ruimte om te voelen wie ze wérkelijk was. In de stilte die toen ontstond ontdekte ze de jongeling die ze ooit had verlaten, uit angst voor vertrapping en verplettering. Ze ontdekte Léontine. De zachte vrouw die ze geworden was, die tevoorschijn kwam van achter een laag stoere onverschilligheid en zwaar leeuwengebrul. De verf van de bedekking bladderde af en daar stond ze, in al haar glorie. Prachtig, vol liefde en in staat zich werkelijk te verbinden. Met haar hervonden prins en...met zichzelf.

Dit nieuwe verbond dat haar oorsprong had in diepe liefde voor zichzelf verdiende een symbool. Een ring. Een cadeau aan zichzelf. Ze dacht even

na over het materiaal waarvan het gemaakt moest zijn en al snel was het duidelijk. Heel haar leven had ze gezwegen. Gevoelens, situaties, emoties... niets kreeg woorden, in een poging niet ten onder ten gaan in de heftigheid der emoties. Maar, die tijd was voorgoed voorbij. Ze kon nu spreken. Ze had eindelijk ruimte gevonden, in zichzelf. Haar verhaal mocht verteld. Ze was veilig. De ring kwam er, en was van zilver. Immers, zwijgen is dan misschien wel goud (al wilde ze van zwijgen niets meer weten) maar spreken... is zilver.

Alleen achtergebleven

Het gebeurde in het Zuiden van de Lage Landen, waar de zomers zo warm zijn dat de mensen zwetend en puffend klagen over de hitte en de winterkou niet minder te jammeren geeft. De ijzige koude wind die de rillingen gaf aan wie buiten liep was een groot contrast met wat zich ergens in de grote stad Eindhoven binnen afspeelde.

Er werd waarlijk een engeltje geboren. Het prachtige roze meisje kreeg de hemelse naam Engelina, wat boodschapper van God betekent. Haar naam verraadde al het bijzondere dat haar te wachten stond. En terwijl de mensen buiten diep wegdoken in hun jas lag binnen in een bedje een werkelijk schattig engeltje. Zoet geurend naar warme thee met kaneel en rozenblaadjes. Haar haartjes glommen en dansten in het najaarslicht.

Verscheurd

Toch droeg het meisje, zo klein als ze was, een zware last met zich mee. In de warme koesterende schoot waar ze negen maanden woonde en de geluiden dof waren met de hartslag van moeder het regelmatige ritme van het leven vormde, samen met die van zichzelf en die van haar tweelingzusje met wie ze de schoot deelde, stond iets vreselijks te gebeuren. De dag begon als alle andere. De zachtgele dageraad doemde op, moeder werd wakker, rekte zich heerlijk uit en kwam traag in beweging. Deinend in de warme schoot ontwaakte ook het kleine engeltje, zoals elke dag. Engelina rekte zich uit en genoot van de geborgenheid en de warmte van het zoete vruchtwater. Ze luisterde naar de drie hartslagen die zo vertrouwd waren in haar kleine wereld. Ze dommelde weer in totdat een onbehaaglijk gevoel haar wekte. Tot haar schrik bleef het ijzig stil naast haar. Ze miste een hartslag, ze hoorde er maar twee. De vertrouwde drievoudige kadans was

doorbroken. Ze strekte haar hand uit naar haar zusje, maar het meisje beantwoordde haar aanraking niet. Het engeltje werd ijskoud van binnen. Ze begreep niet wat er aan de hand was, maar het voelde helemaal niet goed. In haar hart stak een snijdende pijn en een meeslepend verdriet om iets dat ze niet begreep.

De weken die daarop volgden waren intens en verwarrend. Ze deelde de warme baarmoeder nog altijd met haar zusje. Het meisje dat niet meer bewoog, niet meer reageerde en steeds kleiner leek te worden terwijl het engeltje groeide als kool. Ze wilde roepen, schreeuwen, geluid maken, duwen, maar moeder hoorde haar niet.

Na de spannende tocht van de warme maar ook verwarrende baarmoeder naar de kille buitenwereld, waar de lichten fel waren, de geluiden hard en schel en alleen de stem van moeder nog vertrouwd en bekend klonk, was daar de volgende schrik in haar nog zo jonge leventje. *Mijn zusje, waar is mijn zusje?* Moeder huilde en schreeuwde het hartverscheurend uit. “Mijn baby, mijn baby!” klonk het door de koude kamer waar mannen en vrouwen in witte jassen kris kras door elkaar liepen en druk en geheimzinnig met elkaar overlegden. Plots ging de deur open en zusje werd opgepakt. Engeltje voelde zich opnieuw uit elkaar gescheurd. Haar zusje, haar tweeling, de zielsverwant waarmee ze vanaf de eerste seconde verbonden was geweest werd zonder pardon afgevoerd en werd nooit meer gezien. Zelfs moeder wist niet dat het een meisje was. Maar engeltje wel. Dat zou ze nooit vergeten. Dat geheim zou ze jarenlang diep van binnen bewaren.

Het emmertje

Engelina, het kleine engeltje, huppelde door de straten van de lawaaige stad Eindhoven en had steevast een emmertje in haar knuistje geklemd. Het emmertje zat tot de rand toe vol met snoepjes in alle soorten en maten. Harde snoepjes, zachte snoepjes, alles in de meest mooie kleuren. Soms stopten mensen er snoepjes bij maar het engeltje at er niets van. Nooit.

Niemand begreep waarom ze het altijd bij zich wilde dragen. Ze wist het zelf ook niet. Ze wist alleen heel zeker dat ze het persé bij zich wilde hebben. Dus dat deed ze. Dat tekende engeltje wel. Wanneer ze iets in d'r koppie had zat het niet in d'r kontje!

Het verscheurde hart

In de tijd op school, toen de basisschool nog de lagere school heette, was de lieflijke en zachtmoedige Engelina een echt paardenmeisje. Bijna iedere dag ging ze met haar stoere vader, die toen nog haar held was, naar de manege waar haar eigen paard stond. Vader hielp haar dan met verzorgen en opzadelen. Het maakte de band tussen haar en vader hecht. Het kwam niet in haar op dat er ooit een eind kon komen aan dit geluk.

Toen Engelina tien jaar was gingen vader en moeder tot haar grote schrik en verdriet uit elkaar. “We vinden elkaar niet meer aardig”, zo zeiden ze, en besloten dat het afgelopen moest zijn. Later ontdekte engeltje wel waarom moeder niet meer zo blij kon zijn met vader. Hij hield er veel andere liefjes op na. Het had mama verdrietig gemaakt en zelfs vernederd. Eén keer heeft vader mama flink geslagen, maar verder hielden ze alle ruzies binnenskamers, zoals dat ‘hoorde’ in die tijd. Behalve een enkele keer merkte Engelina dus niet veel van de ruzies tussen die twee. Daarom was het moment van de scheiding voor haar ook zo’n enorme schok.

De breuk van haar ouders was het begin van een grote verandering tussen haar en haar papa. Ze had nooit kunnen vermoeden dat vader zó plotseling zou kunnen veranderen. Nooit in haar leven had ze dat ooit gedacht, maar het gebeurde. Moeder, Engelina en broer gingen ergens anders wonen, weg van vader. Het maakte het jonge meisje zo verdrietig, ze miste de tijd samen met papa zo. In het begin ging alles nog bijna zoals altijd, behalve dan dat vader niet meer aanschoof aan tafel en er ‘s ochtends niet was wanneer ze uit bed kwam. Maar, vader kwam haar nog vaak ophalen om samen naar haar geliefde paard te gaan.

Tot op een dag. Vader kwam niet meer. Engeltje begreep er niets van. Ze vroeg het aan mama die boos zwijgend de andere kant op keek. Op een dag kwam hij weer langs. Engelina’s hart maakte een sprongetje!

“Jippie! Gaan we weer naar de manege?!” vroeg ze verwachtingsvol.

Vader keek ernstig. “Nee”, ze hij streng. “Ik moet je iets vertellen.”

Het was een verschrikkelijke boodschap. Een bericht dat Engelina verdrietig, verward en verscheurd tegelijk maakte.

“Kind luister, het zit zo. Ik heb geen geld meer om je paard nog te betalen. Je mag hem wel houden, maar alleen als je bij mij komt wonen.”

Engelina's wereld stortte in één klap in. De teleurstelling in haar vader raakte haar tot diep in haar botten. Ze voelde zich letterlijk gebroken. Hoe kan hij dit doen?

Ze stamelde: "Ja maar, hoe kan ik nu kiezen tussen mama en mijn paard? Nee, dat kan toch niet!"

Maar vader hield voet bij stuk. Het engeltje met het gebroken hart kon onmogelijk kiezen om weg te gaan bij mama om haar paard te mogen houden. *Mama was mama, dat kon ze toch niet doen?* Passievolle smeekbedes volgden maar het mocht niet baten. Vader was onverbiddelijk. Het paard werd verkocht. Er kwam een diepe pijnlijke scheur in het hart van Engelina. Een barst, een krak. De breuklijn bleef het voelbare bewijs van de

pijnlijke breuk tussen engeltje en vader. Haar papa die ze ooit als haar held had gezien. Hij had haar verraden en voor het blok gezet. Teleurgesteld in hem en in haar leven en verscheurd om het verdriet van het verlies van haar geliefde dier sukkelde ze gebroken verder door haar leventje, dat opeens alle glans had verloren.

Geen cadeau voor engeltje

Rond haar twaalfde jaar was het engeltje nog altijd niet gewend geraakt aan de vele afwijzingen die mensen om haar heen normaal leken te vinden. Want, niet alleen vader was een grote teleurstelling gebleken. Ook haar grootouders waren allerm minst lief voor haar. In tegenstelling tot haar broer, die wel alle warme aandacht kreeg. Ze begreep er niets van. *Ze was toch lief geweest? Ze had toch niks verkeerd gedaan?* Nóg beter deed ze haar best, maar het bleef onopgemerkt. Ze werd niet gezien, niet gehoord. Arme Engelina. Opa en oma vonden het nodig om broer voor te trekken. Iedere keer dat hij iets moois kreeg werd zij afgescheept met een waardeloos prul.

En iedere keer weer dat ze niet dezelfde aandacht kreeg als haar broer, iedere keer dat haar cadeautje duidelijk veel goedkoper en kleiner was, iedere keer dat zij ‘vergeten’ werd, iedere keer dat ze niet werd begroet in gezelschap terwijl broer alle aandacht kreeg... het verwarde haar en er knakte iets binnenin. Ze voelde zich minder. Onbelangrijk. Onzichtbaar. Onbeduidend. Alsof ze niet bestond. Het leven bewees het keer op keer. Liefde is niet voor mij.

Op een kwade dag kwamen opa en oma op bezoek. Ze waren op vakantie geweest. Vol verwachting en tegen beter weten in, stond Engelina zenuwachtig naast broerlief om te zien welk cadeau opa en oma voor hen hadden meegebracht.

“Hallooooo! Daar zijn we weer!” klonk het in koor toen ze binnen stapten. Opa reikte in de grote tas van oma en haalde een pakketje naar boven. Hij overhandigde het aan broer.

“Speciaal voor jou” zei opa. Engelina keek verwachtingsvol van opa naar oma en weer terug maar de twee hadden geen aandacht voor haar. Opa zette er de pas in en liep met grote stappen naar de woonkamer waar hij neer plofte, met oma in zijn kielzog. De tas waar het cadeau van broer in had gezeten lag naast de bank. Leeg. *Is dit echt?* vroeg ze zich totaal omver geblazen af. *Gebeurt dit nou echt? Ik ben écht niks waard. Dit is niet eerlijk!*

Totaal overstuur rende ze naar boven, naar haar kamertje. Ze hilde dikke tranen van wanhoop en verdriet. *Hoe*

kon dit nou toch? Wat heb ik dan

verkeerd gedaan? Ze voelde zich intens alleen en in de steek gelaten. *Wat is het leven verschrikkelijk!* Dat wist ze zeker.

En intense woede maakte zich meester van haar jonge broze hart. Ze zette een lied op dat ze in de periode daarna werkelijk grijs gedraaid heeft op haar platenspeler. “Liefde is niet voor mij, liefde is niet voor mij!” galmde door haar kamertje. Ze wist het zeker. *Liefde is niet voor mij.*

Vader de ladiesman

Vader had de smaak van het liefdespad te pakken en verslond de ene vriendin na de andere. Pas rond Engelina's dertiende jaar verscheen er een

blijvertje. Met deze vrouw moest er worden samengewoond. Iedere keer dat ze bij vader thuis kwam was die vrouw er ook. Engelina vond het vreselijk. De vrouw was niet aardig voor het engeltje. De dame deed geen enkele moeite om te verbergen dat ze een gruwelijke pest had aan het jonge meisje die haar weg in de wereld probeerde te vinden en al zo gewend was geraakt aan afwijzing dat ze niet eens verbaasd was dat deze dame zo nijdig tegen haar deed. Ze bleef naar vader gaan, dat hoorde immer zo. Ze ging keer op keer met een zwaar gevoel het huis binnen waar ze zo goed voelde dat ze niet welkom was. Ze voelde het tot in haar botten. Het stak en het knarste in haar gemoed. Maar ze ging.

Het was in deze donkere dagen dat engeltje in gewicht begon toe te nemen. Ze voelde zich zo ongezien en niet erkend, dat haar lichaam voor haar de ruimte ging innemen die ze anders niet voor elkaar kreeg.

Watje

Kort na de breuk van haar ouders had moeder een nieuwe geliefde gevonden. Maar niet zomaar iemand. Het was een vrouw. De relatie was intens en liefdevol en duurde drie jaar. Maar ondanks dat moeder blij was met haar nieuwe geliefde had Engelina het er heel moeilijk mee. *Maar dit kan toch niet? Dit hoort toch niet? Zij is geen man...* De verwarring is begrijpelijk voor een meisje van tien jaar en zeker in een tijd waarin scheiding al zelden voor kwam en samenwonen van twee vrouwen al helemaal zeldzaam was. Ze schaamde zich zelfs voor haar moeder en haar nieuwe lief. Maar de vrouw bleef en omarmde Engelina werkelijk en oprecht. In de loop van de drie jaar kreeg het engeltje een fijne band met haar. Ze noemde de vriendin van haar moeder 'mijn watje', mijn 'vanalles-watje' en kreeg intense bewondering en liefde voor haar. Watje was vader, moeder én broer voor Engelina. Alle pijn die ze in haar hart had gevoeld verzachtte door de warme connectie die Watje met haar bouwde. De band die ze toen samen smeedden is altijd blijven bestaan, ook nadat de relatie met moeder, tot intens verdriet van het meisje, eindigde.

Vader is jarig

Het is 11 oktober 1985. Donkere onheilspellende wolken pakken zich boven het zuiden van het Lage Land samen. Engelina gaat met lood in de schoenen op bezoek bij vader. Hij is jarig. De nare feeks is er ook en

natuurlijk sneert ze onbeschaamd de ene nare opmerking na de andere tegen het kind, te midden van alle verjaardagsvisite.

“Jij hoeft zeker geen taart, jij bent al wel rond genoeg.” Het meisje kon wel door de grond zakken. Ze voelde zich diep ongelukkig en vader liet het allemaal gebeuren. Hij had immers ook nooit iets gezegd wanneer opa en oma haar zo rot behandelden en haar totaal negeerden. Vader had geen moed. Vader keek weg en liep weg. Vroeger liep hij naar andere vrouwen, en nu draaide hij zijn hoofd om en negeerde de naarheid van zijn feeks. Hij beschermde zijn engeltje niet. Hij was laf, alleen maar laf.

Bij thuiskomst schreeuwt engeltje tegen moeder:

“Ik ga echt nooit meer naar hem! Nooit meer!” En ze meende het. De breuk die op die dag onvermijdelijk ontstond duurde maar liefst twee-en-twintig jaar.

Eén keer zag ze hem nog. In de rechtbank. Er was een zitting voor het bepalen van de alimentatie. Met een glazen gezicht en ijskoud beweerde vader dat Engelina niet zijn dochter was. Haar jonge hart versteende. Dit was echt teveel om te verdragen.

Ouder worden, de vragen komen

Het is inmiddels 2007. Het jaar waarin prinses Ariane wordt geboren, de derde dochter van de kroonprins van het Lage Land en zijn blonde Zuid Amerikaanse vrouw. Het jaar waarin het regelmatig zó hard stormde dat de treinen niet konden rijden en de wegen afgesloten moesten worden door omvallende bomen. Tijdens een van die stormen zit Engelina, die inmiddels vijf-en-dertig jaar is te luisteren naar een lied. “The living years” van Mike & the Mechanics.

Every generation

Blames the one before

And all of their frustrations

come beating on your door

I know that I'm a prisoner

to all my father held so dear

I know that I'm held hostage

to all his hopes and fears

I wish I could have told him

in the living years...

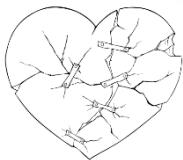
De song kwam diep en met een intense schok bij haar binnen. Na twee-en-twintig jaar radio stilte tussen haar en vader voelde ze ineens dat ze hem niets meer zou kunnen vragen wanneer ze het niet nú zou doen. Ze wist dat de gezondheid van vader veel te wensen over liet en het begon aan haar te knagen. *Wat nou als ik te lang wacht? Wat nou als ik geen contact leg en hij overlijdt?* Ze besepte dat dan de kans voorbij zou zijn om nog dingen te kunnen vragen. Ze besloot het met broer te bespreken en samen schrijven ze een brief aan vader die ze persoonlijk bij hem zullen gaan afleveren.

Met lood in de schoenen en een knoop in de maag staan ze naast elkaar op de stoep. Vader na twee-en-twintig jaar weer in de ogen kijken, dat is niet niks. *Hoe zal het zijn? Wat zal hij zeggen? Hoe zal het voelen?*

Achter de voordeur hoorden ze iemand sloffen richting de voordeur. De ooit zo vitale ladiesman was een trage oude man geworden. Niet meer de man die ooit, heel erg lang geleden toen ze nog een klein engeltje was, haar held was geweest. De deur ging langzaam open. Daar stond ze dan. Oog in oog. “Ja?” zegt vader “wat kan ik voor jullie doen?” Hij deed of hij hen niet herkende. Alweer. Opnieuw ontkende hij hen. Als een dolksteek sneed de pijn haar hart aan stukken.

Engelina kreeg het nu echt te kwaad.

“Hoe kan iemand zo slecht zijn? Hoe kan jij me niet herkennen pa, je eigen dochter?”

En hartverscheurend tafereel. Ze haalde eens diep adem en stapte resoluut en met kordate pas bij hem naar binnen, met broer in haar kielzog. Ze had een missie en die zou ze volbrengen. Ze wilde antwoorden, niks meer en niks minder. In het gesprek dat volgde heeft ze voor zijn voeten werkelijk al haar gal gespuugd. Alles dat haar al die jaren zo dwars had gezeten, ze kon het nu allemaal tegen hem zeggen. En daar lag het dan. Een borrelende en kolkende berg emotioneel afval die intens stonk en onooglijk trilde als een als een hoop stront op een trilplaat. Die berg emotionele kots kwam ze hem brengen.

“Kijk er maar naar! Voel maar eens wat je mij hebt aangedaan! Besef je dat wel? Waarom? Waarom? Vertel me dat dan toch. Hoe kon je dat doen?” De vragen stroomden eindeloos over hem heen. Maar vader zweeg, laf. Zoals altijd.

Depressie

In de twee jaren die daarop volgden was er zo nu en dan contact met vader. Engelina dook als gevolg van de intense heftigheid in haar jonge leven diep in een depressie. Het was haar allemaal veel te veel en ze wist niet waar ze alle gevoelens moest laten. Ze werd erdoor omver geblazen.

Toen ze zich op een dag zo down voelde dat ze nog maar één besluit kon nemen was de vraag niet meer *ga ik er een eind aan maken* maar alleen nog...*hóe ga ik het doen?*

Hang ik me op? Ga ik voor de trein of rijd ik tegen een boom?

Wanhopige verdrietige tranen rolden over haar wangen. Het leven was voor haar een grote desillusie gebleken. Liefde was niet voor haar. Ze wist het zeker. Op het moment van de rigoureuze en onomkeerbare beslissing rinkelde de telefoon. Het was haar schoonzus aan de andere kant van de lijn.

“Hey, hoe gaat het?” werd haar gevraagd. Met een stevige klap plofte Engelina terug in de realiteit. Er waren wél mensen waren die om haar gaven.

Ze was niet onzichtbaar. Niet echt, niet voor iedereen.

Zou ze dan toch niet...?

Stroperig contact

Het contact met vader was als dikke stront in een trechter in de winter. Kleverig, traag en troebel. Het voelde niet goed, maar toch was er altijd die hoop dat er iets ten goede zou veranderen, het bleef toch haar vader. Engelina was plots weer het engeltje dat zo haar best wilde doen om lief gevonden te worden en aandacht te krijgen. Maar... dat gebeurde niet. Ook nu niet.

Toen er na twee jaar een feest zou zijn voor de vrouw van vader werd iedereen uitgenodigd. Iedereen, behalve Engelina. Ze werd weer buitengesloten.

Totaal genegeerd. En vader liet het wéer gebeuren. Dat was de laatste druppel voor een engeltje dat zo graag lief gevonden wilde worden. Dat zo graag omarmd wilde worden. Ze besloot voor eens voor altijd, deze man is geen enkele positieve toevoeging voor mijn leven. Ik neem afscheid. En met tranen in haar ogen keek ze hem voor een laatste keer aan en zei

“Dag pa.”

Onbevredigende liefde

Engelina had inmiddels een relatie met een vriendelijke man die, zacht gezegd, wat moeite had met verbinden en communiceren. Alweer in een situatie waarin ze niet voor de volle 100% werd gezien en gehoord.

Natuurlijk. Ze kende het niet anders. Haar ruimte nam ze nog altijd in door haar fysieke omvang, die in de loop van de jaren flink was toegenomen, en door de vlotte babbel die haar altijd snel contacten opleverde. Maar toch, haar relatie maakte haar niet gelukkig. Alles ging 'wel ok', maar ergens voelde ze dat er meer moest zijn. Er werden verwoede pogingen gedaan om deze situatie vlot te trekken en de relatie tot bloei te krijgen, maar zelfs therapie hielp niet. Het leek er steeds meer op dat deze relatie niet haar toekomst verdiende. Engelina zou Engelina niet zijn als ze niet altijd wilde groeien en leren. Zo was ze altijd al geweest.

Dapper als ze was had ze de wereld vanaf haar vroege jeugd bewandeld met het plan om iets belangrijks te doen, iets groots te bereiken. Ten dele was dit omdat ze nóg meer wilde doen om gezien te worden, ze wilde waardering en liefde ontvangen en werkte zich te pletter, maar aan de andere kant ook omdat ze ergens wel voelde dat de negatieve lading die zij zoveel had meegekregen in haar jeugd niet alles kon zijn dat het leven voor haar in petto had. Dus ze zette door. Onrustig door de onbevredigende relatie speurde ze naar antwoorden. Terwijl ze keihard werkte als manager ontdekte ze de weg van persoonlijke ontwikkeling. Ze ontdekte dat er dingen te leren waren en dat die dingen het leven leuker zouden maken. Wauw! Dat wilde zij ook. Met de gretigheid waarmee engeltje beroemd is geworden verslond ze alles wat ze kon vinden. Meer en meer. Meer leren, meer groei, meer geluk, meer meer meer! Het onvermijdelijke gebeurde. De man met wie ze nog samen was stond stil en de afstand tussen hen werd zo groot dat ze elkaar niet meer konden bereiken. Ze dacht... *Ik heb nu misschien zilver, maar ik wil voor goud gaan! Waarom genoeg nemen met een acht als ik een tien kan krijgen? Ik ga voor de tien!*

Eindelijk begon ze haar werkelijke waarde te ontdekken. Die waarde maakte dat ze nu wél beseftte en dat ze nooit genoeg hoeft te nemen met kruimels op de rand van een bord.. Ze mag genieten van een volledige maaltijd die met veel liefdevolle zorg voor haar is bereid. Het afscheid van haar man was dan ook onafwendbaar.

Oei ik groei

In haar nieuwe queeste om te ontwikkelen en groeien ontmoette ze een coach die haar vroeg: “Wat is jouw passie?” Het bleef lang stil in de ruimte. Doodstil. Ze had werkelijk geen idee. “Mijn passie? Uuuuhhh...” stamelde ze. *Wat is dat voor vraag?* Ze wist het echt niet. “Ik moet ineens

denken aan het boek ‘Je kunt je leven helen’ van Louisa La Hay. Voor dat boek voel ik liefde. Dat boek is belangrijk voor mij. Het voelt zelfs als mijn bijbel.”

“Fantastisch!” riep de coach uit. “Ga er onmiddellijk iets mee doen! Daar ligt je pad!” Zo gebeurde het dat ze op een dag in 2013 de stoute schoenen aan trok en aan de opleiding tot ‘Heal Your life teacher’ begon. Een wereld ging voor haar open.

Dankbaarheid voor alles, echt alles

Vaders lessen aan engeltje waren pijnlijk en doorspekt van afwijzing en tekortkomingen. Hij was voor haar niet de beschermende, bemoedigende, aanwezige vader die ze zo had verdiend. Toch voelt ze inmiddels diepe dankbaarheid voor haar vaders bijdrage aan haar leven, hoe pijnlijk die ook voor haar is geweest. Doordat hij niet voor haar koos werd het engeltje helemaal op zichzelf terug geworpen en moest ontdekken hoe ze écht liefdevol voor zichzelf kon kiezen. Dat is de waardevolle les die ze hier heeft geleerd. Dat werkelijke waarde zit in zichzelf en niet in wat anderen van haar denken! Met dat diepe besef reisde ze van pijn naar pracht.

De diepe pijn en het intense verdriet van de afgescheidenheid die Engelina in haar leven heeft gevoeld heeft de relatie met zichzelf in de loop van de jaren des te sterker gemaakt, en zelfs tot bloei gebracht. Ze leerde dat ze zelf haar eigen middelpunt mag zijn. Ze leerde haar anker uit te gooien bij zichzelf en wacht nu niet meer op de goedkeuring van de wereld. Dit maakt dat zij nu met passie anderen kan leren hoe belangrijk het is om van zichzelf te houden. Het leven zelf is haar leerschool geweest en die lessen geeft ze nu door.

Deze *Zachte Kracht* vrouw hervond zichzelf, dwars door alle pijn heen. Juist door alle pijn heen. Van pijn naar pracht, hoe weergaloos is dat! En echt.. ondanks de hobbels, stekels en uitdagingen die het leven nog met enige

regelmaat op haar stoepje legt weet ze, ik leef nog lang en gelukkig. Daar ga ik voor. Ik ga voor goud, want dat ben ik waard! Dat weet ik nu zeker! Liefde is wél voor mij!

De dappere danseres

Niet zo lang geleden in de Lage Landen, waar de mensen heersten over het water en vele volkeren van de wereld bij elkaar wonen in steden en dorpen, werd op een zonnige dag een lief klein meisje geboren. Ze werd Simcha genoemd. Een Hebreeuwse naam die ´vreugde´ betekent. Een passendere naam had ze niet kunnen krijgen.

Simcha was een opgewekt en vastberaden kind met prachtige groene ogen zo groot als knikkers die nieuwsgierig de wereld in keken. Ze wist, zo jong als ze was, precies wat ze wilde en hoe ze dit kon bereiken. Werkelijk nooit twijfelde ze aan haar eigen keuzes of aan zichzelf. Wanneer ze iets bedacht ging ze er in een rechte lijn op af, als baby, peuter en als kleuter, maar ook daarna. Zo doet toch iedereen dat? zo dacht ze.

Vader was een stoere zee kapitein met haar dat tot op zijn schouders hing. Zijn handen waren groot maar hij was klein van stuk. De zoetige geur van dop pinda's hing als een zweem om hem heen door de vele kilo's die hij zo graag at. Hij had de hele wereld gezien, van de hoge bergen van het Europese continent tot de geurige en kleurige en geurige straten van het verre Oosten. Hij reisde van de ijsskoude kappen van de aarde naar de snikhete evenaar en weer terug. Hij ontmoette aan de andere kant van de aarde oervolkeren die hem inspireerden en wijsheid overdroegen. Er was werkelijk niets dat hij niet had gezien of had meegemaakt.

Na elke reis kroop het meisje tegen haar papa aan luisterde ademloos naar de vele avontuurlijke verhalen die vader als schatten in zijn hart had meegebracht. Het kind ademde ze in, als ware het haar eigen levensadem. Diepe teugen van levensvreugde in...en uit.... Er wakkerde in haar een groot verlangen aan. Een onbedwingbaar vuur. Die prachtige wereld in, in vaders voetstappen, daar verlangde ze intens naar en met elk nieuw verhaal een beetje meer.

Trots als een pauw

Kleine Simmie was een heerlijk beweeglijk kind. Ze hing het liefst op d'r kop aan een rekstok en klom behendig als een aapje in de bomen en wanneer er muziek klonk danste ze er heerlijk op los. Haar bijzondere talent- dat al zichtbaar werd van het moment dat ze kon lopen- haar enorme liefde voor dansen bleef niet onopgemerkt en toen ze vier jaar was mocht ze op klassiek balletles. Trots als een pauw paradeerde ze door de balletzaal van de plaatselijke balletschool in haar roze pakje met bijbehorende kleine tutu. Ze glom van geluk.

Op een dag was Simcha even alleen in de balletzaal, wachtend op haar klasgenootjes. De muziek klonk al en het meisje kon simpelweg niet stilstaan. De balletjuf zag haar hupsen, springen en buigen, pasjes zetten en armbewegingen maken. Met een enorme glimlach aanschouwde ze die dag voor het eerst bewust een groot talent in de kleine Simmie. De souplesse waarmee het meisje over de vloer bewoog, haar lenigheid, haar gracieuze bewegingen. Juf wist, *dit is een ster in de dop* en deelde dit later die dag met Simcha's moeder.

“Jouw dochter is een werkelijk talent. Zij gaat het nog ver schoppen in de klassieke danswereld. Ik hoop zo dat ze er ook mee door gaat!”

Moeder was, evenals vader, klein van stuk en al even avontuurlijk. Haar blonde haren dansten om haar zachte gezicht dat zo goed paste bij haar vriendelijke en wijze persoonlijkheid. Om moeder hing de geur van versgebakken koekjes en appeltaart, van stoofpeertjes en chocoladetaart. Waar moeder was viel er altijd iets snoepend te genieten. Ze begreep de kunst van genieten van elke dag als geen ander. Moeder voelde als thuis. “Ja, ik zie het ook. Fijn dat ze er zo van geniet. Dat is voor mijn man en mij het állerbelangrijkste. Wij gaan haar nergens toe dwingen maar zo lang zij het leuk vindt gaat ze vast wel door.”

Eigenwijs

De jaren verstreken en ze danste en danste en iedereen was blij. Simmie ook. Tot op een dag...

Zoals zo vaak kwam Simcha een paar minuten te vroeg aan bij de balletstudio. In haar balletpakje stond ze te wachten en duwde haar neus tegen de ruit van de balletzaal. Ze zag wat schoolvriendinnetjes dansen op moderne, snelle muziek. Ze kende het wel, ze had het die meisjes ook al in

de pauzes op het schoolplein zien doen. Streetdance, zo heette het.

Ze had zelfs een paar keer geprobeerd mee te doen en had de slag al snel te pakken. Het was zo anders dan klassiek ballet dat ze nieuwsgierig was geworden. Simcha had al zo lang klassiek gedanst dat ze er langzamerhand een klein beetje genoeg van had gekregen. Ze vond het een beetje saai worden. Ze wilde ook graag met haar vriendinnetjes

samen dansen. Samen op les. De snelle dansen, de heerlijke muziek, de stoere kleding, de vrijere bewegingen, dát wilde ze ook! Ze wist het zeker. “Sorry juf” zei het dappere meisje, “ik ga van klassiek af en ga op streetdance. Dat lijkt me veel leuker.”

Gouden toekomst in het water

Juf plofte achterover op haar kruk en werd lijkbalek.

“M-m-m-maar Simcha, dat kan toch niet! Je bent zo goed in klassiek! Je bent mijn allerbeste leerling. Nee.. je kunt echt niet stoppen hoor. Doe dat nou niet...” Juf smeekte bijna. De ouders van Simmie kregen de smeekbede van de juf ook gepresenteerd.

“Alstublieft, laat u haar toch doorgaan met klassiek. Ze heeft een gouden toekomst!” Moeder keek haar aan en voelde bijna medelijden met de goedbedoelende juf. Toch sprak ze beslist:

“Lieve Monique, is haar toekomst echt van goud wanneer we Simcha dwingen tot iets waar ze niet gelukkig van wordt?” Juf zuchtte.

De volgende dag ging de telefoon. Simcha nam op.

“Hallo..hálló!” ze hoorde de opgewonden stem van de balletjuf die zowaar buiten adem leek.

“Simcha ben jij dat?”

“Hallo juf” zei het meisje.

“Oh kind, ik heb toch zulk ge-wél-dig nieuws!” galmde het uit de telefoon.

Juf klonk zenuwachtig en opgewonden tegelijk. Simcha keek bedenkelijk. Zo kende ze de juf niet.

“Oh ja? Wat dan?”

“Ok luister! Ik weet dat je wilt stoppen met klassiek en wilt gaan streetdancen, maar weet je wat? De Nationale Dans Academie heeft over jou gehoord en wil dat je volgende week auditie komt doen! Is dat niet geweldig? Weet je wat, doe het gewoon joh. En als het niks wordt kun je daarna gaan streetdancen. Is dat geen goed plan?”

Het was nu Simcha die van schrik en verbazing achterover viel in haar stoel. Totaal verbouwereerd en zich niet beseffend wat dit zou kunnen gaan betekenen stemde ze in. “Goed, ik zal het doen. Maar daarna ga ik op streetdance!”

“Deal!” zei juf.

De dag van de auditie was aangebroken. Simcha maakte zich niet druk. Geen zenuwen. Eigenlijk nam ze de hele auditie ook niet zo serieus. Nonchalant als ze altijd al was danste ze op het grote podium voor de jury. Maar juist die nonchalance toonde hen hoe groot haar talent werkelijk was en zonder ook maar één punt van discussie werd ze aangenomen. Dat had ze even niet aan zien komen. Jeetje, daar moest ze even goed over na denken. *Gaan pap en mama dat wel goed vinden?* Ze was immers nog maar tien. Dezelfde dag nog kreeg ze een rondleiding door de school. Ze maakte kennis met heel veel kinderen van haar eigen leeftijd met wie ze samen zou gaan dansen. Stiekem voelde Simcha zich direct thuis op de Ballet Academie. Met een grote glimlach op haar gezicht en een warm hart zat ze aan het eind van de dag bij vader en moeder in de auto, op weg naar huis waar streetdance les op haar wachtte. *Hm...dacht ze. Zal ik dan toch...*

Van geweldig naar fenomenaal

De altijd dappere, tienjarige Simmie begon, zo jong als ze was, aan een groots avontuur. Zij mocht de droom van vele meisjes gaan leven. Een echte ballerina worden! Ze ging naar school in de grote stad Amsterdam, en danste en trainde elke dag maar liefst zes uur lang, zes dagen per week. Dat is niet niks voor zo'n jong meisje. Maar Simmie viel altijd wel op tussen de andere ballerina's. Zo was Simcha nooit een 'gewone' balletdanseres. Ze was altijd eigenwijzer dan de anderen. Alle andere meisjes maakten zich enorm druk over hun gewicht en aten strikt wat ze mochten. Simmie niet. Zij trok gerust een zak chips open en at die doodleuk op terwijl de leraren het zagen. Het boeide haar niks. Zij vond zichzelf helemaal ok zoals ze was

en dus genoot ze van het leven. Dus ook van chips! Ze trainde en snackte, trainde en snackte. Een prima balans, zo vond ze.

Na vier intensieve jaren van trainen was ze op haar veertiende zó goed geworden dat ze werd geselecteerd om te verhuizen naar Londen. Op nóg hoger niveau trainen en vooral ook uitvoeringen op de prachtigste en meest prestigieuze podia van de wereld. De jonge Simcha danste voor vele koningen en koninginnen en werd in haar magische rol als ballerina uitgenodigd voor de prachtigste feesten. Dat was misschien de ene adembenemende baljurk na de andere mocht ze dragen. De droom van ieder meisje maar echt niet die van Simmie. Na ieder feest waar ze alle aandacht en eer kreeg, waar een overvloed was aan pracht en praal, lag ze in haar bed te mijmeren over de échte wijde wereld die ze zo graag op eigen blote voeten zou willen betreden. Haar verlangen om uit te breken werd met elke gedachte groter en groter. De idee om zich te bevrijden van strakke trainingsschema's en rigide georganiseerde reizen, het deed haar innerlijk vuur weer ontbranden. De Simcha die de laatste jaren zo keurig had gedaan wat van haar werd verwacht voelde haar rebelse en vrije natuur weer in zich ontwaken. De kleine spark waarmee het vuurtje begon laaide in haar hart al snel op tot een ontembare vuurstorm. Nacht na nacht droomde ze van het groene en sappige gras van de mooiste bloemenvelden onder haar blote voeten. Ze beleefde in die nachtelijke uren magische oranje zonsopkomsten op de schitterendste plekken van de wereld. Ze ademde de ijle berglucht in op de toppen van de Himalaya. Ze zeilde de enorme wateren van de aarde naar nieuwe werelden en nieuwe volkeren die óók als haar thuis voelden. Na ieder ontwaken, bij ieder ochtendgloren wanneer ze zich klaar maakte voor weer een dag van strak dansregime, voelde ze de onrust groeien.

Tranen

Op een dag stond ze voor de zoveelste keer voor de spiegel haar oefeningen te doen toen ze zichzelf een moment in de ogen keek. Voor het eerst in lange tijd keek ze werkelijk naar zichzelf. Er biggelde een zoute traan over haar wang. De deur van haar verlangende hart werd van binnenuit met een zwaai open gesmeten.

“Dit wil ik niet meer! Nee!” riep ze uit. “Ik wil vrijheid! Ik wil reizen! Ik wil zelf kiezen waar ik heen ga!”

Het liefst had ze die dag direct haar koffer gepakt om te vertrekken maar helaas was het echt niet mogelijk om van de ene op de andere dag te vertrekken uit het balletgezelschap. Er werd op haar gerekend. Dus ze danste nog een tijdje door terwijl het reislustige vrije vuur met de dag in

hevigheid toenam. *Op een dag, binnenkort, stop ik ermee en ga ik alleen de wereld in*, beloofde ze zichzelf plechtig, iedere avond voor het slapen gaan.

Bevrijding

Maar de dagen werden weken en zelfs maanden. *Wanneer kan ik er dan wél uit stappen?* vroeg ze zich vertwijfeld en steeds vaker hardop af. Haar vurige wens bleef niet onopgemerkt. Het Universum had haar diepe verlangen gezien. Toen Simcha voor de zoveelste keer op het podium stond en haar prachtige talent deelde met de wereld, gebeurde het. Iets dat groter, wijzer en machtiger was dan zijzelf, greep in. Ze was zeventien lentes jong. Ze danste en sprong, danste en sprong. Totdat...krak! Een landing op haar voet liep niet zoals het zou moeten. Ze wankelde, voelde haar enkel naar buiten bewegen en knakken. Het was alsof iets in haar zei: *Nu is het genoeg. Ik saboteer je nu, anders stop je toch niet, je weet immers niet hoe.* De breuk van haar enkel was een duwtje van 'boven' en had haar duidelijk iets te vertellen. Simcha, het wijze, jonge meisje begreep de boodschap direct. Het was haar in die ene seconde glashelder.

Het gehele dans ensemble deed pogingen haar goedbedoeld te bemoedigen. "Kom op Simcha, geef het niet op! Wanneer je goed traint is dit niet het eind van je danscarrière. Je kunt hier bovenop komen." Simcha luisterde en dacht er het hare van. Zij wist wel beter. Ja, herstellen zou ze zeker, maar niet om zich weer te laten kluisteren in het strakke leven dat haar niet langer paste. Op het moment dat ze haar pootje brak klaptten haar vleugels in één magische beweging uit. De vleugels die klaar waren om haar te dragen naar verre oorden.

Vrijheid!

Dit was haar kans, ze moest hem nu met beide handen grijpen! Zonder ook maar één seconde te twijfelen stapte ze net zo makkelijk uit de balletwereld als hoe ze er op haar tiende was ingestapt. Ze moest nu echt op reis. Alleen! Een dag nadat ze achttien jaar was geworden stapte ze dan ook vastberaden op het vliegtuig. Ze had besloten zo vër mogelijk weg te gaan. Ze ging letterlijk naar de ándere kant van de aarde, naar Australië. En ze redde zich daar prima, die dappere Simmie, met de heerlijke stralende energie die niemand onberoerd liet die op haar pad kwam. Om voor zichzelf te kunnen zorgen gaf ze daar dansles. Ontwapenend en verwarmend. Het leven stroomde in die dagen als nooit tevoren. Al haar keuzes waren de hare en echt alleen die van haar. Eindelijk vrij!

De prins op het witte surfboard

Zoals de wereldse regels zich doen gelden moest ook aan de mooie tijd aan de andere zijde van de aarde een einde komen. Een paar dagen voordat ze naar huis ging om in de Lage Landen te gaan studeren ontmoette ze zowaar en uit het niets een prachtige prins. Nietsvermoedend en in gedachten verzonken liep Simcha een winkel in. Ze griste was boodschappen uit de rekken en liep gehaast naar de kassa. Van om het hoekje liep een jongeman. Hij was al even in zichzelf gekeerd als zij. Ze liepen tegelijk op de kassa aan en botsten pardoos tegen elkaar op.

“Oh sorry!” riep Simcha uit en keek de knul schuld bewust aan.

“No no, no worries! It was me. So sorry!”

Ze keek hem nu pas echt goed aan en voelde haar knieën knikken. Hij glimlachte de mooiste smile die ze ooit had gezien. Ze was op slag smoorverliefd. Haar stralende verschijning was al voor zovele heren onweerstaanbaar gebleken en ook de prins viel als een blok voor haar vrolijke en open schoonheid. Zo stonden ze daar, oog in oog, stamelend en verlegen en tegelijk vurig verlangend naar een nadere kennismaking. Simcha's hart zwaaide wagenwijd geopend door de ontmoeting met deze magisch mooie man met de wilde blonde haren, zijn surferlook en prachtige blauwe ogen. Er was voor beiden geen ontkomen aan. Er volgden als vanzelf intense dagen vol zinderende liefde. De vonken en de pure bliss waren evident. Maar na een paar zalige dagen vertrok het vliegtuig toch echt en zij moest mee.

Heimwee naar de prins

Eenmaal terug in het land van haar ouders kon ze maar aan één iemand denken. Haar prins. De studie die ze had gekozen werd iedere dag minder aantrekkelijk. Ze moest en zou weer terug naar hem, en zo geschiedde. De passie won het van de ratio en ze reisde zo snel ze kon weer terug naar het verre land aan de andere kant van de aarde. Het land van haar geliefde surferprins met zijn witte board en keek er smachtend naar uit om nog lang en gelukkig met hem samen te zijn.

De eerste paar maanden voelde het als thuiskomen. Alles was fijn. Hij en zij, de magie was groots. Toch kwamen er al snel kleine, venijnige barsten in het prille geluk van de geliefden. Het glazuur krakte her en der open en

diepe krochten werden zichtbaar en voelbaar. De perioden van intens geluk werden hoe langer hoe meer overschaduwd door een diep verdriet.

Het paleis waar ze met haar draken. Echt gemene draken zwaar en gevaarlijk maakten. prins te horen maar hij te nemen om de rust in het Een onzichtbare angst voor

prins woonde huisde ook die hen het leven zeer De draken leken bij de weigerde afscheid van hen paleis terug te brengen. het onbekende maakte dat

de prins vasthield aan wat hij kende. Simcha kon niet leven met de dagelijkse spanningen die de draken veroorzaakten en hoe zeer ze ook van de prins hield, deze zwaarte was voor de altijd zo lichtvoetige Simcha niet vol te houden. Ze voelde steeds intenser dat het belangrijk was om voor de zoveelste keer te kiezen voor zichzelf. Dag na dag groeide in haar het besef dat het moment van afscheid naderde. Na anderhalf jaar was het zo ver. Haar vleugels tilden haar weer hoog op en namen haar mee. “Dag mijn lieve prins. Ik hou van jou maar we kunnen niet langer samen zijn. Het ga je goed. Vaarwel mijn lief.”

Simmie en het dorpsfeest

Simcha's vleugels brachten haar opnieuw naar exotische verre oorden. Ze was altijd goed van vertrouwen en haar hart was als een open boek. Ze genoot intens van de ontmoetingen met bijzondere mensen uit verre landen en van het leven in andere culturen. Zo belandde ze op één van haar reizen op het prachtige Indonesische eiland Bali. In een dorpje, ver weg van de toeristen, ontmoette ze een vrouw. De vrouw was bruin gebrand door de zon en haar rimpels waren diep en talrijk. Haar gebit was afgebrokkeld en enkele tanden ontbraken. Haar uitstraling was oud en smoezelig bovendien. Ze droeg een jurk met oranje bloemetjes en een grote hoofddoek waarop de potten en pannen kon meedragen. De vrouw brabbelde tegen Simcha die geen woord begreep van wat de vrouw zei. Toch was Simcha, nieuwsgierig en geïnteresseerd als ze altijd was, benieuwd naar haar verhaal en liep met de vrouw mee naar een hutje. De vrouw babbelde en brabbelde en Simcha luisterde. Om de vrouw te laten merken dat ze haar verhaal wilde begrijpen knikte Simmie af en toe beleefd ja. Plotseling zweeg de vrouw, stond op en nam Simcha gedecideerd bij de hand. Samen liepen ze naar het dorpsplein waar het hele dorp was uitgelopen om haar te begroeten.

Leuk dacht Simcha, een verwelkomingsfeest voor mij, wat lief!

Simcha zat op haar knieën in het zand, midden op het dorpsplein. Met een glimlach van oor tot oor genoot ze van de magische ervaring. Mensen klaptten en zongen. Wat een feest! Toen ze al even zo zat had stapte er een jongeman op haar af. Hij reikte haar zijn hand. Simcha kreeg zo langzamerhand een beetje stijve benen van het zitten dus ze pakte de hand en stond op. De jongeman keek haar ernstig aan. De vrouw van de hut kwam naar hen toe gelopen, ze zwaaide met haar handen en sprak een paar woorden. Simcha vroeg zich nog steeds af wat de vrouw allemaal zei.

De vrouw stopte met praten en iedereen in het dorp was muisstil.

De jongeman deed een grote stap naar Simcha. Hij pakte haar stevig vast en trok haar naar zich toe. Hij kwam heel dichtbij met zijn lippen.

Oh nee, hij wil me zoenen! dacht Simcha stomverbaasd en een enorm geschrokken tegelijk. Nee, dát was nooit haar bedoeling. Ze kwam alleen op bezoek in dit dorp, niet om gezoend te worden door een jongen die ze niet eens kende. Zonder na te denken gaf ze de jongen een harde duw. “Nee!” riep ze uit. Maar de jongen stopte niet. Hij stapte weer naar haar toe en greep haar vast. Deze keer nog steviger. Weer probeerde hij haar te zoenen.

Nu was het wel duidelijk. Ze moest vluchten. *Wegwezen hier!* dacht ze. Met alle kracht die ze in zich had duwde ze de jongen van zich af. Hij plofte hard achterover in het zand. Hij keek nu ongelofelijk boos. De mensen uit het dorp werden ook woedend. De motor die Simcha ze had gehoord om over het mooie eiland te reizen stond ergens aan de rand van het dorp. Ze kon maar aan één ding denken: *zo snel mogelijk op mijn motor en zo hard mogelijk weg rijden!* Ze rende en rende. De mensen uit het dorp kwamen achter haar aan maar haalden haar nét niet in. Ze sprong op haar motor en reed er keihard vandoor. Weg van deze bizarre situatie waarvan ze zich nog niet in volle omvang kon beseffen wat er zojuist was gebeurd.

Wat is er in hemelsnaam gebeurd?

Na zeker twee uren rijden kwam ze in het volgende dorpje. Daar was een barbecue gaande. De geur deed haar beseffen hoeveel honger ze had en liep er op af. Een van de jonge mannen, gekleed in fake Adidas schoenen en modieuze kleding, sprak haar in gebroken Engels aan. “Hello, help you?” Simcha vertelde de knul dat ze zojuist was gevlucht uit het andere dorp.

Weg van een ceremonie waarvan ze niets had begrepen.

“Ah!” knikte de knul veelbetekenend en lachend naar zijn vrienden. Hij kon Simcha wel uitleggen wat ze die avond had meegemaakt.

“Je bent vandaag uitgehuwelijkt aan de man die je probeerde te zoenen. Je bent met hem getrouwd op het dorpsplein.”

Na de verbazing en de schrik die daarop volgde schoot Simmie in de lach.

Oh my! Dit had ik niet voor mezelf bedacht. No way! Mijn reis is nog lang niet ten einde, er wachten nog avonturen op mij!

Simcha, de naam die vreugde betekent

Simcha, die geboren was met een hart van goud dat ze wilde delen met de hele wereld werd écht wereldreiziger. Ze is altijd op reis. Op reis door het leven zelf. Angst kent ze niet. Soms maakt ze enorm spannende dingen mee maar ze zal nooit haar hart sluiten voor de mooie mensen die ze ontmoet. Iedere dag biedt nieuwe kansen en nieuwe magie, zoals ze ooit al thuis leerde. Zo reist deze lichtvoetige, ruimhartige en warm liefhebbende nomade voort en leeft nog lang en gelukkig.

*A*lima Ursula

Vleugel lam

Lang, lang geleden, in een land hier ver vandaan waren de bergen hoog en de dalen groen. Daar waar de bossen eindeloze ruimte geven aan wie wil verdwalen in haar schoonheid en de vogels hart strelende liederen zingen, werd op een mooie avond in april, bij nieuwe maan een prachtig meisje geboren.

Vastberaden en krachtig zag ze haar eerste levenslicht, een duidelijk voorteken van de bijzondere weg die zich op haar levenspad zou ontvouwen.

Het prachtige meisje kreeg de naam Alima Ursula.

Ze was het derde kind van haar moeder en het vierde kind van haar vader, die al voor het huwelijk met Ursula's moeder zijn grote liefde had gekend met wie hij een dochter deelde. Deze grote liefde droeg de naam Ursula. En daar werd ze door haar moeder naar vernoemd. Naar de grote liefde van haar man.

Vögele, het dappere vogeltje

Ursula was dol op haar vader. Ze was zijn oogappel. Samen ondernamen ze lange avontuurlijke tochten in de bergen waar vader haar alles vertelde over de natuur en haar liet kennis maken met de magische wereld van de vogels. Vader was een zachte en vriendelijke man die het tumult en de emotie van het leven niet altijd kon absorberen en daarom vaak zijn troost zocht in de natuur, maar vaak ook in de verdooving van teveel alcohol.

Moeder was heel anders. Ze was een krachtige passievolle vrouw die ook niet was getrouwd met háar grote liefde, maar met man van wie ze zwanger was geworden van haar oudste dochter. De man die zijn hart ook nooit helemaal aan háar had gegeven. Ook met moeder had Ursula een warme

band. Ze keek enorm tegen haar op. Moeder was dapper, sterk en vastberaden. Moeder was spiritueel, een kruidenvrouw. Ze maalde haar eigen meel en volgde een opleiding tot Yoga docent. Moeder had een winkel aan huis en was altijd bezig.

Het huwelijk tussen vader en moeder was niet gelukkig. Ruzie na ruzie. Al jaren sliep moeder in een aparte kamer, die ze deelde met Ursula. Wanneer er ruzie was geweest vertelde moeder daarna aan de kleine Ursula alles dat haar zo dwars zat over vader. De volgende dag, wanneer het kleine meisje samen met vader op de bank zat, nam hij haar in vertrouwen en zei dan steevast: “Gelukkig heb ik jou. Jij begrijpt mij tenminste.” De ruzies verscheurden haar van binnen. Haar hele jeugd was ze de scheidsrechter tussen de twee mensen van wie ze zoveel hield. Ze luisterde, bemiddelde en lijmdde, ook al was ze nog zo klein.

Dappere Ursula, die liefkozend ‘Vögele’ (vogeltje) werd genoemd was veel in de natuur te vinden. Zo vaak ze kon ging ze alleen het Zwarte Woud in. Klauteren, bomen klimmen, rennen maar ook ademloos luisteren naar de liederen van de vogels die ze allemaal bij naam kende. Het was magisch. Ze sprak met hen, ze luisterde, ze begreep ze en de vogels begrepen haar. Daar voelde ze zich thuis. ‘Vögele’ had nog veel meer noten op haar zang. Zelden zat ze stil. De explosieve kracht waarmee ze geboren was bleef haar hele leven bij haar en maakte haar een actief en vurig kind. Eigengereid en krachtig. Ze speelde klarinet en had een passie voor zwemmen, turnen, voetballen (ze was keeper), snowboarden én skiën. Ondanks de constante pijn van de spanningen in het gezin en de onveiligheid die dat haar gaf, voelde ze zich tevreden. Ze wist niet beter.

Het land van de Zonnekoning

Ursula was een echte vechter, ze weigerde het ooit op te geven. Ze was vastberaden. Ze wilde persé genieten van haar leven! Het was dan ook die eigen-wijsheid die bezit van haar nam toen er op school (ze was toen twaalf jaar) aan de kinderen werd gevraagd wie er in de kerstvakantie op uitwisselingsreis wilde gaan naar een gezin in een vreemd land. Het werd doodstil in de klas. Niemand reageerde. Geen énkkel kind wilde thuis weg met de feestdagen. Maar Ursula wel. Ze kon niet wáchten! De gedachte om deze keer niet thuis te hoeven zijn met de dagen die bij haar

thuis alles behalve gezellig waren was een heerlijk vooruitzicht dat ze zich door niemand zou laten ontnemen. Dus ze sprong op en riep zo hard ze kon: “Ja! Ik wil gaan!” En zo geschiedde.

Aan het begin van de kerstvakantie stapte Vögele alleen op de trein. Ze reisde ver van het Zwarte Woud naar een onbekende plek in het land van de Zonnekoning, naar de grote stad Grenoble. Met spanning in haar buik maar vooral veel zin in dit avontuur stapte ze in het verre land het lange perron op. Ze werd opgewacht door een enthousiaste familie die haar overlaadde met een warm welkom, knuffels en brede glimlachen.

Wauw, wat was dit? Ze zijn blij dat ik er ben, dacht Ursula een beetje verlegen.

Als in een droom

De hele vakantie was als een grote droom. Er waren feesten, diners, aandacht en liefde en een gelukkig samen zijn. Met kerst kwam de hele familie eten, praten, samen zijn, naar de nachtmis in de kerk, cadeaus uitpakken. Ondanks dat ze thuis ook niets aan spullen te kort kwam, was dit warme bad van familie gevoel totaal vreemd voor haar. Maar oh wat maakte het haar gelukkig! Wat had ze dit gemist, zelfs al had ze het nooit eerder gekend. Ze voelde zich zo welkom. Spelen met de kinderen van het gezin en met de neefjes en nichtjes die regelmatig op bezoek kwamen. De fijne gesprekken met de vader van het gezin, met wie Ursula het heel goed kon vinden. Ze voelde zich echt enorm thuis. De gedachte dat ze op een dag ook weer naar huis zou moeten verdrong ze. *Nú wilde ze genieten! Later is later.*

Verdrietig afscheid

Maar aan alles komt een eind, zo ook aan de weken bij de familie van wie ze echt was gaan houden. Tijd om weer op huis aan te gaan. Terug naar de plek waar haar ouders dagelijks oorlog voerden, waar ze geen ruimte voelde om helemaal kind te zijn en ze steevast belast werd met grote mensen zaken die haar hart verzwaarden alsof er een steen in zat. In de trein terug naar het Zwarte Woud begon ze het zware gevoel van thuis steeds meer te voelen. Luisteren naar het geklaag van moeder en vader die beiden zwaar op haar leunden voor aandacht. De moed zonk steeds dieper in de schoenen en

toen ze weer uit de trein stapte was het gelukkige gevoel dat ze twee weken had ervaren in het land van de Zonnekoning ver weg geëbd. Welkom thuis.

Toch was er ook blijheid in het meisje. De ruzies van vader en moeder waren afschuwelijk, maar ze hield wel heel veel van ieder van hen. Dus ondanks het zware gevoel was er ook een glimlach. *Ik ga vader en moeder zo meteen alles vertellen! Over de feesten, de cadeaus, het magische kerstfeest met de familie en het spelen met de kinderen! Wat zullen ze blij zijn!*

Thuiskomen en vertrekken

De wandeling van het station naar
De besneeuwde bergen die haar
jaren weg was geweest, de vogels
en haar hun mooiste lied toezongen, de geur van het dennenwoud snoof ze
op tot diep in haar longen. “Vögele is weer thuis, Vögele is weer thuis!”
hoorde ze hen zingen.

huis was vol herkenning.
statig begroetten alsof ze
die om haar heen vlogen

Ja.. ondanks alles, hier was ze thuis.

Met een grote zwaai zwipte ze de deur van het huis open. Vader en moeder waren beiden thuis. Maar wat was hier aan de hand? Vader zal ineens gedoken op de bank en zijn hoofd in zijn handen. Zo verslagen had Vögele hem nog nooit gezien. Hij keek niet op toen Ursula hem blij begroette. “Vader, wat is er met je aan de hand?” Maar vader zei niets. De doodse stilte die daarop minutenlang volgde werd doorsneden met de strenge woorden van moeder.

“Ursula, je hoeft je koffer niet uit te pakken. We gaan verhuizen. We gaan weg bij vader.”

De grond zakte letterlijk weg onder haar voeten. Ze voelde zich totaal verstijfd van de schrik. Maar tegelijk met de schrik voelde ze ook een vreemde opluchting. De gedachte dat de jaren van alle oorlog thuis voorbij waren gaf op dat zelfde moment een gevoel van ruimte die, hoe dubbel het ook was, ook goed voelde. Met dit dubbele en verwarde gevoel dat als een bal in een flipperkast heen en weer schoot tussen verdriet om het afscheid van vader en de opluchting van een leven zonder oorlog vertrok ze nog diezelfde dag met moeder, zus en broer naar een oude boerderij, niet ver van hun oude huis. Vader was emotioneel volledig uitgecheckt. De klap van de scheiding kon hij niet verwerken, zoals hij zoveel niet kon verwerken in zijn leven. Het lukte Ursula niet om nog contact met hem te maken, hoe zeer ze ook haar best deed. Ze schreef hem tijdens de scheiding nog een brief, het dappere meisje. Ze wilde hem zo graag vertellen hoe ze zich voelde. Ze wilde zo graag van hem horen dat hij haar nog zag en van haar hield. Ze wilde zo graag voelen dat hij zich nog met haar wilde verbinden. Ze schreef een brief.

*Lieve papa,
Ik ben en ik blijf je kleine meisje papa.
De scheiding maakt voor mij niks uit.*

Liefs, Ursula

Ze hoopte zó dat hij haar zou horen. Ze hoopte zo dat ze nog samen de bergen in zouden kunnen gaan om te genieten van de natuur. Ze wilde nog zo graag haar papa... Maar vader was er niet meer. Er kwam geen reactie. Helemaal niks.

Een tijd later stond Vögele voor een laatste keer voor haar vader. Ze probeerde met woorden tot hem door te dringen maar zonder succes. Ze keek de man aan en er knapte er iets in haar. Ze kón niet meer. Ze wilde niet meer. Het was alsof haar vader dood was gegaan. Hij zat daar nog, maar hij leek levend dood.

En met dat beeld nam ze afscheid van hem.

“Mama, ik wil hier nu weg.”

Jarenlang woonden ze in hetzelfde dorp maar zagen elkaar nooit. De teleurstelling en de pijn van de enorme wond die een gat in haar hart had geslagen was te groot om te dragen en ze koos zichzelf tegen de pijn te beschermen op de enige manier die ze kon bedenken. Ze sloot zich af.

Ontluiken

De puberjaren dienden zich aan. Ook voor Vögele een tijd van grote verandering. Haar wereld werd groter. Er viel zoveel te ontdekken! Zo ontwaakte de wilde Ursula, elke dag een beetje meer. Ze begon nieuwe kanten van zichzelf te ontdekken en zo ook van haar eigen lichaam. Al snel ontdekte ze ook de jongens in haar omgeving. Heerlijk vond ze het. De ondernemende Vögele fladderde, danste en zong het leven door. De pijn in haar hart om haar vader duwde ze naar de achtergrond. Ze had vriendjes in alle soorten en maten. Allemaal brachten ze haar iets dat haar een rijk gevoel gaf. Het was een tijd van het ontdekken en het leren bewaken van haar grenzen, soms tot grote frustratie van de heren. Maar, dát maakte haar niets uit. Nee was nee voor de jonge Ursula. Elke ervaring, elke kus, elke streling, ze genoot er van. Ze ontdekte en onderzocht, behalve dat ene speciale. Dát bewaarde ze nog voor later.

De grote stad

In haar achttiende levensjaar lonkte de grote stad. Tijd om te gaan studeren. Weg van thuis, de wereld ontdekken! Tijdens haar studie sliep ze met haar medestudentes in een internaat dat geleid werd door nonnen. Het was een heerlijke tijd. Vrijheid! Leren eigen verantwoording te dragen, eigen keuzes maken. Ze was er zo aan toe.

De lessen psychologie kreeg ze van een non, zuster Maria Theresa. Een bijzondere vrouw. In de eerste les zat iedereen doodstil te wachten tot ze zou beginnen. Zuster Maria Theresa keek de klas rond en keek iedereen even strak in de ogen. Een siddering ging over de rug van de meisjes. “Ze zeggen dat ze heel streng is...” werd er gefluisterd. Maar Vögele had geen vrees. Zij voelde iets heel anders. Ze opende haar hart voor de non, glimlachte welgemeend naar haar en ontwapende zonder moeite de spanning die in de klas hing.

Vol vertrouwen

Aan het eind van het jaar, vlak voor de tentamens, sprak de zuster de klas toe. “Ik wil graag dat jullie slagen, maar ik ga jullie niet helpen. Als je twijfelt aan jezelf, kijk dan in mijn ogen. Daar kun je lezen of je op het juiste spoor bent. Meer zal ik niet doen.” Ursula’s examen dag kwam. De zenuwen waren voelbaar, maar, ze was goed voorbereid. Met goede moed stapte ze het examenlokaal binnen. De zuster stelde vele vragen. Ursula antwoordde. Opeens stopte de non haar, keek strak in de ogen van Ursula en vroeg “Weet jij dat heel erg zeker?” Ursula schrok even. *Heb ik me vergist?* Na even nadenken herinnerde ze zich de woorden van zuster Maria Theresa. Ze richtte zich op en keek in de ogen van de non. Wat ze zag was prachtig. De schitterendste twinkeling die ze ooit had gezien. Ze haalde diep adem en zei: “Ja, dat weet ik heel zeker.”

Op de dag van de examenuitslagen konden alle cijfers haar gestolen worden. Behalve die van zuster Maria Theresa. Daar was ze wel heel benieuwd naar! De meisjes verdrongen zich om de lijsten die op het prikbord hingen. Vögele sprong een gat in de lucht. Een 10! Het hoogst haalbare! Een stralende non stond achter haar en lachte nu van oor tot oor. Vertrouwen op intuïtie en eigen-wijsheid, het zou voor Ursula een kracht worden waar ze nog veel mee zou gaan bereiken.

Frei-burg?

Na de studie ging Vögele nog niet direct de wijde wereld in. Ze ging eerst terug naar Freiburg, de stad van haar moeder. Maar het voelde er niet vrij. De pijn om de afwezigheid van vader werd weer in alle hevigheid wakker en zo ook haar weggestopte pijnlijke gevoelens die ze steeds moeilijker kon onderdrukken. Wat moest ze met al die emotie? Ze had geen idee. Samen met een vriend, Chris, opende ze een kledingwinkel. Het was een tijd van uitgaan, flamboyante uitspattingen en veel, heel veel mannen. Nadat ze op haar achttiende haar eerste echt seksuele liefdesrelatie had gehad was het hek voor haar van de dam. Haar ontembare vuur was ontbrand, ze deed waar ze zin in had en probeerde zoveel mogelijk te genieten van haar steeds extravaganter wordende leven.

Ze probeerde het want, het lukte dat haar nooit écht. Niemand kende de pijn van haar hart. Niemand zag haar diepe verdriet. Ze wilde het zelf ook niet voelen of zien en dus hield ze haar masker stevig op. Om zichzelf een fijn gevoel te geven en het gat in haar hart te dichten waren er de mannen, maar er was ook een stevige verslaving. Ze kocht werkelijk alles dat los en vast zat. Kasten vol onzinnige dingen en een torenhoge schuld was het gevolg. Haar huis, haar hoofd, haar hart, alles slibde dicht. Er was gaandeweg minder en minder ruimte voor fijne gevoelens in Vögele, die volledig was vergeten hoe haar levenslied ooit klonk. Een depressie maakte haar hart triest en zwaar en ze zag op den duur zelfs geen uitweg meer. De gedachte aan de dood leek langzaam maar zeker steeds aantrekkelijker. Chris, de vriend met wie ze de winkel had, en haar lieve vriendin Alexandra zagen het wel. Ze drongen er bij Ursula op aan dat ze hulp moest zoeken. Ze maakten zich grote zorgen. Maar ze weigerde.

De dood van vader

Op een dag ging de deur van de winkel open. Het belletje klingelde. Een schuchtere gestalte schuifelde naar binnen. Ursula groette vriendelijk en zag pas toen de man dichtbij stond zag ze wie het was. Daar stond haar vader. Het hoofd gebogen. Hij durfde haar amper aan te kijken. Zijn komst raakte haar diep. Alle pijn en verdriet die ze zo zorgvuldig had weg gestopt denderde plots ongeremd door haar lichaam. Ze keek hem in de ogen en voelde de liefde voor hem opzwellen die ze al die jaren had ontkent. Ze deed een stap naar voren en omhelsde hem. Ze kon niet anders. Hoe lang ze daar in die omhelzing hebben gestaan weet niemand, maar de tijd smolt weg in de liefdevolle ontmoeting tussen een vader en zijn dochter.

Kort na zijn bezoek aan de winkel werd vader ziek en overleed. Op de begrafenis droeg Vögele een gedicht voor dat ze zelf geschreven had. Hierin ze kon eindelijk delen wat ze altijd had verzwegen voor de wereld én voor zichzelf.

Toen het na de begrafenis tijd was voor het lezen van het testament kwam er een lelijke aap uit de mouw. Vader bleek grote schulden te hebben. Hij had een zootje van zijn leven gemaakt en liet haar nu de puinhopen na. Dit wakkerde in Ursula een woede aan die niet te beteugelen was. Woest was ze! Alle boosheid die ze tot dan toe óók had weg gestopt stortte zich voor haar voeten op de grond. Alles kwam er als een verpletterende, kotsende

waterval uit.

Dát was het moment dat ze eindelijk besepte: *Ik moet nu in therapie. Ik heb hulp nodig.* De eerste therapeut die ze koos was nog niet de bésté match en rigoureuus als ze was nam de daarvan ook direct weer afscheid. Vastberaden koos ze een nieuwe. Bingo. Er volgde een periode van maar liefst vijf jaar intensieve therapie. Ursula ging maar liefst drie x per week! Vaak met lood in de schoenen en met veel weerstand ging ze naar íedere afspraak want ze wist, *ik mag niet ontsnappen aan mezelf. Ik moet van mij!* Pas na drie lange jaren ontsluierten zich in haar de vastzittende patronen en kon de heling voorzichtig beginnen. In de periode had Ursula geen zin in relatie gedoe. Ze beminde wie ze wilde en was daar duidelijk over tegen de heren. “Ik heb wel zin in seks met jou maar niet in een relatie.” Ze had meer dan genoeg aan zichzelf.

Vögele slaat haar vleugels uit

Rond haar dertigste jaar ging de telefoon. Het was Beate, een lieve vriendin. Ze klonk opgewonden.

“Ursula, Ursula, ik heb een geweldig idee! Ik ga solliciteren voor een baan als stewardess, ga je mee? Ze zoeken nog meer mensen.” Daar hoefde

Vögele niet lang over na te denken. Eindelijk zelf vliegen!

“Ja! Ik ga mee!”

Ondanks haar leeftijd en gebrek aan opleiding maar dankzij haar stralende persoonlijkheid kreeg ze de baan zonder enige moeite en kon ze haar vleugels eindelijk spreiden. De wijde wereld in! Avontuur!

Toch was het wel een grappige beroepskeuze. Ursula was namelijk altijd kotsmisselijk bij de landing van iedere vlucht. Dus op het moment dat alle passagiers in hun stoelen waren verankerd rende Vögele met een kotszak naar haar stoel achterin het vliegtuig om de daling kijkend in die papieren zak mee te maken. Maar ze had dit er elke keer weer voor over, de wereld was van haar en dat gaf ze niet meer op!

De wijze man en de voorspelling

Op de vluchten maakte Ursula veel mee. Fijne en bijzondere dingen maar ook bizarre en onprettige dingen. Op een dag stapte er een man aan boord. Met een vette knipoog begroette hij haar. Hij was duidelijk groot fan van

zichzelf en verwachtte dat ook van de dames aan boord. Toen ze langs hem liep trok hij haar aandacht en vroeg haar of ze wat speciale tijd voor hem wilde maken en naast hem kwam zitten. Het was haar wel duidelijk wat hij bedoelde. Deze man flirtte onbeschaamd met haar op een manier die grensde aan respectloos. Ze zei hem vriendelijk dat ze daar geen tijd voor had. Maar de man gaf niet op. Hij bleef aandacht trekken en aandringen om naast hem te komen zitten. Ze lachte even fijntjes en nam plaats naast de man. Ze richtte haar hoofd op en keek hem strak aan.

“Meneer, luister goed. Ik ben aan het werk en ik ben niet gediend van uw opdringerigheid. U laat mij nu met rust en spreekt niet meer tegen mij. Begrepen?” Totaal verbaasd was de man stil de rest van de vlucht. Ook dat was Ursula. Lekker duidelijk.

De man in de kist

Een andere keer was er een vrouw aan boord. De vrouw was stil en in zichzelf gekeerd. Ze bestelde drankje na drankje. Ursula vroeg zich af of de vrouw nog niet genoeg op had en hield haar liefdevol in de gaten. Bij de uitstappen pakte de vrouw haar arm en keek haar aan toen Ursula haar een mooie dag toewenste. Ze zei: “Vandaag ga ik mijn man begraven, hij ligt in een kist in het ruim.”

Je hebt een gave

Op een speciale dag was er een bijzondere man aan boord. Hij was haar wel opgevallen maar ze kon niet bedenken wat zich even later zou onvouwen. Plots wenkte hij Ursula en hij stak van wal.

“Hallo. Ik moet je iets zeggen. Iets dat je nog niet weet. Jij hebt een gave om in de toekomst te kijken. Wacht maar af, het zal je wel gaan blijken.”

Ursula was met stomheid geslagen. Totaal verbaasd en nog met enig ongeloof ontving ze de woorden die later de weg naar haar hart zouden vinden. De situatie had haar weliswaar volledig verrast, toch voelde het ook onmiddellijk als een waarheid. Ze begreep het nog niet in volle omvang maar haar hart opende zich voor haar verlangen.

Benieuwd naar wat de toekomst zou gaan brengen was er iets in haar aangewakkerd. Toch had Ursula al veel eerder de toekomst gezien, maar zonder het zich toen echt te beseffen. Al van kinds af aan zei ze regelmatig tegen haar moeder:

“Mama, als ik later groot ben ga ik trouwen met een kapitein van een boot of

een vliegtuig. Dan ga ik in het buitenland wonen en krijg één kind die ik tweetalig ga opvoeden!” Ze was er heel zeker van.

Vögele’s droom komt uit

Er verscheen een heuse vliegtuig kapitein ten tonele. Een tijd lang werden onderzoekende blikken uitgewisseld tot de nieuwsgierigheid het uiteindelijk won het van de afstand. De vliegtuig kapitein, genaamd Frank werkte voor het zelfde bedrijf als Vögele.

Langzaam aan ontstond een vriendschap omdat ze elkaar vaak zagen tijdens het werk. Het duurde een hele tijd voordat deze vriendschap uitgeroeide tot iets meer. Het was dan ook geen spetterende love at first sight met groots vuurwerk en gepassioneerde erupties.

Het was in die tijd van de prille liefde dat Vögele’s geliefde moeder de reis naar de andere kant van de sluier maakte. Vögele was intens verdrietig. Wat miste ze haar bijzondere en wijze mama. Frank zag haar verdriet met lede ogen en aan en wilde zo graag iets voor haar doen. Hij dacht en dacht, tot hij het wist.

“Lieve Ursula, mag ik je een paar dagen meenemen naar de bergen? Het zal je goed doen om er even uit te zijn.”

En zo geschiedde. Samen wandelen, samen eten, praten. Ursula kwam wat tot rust en voelde nu dat haar gevoelens voor Frank waren veranderd. Ze voelde een ander soort liefde ontstaan. Dieper. Van vriendschap naar veel meer.

Vader van mijn kind

En plots doemde een beeld op. Een besef, een weten. Ze voelde het tot diep in haar vezels.

Frank is de vader van mijn toekomstige kind.

Hun liefdesrelatie was onvermijdelijk.

De toekomstbeelden en visioenen waar de wijze man in het vliegtuig haar over had verteld begonnen zich steeds frequenter te tonen. Zo ook tijdens haar relatie met de vliegtuig kapitein. Zes maanden voordat ze werkelijk zwanger van hem werd kreeg Ursula een droom. In die droom kwam haar toekomstige kind bij haar om zijn komst aan te kondigen.

“Hallo, ik ben Philip”.

Vijftien maanden later werd hij geboren. De zoon van haar vliegtuig kapitein met wie ze in het buitenland zou gaan wonen. Het kind dat ze in twee talen zou opvoeden. Ze had het altijd al geweten.

Verwarrende tijden

De zwangerschap was een ommekeer voor Ursula. Iets in de altijd zo seksueel actieve en autonome vrouw begon zich te blokkeren. Ze trok zich steeds verder terug in zichzelf, dit tot groot verdriet van haar vliegtuig kapitein die er niets van begreep.

“Maar ik hou toch van jou? Waarom trek je je zo terug?” Zijn stem was trillend en zacht. Zijn verdriet was voelbaar door de klanken heen. Ursula wist ook niet waarom, ze voelde alleen tot diep in haar ziel dat ze zich niet meer fysiek met hem kon verbinden, ook al deed dit hem pijn. Ze voelde het in haar eigen hart ook scheuren en schuren. Op hun trouwdag had ze het immers al gevoeld. Op die dag landde in haar een diep besef.

Dit zal niet voor altijd zijn.

Ze had het gevoeld en gezien. Ze wist het.

Toch was de breuk niet onmiddellijk. De tijd was nog niet rijp. Toen Philip anderhalf jaar oud was verhuisde ze met haar gezin naar het geboorteland van haar vliegtuig kapitein. Naar het Lage Land, naar de vorstelijke stad Middelburg. Het was voor haar erg moeilijk om te wennen aan dit vreemde en onbekende land waar ze niemand kende, waar ze de bossen en de vogels moest missen en met alleen de familie van Frank om mee te praten. Wat was ze eenzaam die eerste jaren, zo ver weg van haar geboorteland, de bergen en de vogels, de geur van de dennenbomen en de sneeuw in de winter.

Aan het werk

Op een dag voelde ze zich zó diep eenzaam en ongelukkig dat ze wist, er moet iets gaan gebeuren. Iets veranderen. Dit kan zo niet langer. De

dappere Vögele ging op zoek. Op die zoektocht maakte ze kennis met de holistische levenswijsheid die haar de herinnering aan haar moeder weer binnen bracht. Dat voelde als een thuiskomen. Haar geliefde moeder had haar dit jaren geleden vanuit haar wijsheid voor geleefd. Dit voelde zo veilig dat ze zich er helemaal aan kon over geven. Een tijd van stevig zelfonderzoek volgde. Geen doekjes voor het bloeden, geen fluwelen handschoentjes maar recht door zee. Alle donkere, weggestopte stukken, al haar oude pijn en patronen aankijken en verwerken om ze daarna los te kunnen laten. Het pad van heling was rigoureuus en daadkrachtig. Haar spiritualiteit ontwikkelde zich in hoog tempo. Het was alsof ze elke dag een stukje van zichzelf terug vond. De boodschap van de wijze man in het vliegtuig begon steeds meer waar te worden. Ze begon haar paranormale gaven meer en meer te ontdekken. Eindelijk kwam elke dag meer thuis. Thuis in zichzelf.

Beiden naar school

Toen Philip vier jaar was werd het tijd voor school. Niet alleen voor haar zoon maar ook voor Vögele. Ze besloot therapeut te worden en meldde zich dapper aan voor een opleiding. In die tijd herontdekte ze het dansen, en dit keer niet vanuit oppervlakkig vermaak, zoals vroeger, maar heel diep vanuit haar gevoel. Niet alleen dansen met het hart en het lijf maar ook vanuit de ziel. Ze danste en danste. Ze danste zó intens dat ze veel van haar woede en pijn uit haar lichaam heeft gekregen door het bewegen en te trillen met alle passie die ze in elke beweging stopte. Dansend ging ze helemaal los! Het was ook in deze tijd dat ze de diepe wonden op haar seksualiteit ontdekte. Ze had daar veel te helen. Haar seksualiteit was niet werkelijk vrij geweest. Er lag een besmeuring op. Oude wonden die haar lichaamsbewustzijn hadden beïnvloed. Zo slagvaardig als ze door het leven ging, zo ging ze ook deze demons te lijf. En dat waren er heel wat. Met elke demon die ze versloeg en liet gaan ontstond er een nieuw brandend verlangen. Er ontsluisde en ontbrandde in haar een intens seksueel vuur. Een verlangen naar haar echte en eigen seksualiteit. Een verlangen naar werkelijke verbinding. Helemaal Ursula.

Verboden verlangen

In haar huwelijk voelde Ursula zich meer en meer gevangen. De jas paste haar niet meer. Het gevoel dat ze al op haar trouwdag had ervaren, het werd steeds duidelijker. Dít is niet voor altijd. Ze voelde een sterker en sterker wordend verlangen om haar hervonden seksualiteit te exploreren om eindelijk geheeld en vrij te kunnen beminnen. Zo begon het dubbel leven dat ze verzwegen voor haar Frank, een geheim dat ze als diepe pijn in haar eigen hart mee droeg. Net als haar moeder voor haar had gedaan, bleef zij nu op háár beurt in de relatie, voor haar kind. Dit kon niet eeuwig duren. Ursula brokkelde elke dag een beetje van zichzelf af door de intense pijn van de verscheurdheid. Dit kon zo niet langer doorgaan. Op een dag nam ze het dappere besluit. De al zo lang onvermijdelijke scheiding volgde.

Rainbow Warrior

Met het ontwaken van de wilde vrouw die was opgestegen uit haar binnenste was ook de reislust weer in volle omvang terug. Ze voelde de onbedwingbare roep om naar de andere kant van de wereld te gaan. Peru riep haar met krachtige stem. Zonder ook maar één moment te twijfelen gehoorzaamde ze de innerlijke stem en boekte een ticket, een nieuw avontuur tegemoet.

Daar stond Vögele, midden in het magische land op een heel bijzondere berg. Ze ademde diep en langzaam in en uit. Haar ogen gesloten, luisterend naar de adem van Pacha Mama, moeder aarde. Ze voelde haar cellen trillen bij elke in- en uitademing. De lucht was zuiver en drong diep haar longen binnen. Haar adem werd één met die van de immense natuur om haar heen. Het was alsof Pacha Mama in één beweging met haar ademde.

Na zo een tijdje te hebben gestaan, zonder nog enig besef van tijd, hoorde ze een innerlijke fluitsering. *Open je ogen maar Ursula, kijk maar.* Er scheen een licht van achter haar dat een driehoekige schaduw maakte op de grond voor haar voeten. *Hoe kan dat?* vroeg ze zich vertwijfeld en verbaasd af. *De mensen naast mij hebben dat niet. Alleen ik...* Haar hele lichaam sidderde de magie van dat moment. Kippenvel van top tot teen. Ze voelde tot in elke cel dat ze hier iets heel bijzonders zag. Alleen een schaduw voor háár voeten. Ze kon haar ogen bijna niet geloven en maakte een foto. De magie werd nog veel duidelijker toen ze de foto bekeek. Ze had een regenboogcirkel, een Rainbow Warrior, om zich heen. Zij alleen. Niet de

mensen naast haar op de berg. Alleen zij. Wauw. Ze werd er stil van. De man in het vliegtuig bleek meer en meer gelijk te hebben gehad, toen iemand haar kon vertellen wat dat betekende.

“Jij, Ursula, maakt het onzichtbare zichtbaar. Jij, bent een Rainbow Warrior”.

Vögele is van ver gekomen. Elke stap in haar leven leidde tot de innerlijke rijkdom die ze nu leeft. En wat is ze prachtig, sterk en weergaloos! Haar missie is nu de wereld te vertellen dat het onmogelijke níet bestaat. Liefde is haar boodschap.

Het vuurmeisje dat naar de aarde kwam

Het was het jaar 2002, in de maand van de Lente Equinox, het feest ter ere van het nieuwe leven, de wedergeboorte der natuur. De zon stond loodrecht boven de evenaar en luidde op het Noordelijk halfrond de lente in. Een man en een vrouw zochten elkaar in de roes van de bruisende energie. Een feest kon ruzies verstillen en geschillen even doen vergeten. Zo ook toen.

Vader en moeder

De vrouw was een oorlogsvrijster die door haar verleden vol trauma, pijn en verdriet en bovenal vol intense angsten zich door het landschap van het leven ploeterde. Ze baande zich strijdend een weg en trachtte te overleven in de neteligheid die haar omringde en van tijd tot tijd leek te willen verzwelgen. Met haar verleden nog vol in haar heden waren relaties moeilijk voor haar. Grijpend naar dominantie, overheersing en absolute controle bevocht ze ook de man.

De gevoelige en hoog intelligente man was een stille getuige van veel leed dat hij had aanschouwd in zijn jeugdijaren. Zijn verleden maakte hem een geslagen, bijna verslagen man. Hij werkte en probeerde, maar altijd voelde hij zich te weinig, te klein, te gering. Zijn aan alcohol verslaafde vader, wiens voorbeeld hij was gaan volgen, en zijn getergde over-dominante moeder figuur die geen enkele ruimte liet voor zijn unieke individualiteit maakte dat hij leerde zwijgen. Spreken was zinloos, zo geloofde hij.

Deze twee vonden elkaar in gemeenschap tijdens het voorjaar van 2002. Maar dat was niet hun eerste samensmelting geweest. Ze hadden reeds een eerder moment van creërende gemeenschap ervaren, waaruit een dochter was geboren in de tijd dat ze nog als gezin onder één dak leefden. Deze baby was vol liefde en in gemeenschappelijk blijheid ontvangen en geboren. De harmonie was toen nog groots. Niet altijd met- en naar elkaar,

maar de liefdevolle bedding die beiden voor de baby konden opbrengen was evident en oprecht.

Onwrikbaar

De vrouw sleepte zich voort door het leven. Haar teleurstelling maakte van haar een overheerser die eiste dat alles en iedereen haar accommodeerde. Als vanzelfsprekend leidde deze onwrikbare houding haar tot nieuwe teleurstellingen. Verwachting en hoop werden harde eisen. Verlangens waren wetten geworden. Dat kon alleen maar mis gaan. Ze sleurde zich letterlijk getergd door het leven, van dag naar dag. Haar lichaam liet haar letterlijk voelen wat er in haar innerlijk om aandacht en heling vroeg, maar ze luisterde niet. Ze was boos. Op oorlogspad. Venijn en scherpheid tekenden haar. Dus haar lijf weigerde nog mee te werken. Werkelijk doodmoe werd ze iedere ochtend weer wakker en nog veel vermoediger stortte ze zich later weer teleurgesteld en lamgeslagen te bed.

Onbedoeld ontvangen

Behalve die ene dag. De man en de vrouw versmolten op die dag van Ostara in het jaar 2002. Het moment was het volgen van een dierlijke oer impuls. Een drang. Te midden van alle ontevredenheid, boosheid, ruzies en onenigheid ontstond er een nieuw leven. In de schoot van de vrouw koos het vuurmeisje haar reis op aarde te beginnen.

Maar de vrouw was deze keer niet blij en gelukkig. Ze zag de te ontvangen baby als een bewijs dat het leven zwaar voor haar was. Ze zag de komst van nóg iemand om voor te zorgen als een last. Ze had haar handen vol aan zichzelf. Nee... het vuurmeisje was niet echt welkom, en dat voelde ze.

Zelfs toen ze nog in de schoot verscholen zat hoorde ze het kermende beklag van de vrouw die dagelijks zuchtte en steunde en verklaarde gebukt te gaan onder weer een baby. “Oh nee, ik ben totaal uitgeput. Ik trek het niet meer. Waar zijn dan ook die kerels. Je kunt ook nooit op ze rekenen.”

Het klagen stopte niet. Ook na haar geboorte was de moeder luid jammerend als nooit tevoren. Met grote regelmaat werd grote broer (die acht jaar ouder was dan het vuurmeisje) gesommeerd om met zijn zusje in de draagzak te lopen omdat moeder zich zó zwak voelde.

“Je doet ook maar eens iets. Ik kan het niet allemaal alleen.” riep ze hem toe. Broer was immers de man in huis nu de vader niet meer bij hen woonde.

Niet welkom

Het vuurkind voelde zich van meet af aan onveilig in haar nieuw gekozen leven. Ze had voor haar incarnatie gevoeld en geweten dat ze een aarde contract had, een taak te vervullen, iets te doen. Daarom was ze akkoord gegaan en was naar de aarde gereisd om opnieuw geboren te worden. Maar deze keer was met enige tegenzin geweest. Met één been bleef ze in het veld van de eeuwigheid hangen, daar waar liefde woont, alles veilig en geborgen is en waar ze thuis hoorde. Met het andere been hinkelde ze over de aarde. Nooit met beide benen volledig geland.

Rigiditeit was regel

Omdat de vrouw dat het enige juiste achtte werd het vuurkind de hele dag gedragen in een doek. De vrouw had geleerd dat dit noodzakelijk was om je te kunnen binden met het kind. Het vuurkind was verward. De vrouw die me dagelijks laat voelen dat ik een last voor haar ben wil me wel dragen en zich met me binden? De verwarring maakte dat ze zich afsloot en het liefst de hele dag sliep. Zo voelde ze niet zoveel van al die verwarrende boodschappen die haar zoveel onveiligheid gaven en angstig maakten in die grote wereld.

De vrouw had al zeer jong een zoon gekregen. Ze was toen nog maar zeventien jaar. Ook dat kind was ongepland. Ze woonde nog bij haar ouders die haar aanzetten tot een abortus. Dat weigerde ze. De vaderfiguur van het kind wenste niet in een relatie met de enorm manipulerende vrouw te blijven, de vrouw tot wanhoopsdaden drijvend. Ze had nu geen controle en geen macht over de situatie en over de man. Maandenlang stalkte en bedreigde ze de vaderfiguur waarna hij letterlijk verdween, uit angst voor de rigide en blinde furie van de vrouw.

Vuurmeisje en de grote broer

De zoon werd geboren. De arme knul kreeg, hoe klein hij ook nog was, de volledige projectie van alle bitter tegenvallende mannen op zijn schouders gelegd. Hij werd meer en meer in de positie gebracht om dit goed te maken door zich later dagelijks om zijn kleine zusjes te bekommeren. De vrouw maakte van hem 'de man in huis', zeker nu ook de man die de vader van de meisjes was ook tot tegenvaller was verklaard.

Vuurmeisje werd geboren toen grote broer negen jaar was. Als 'de man in huis' liep hij met de baby in de

draagzak, deed boodschappen en hielp met de verzorging. De druk van de vrouw op de knul was immens. Er was geen ontkomen aan haar lange lijsten rigide opdrachten. Hij moest en zou haar assisteren bij de zorg, want hij was immers een man. Punt.

De douche

Toen Vuurmeisje vier jaar was sommeerde de vrouw dat grote broer zijn zusje moest douchen. Sterker nog, hij moest samen met haar onder de douche. Zo geschiedde. Tegen de moeder was geen protest in te brengen. Grote broer was een puber van veertien jaar met bijbehorende hormonen die hij af en toe flink voelde stuiten. Met een moederfiguur die mannen, en alles dat zij volgens haar representeerden verguisde, was het voor hem moeilijk een positief zelfbeeld te ontwikkelen. Er werd hardop gepredikt dat mannen maar goed zijn voor twee dingen: geld en seks. Dit werd de meisjes van jong af aan meegegeven maar ook zoonlief kreeg dit ingelepeld. Intense verwarring was het gevolg.

Zoals zoonlief had geleerd gehoorzaamde hij de vrouw. Het vuurkind werd ontkleed en ook zij stapte naakt de badkamer in. Het meisje was zo gewend aan de verzorging door grote broer dat ze er niets bij dacht. Ook zij gehoorzaamde zonder protest. Er werd gezeept en gewassen.

Tot grote broer vuurmeisje optilde onder haar armen. En ook toen vermoedde ze niets. Hoe kun je iets verwachten dat je niet kent.

Hij tilde haar zo hoog dat hij haar ten hoogste van zijn heup maar in het midden van zijn bekken kon laten steunen. Ze landde met gespreide benen op zijn gestolde mannelijkheid. Ze schrok en voelde verwarring afgewisseld met fysieke pijn die ze niet begreep. Op dat moment kwam de vrouw binnen lopen. Ze zag vuurmeisje opgetild en schreeuwde:

“Wat is dit? Maak dat je weg komt!”

Zoonlief rende beschaamd de badkamer uit en verdween in zijn kamer.

De vrouw pakte het Vuurmeisje bij de hand en trok haar gedecideerd naar haar slaapkamer. Ze beval het kind met gespreide benen op het grote bed te gaan liggen. Het kind was bevroren. Voor gevoel was geen ruimte. Niet in de vrouw en niet in het kind. De vrouw inspecteerde met resolute handelingen de vagina van het meisje aan de buitenkant en aan de binnenkant.

“Ik zie een scheurtje maar dat heelt wel weer.”

Dat was het. Geen aandacht voor het kind. Niks. Ze voegde er nog gaan toe:

“Het is niet erg dat het is gebeurd, maar hij mag het niet nog een keer doen.” Met die woorden was het afgedaan. Geen hulp, geen troost, geen

huisarts, geen therapie. Niks.

Verdwenen papa

De vader was een reus met middenbruin, warrig haar en een grote piekerige snor. Hij rook naar sigaretjes met een vreemde zoete ondertoon. Af en toe herkende vuurmeisje de geur van alcohol die dan als een walm om hem heen hing. Op de dagen van de alcoholgeur had hij een verdrietige blik in zijn ogen. Vuurmeisje voelde dan de zware laag van somberheid die hem neerdrukte. Toch voelde ze zich altijd fijn bij haar papa. Bij hem voelde ze een warmte die haar bange hart wat opende. Dat voelde ze alleen bij hem.

Het gemis

De man en de vrouw woonden niet meer bij elkaar. Zo kwam het dat vuurmeisje haar papa maar af en toe kon zien. Hij haalde de kinderen dan op en ging met hen op stap. Daar genoten ze allemaal van. Maar... de man voelde zich verslagen. Zijn vuur was gedoofd. Hij probeerde de pijn van het dagelijkse leven te verdoven met pretsigaretjes en alcohol. Zo was het leven iets minder ondraaglijk. In zijn huis hingen de vele tekeningen die de kinderen voor hem hadden gemaakt. Hij koesterde ze en gaven hem een piepklein beetje hoop.

De laatste keer

Op een dag kwam de man de kinderen weer ophalen. Vuurmeisje was zes jaar. Met spanning stond ze te wachten maar moeder liep gestrest heen en weer door de kamer. De bel ging. Moeder deed open en sommeerde haar dochters in de woonkamer te blijven. Vuurmeisje hoorde haar ouders tegen elkaar praten. De stemmen werden steeds luider. Vooral moeder was goed hoorbaar. Hoe harder zij riep hoe zachter vader sprak. De vrouw was woedend op de man en schreeuwde van alles in woorden die de kinderen niet begrepen. Na nog wat laatste boze woorden werd de deur dichtgesmeten. Vuurmeisje schrok zich een ongeluk en zat stokstijf op de bank. Toen zag ze vader het tuinpad aflopen. Lamgeslagen zakten de schouders van de man lager dan ze ooit had gezien. Met gebogen hoofd stapte hij in en reed weg. Dat was de laatste keer dat vuurmeisje haar papa levend heeft gezien. Ze bleef achter bij de bittere en scherpe vrouw die niet op haar zat te wachten en haar dat ook elke dag zei. Bij haar die het leven

met vuurmeisje beschreef als zwarte sneeuw en loodzwaar met zo'n kutkind.

Geen school voor vuurmeisje

De kinderen in het gezin gingen niet naar school. Ze kregen thuis les. De vrouw noemde het thuisonderwijs, maar erg leerzaam vond vuurmeisje het niet. In de ochtend lag er een briefje klaar met daarop wat opdrachten. Vuurmeisje streepte eerst af wat niet door de vrouw kon worden gecontroleerd en daarna maakte ze vluchtig iets van de opdrachten die wel werden nagekeken. Al snel smeed ze de boeken in een hoek en ging zich met de computer vermaken. De vrouw bemoeide zich er weinig mee en was zelfs vaak niet eens aanwezig. Ze had het druk met andere belangrijke zaken.

Ze zag het als haar belangrijke taak om de mannen van deze wereld te helpen met hun seksuele opvoeding en daarvoor reisde ze het hele land door. Diezelfde mannen die maar goed waren voor twee dingen.

Wanneer de vrouw op pad ging door het Lage Land, op weg naar de klanten, sleepte ze de meisjes mee en dropte ze op veel verschillende plekken waar er op hen werd gepast. Van die vele oppassers konden ze ook geen school begeleiding verwachten, dus waren ze op zichzelf aangewezen. Gelukkig waren de zusjes intelligent en leerden ze gaandeweg toch nog aardig wat van het leven zelf, maar de nadelen van het thuisonderwijs bleken op deze manier toch groter dan de voordelen.

Weg uit de grote stad

In de grote stad had vuurmeisje het zwaar te verduren. De buurt waar ze woonden werd geterroriseerd door een blonde knul die veel ouder was dan zij. Zwaaiend met zijn armen, al dan niet gewapend met stokken, ging hij de jongere kinderen uit de buurt te lijf. Zo ook vuurmeisje.

“Hey kom eens hier, ettertje!” riep de bullebak dreigend met een dikke stok. Hij roggelde op haar jas.

“Doe even normaal man! Ben je gek of zo!” riep ze dapper. Maar tja, tegen zo'n grote gozer kon ze nog niet echt op. Ze weerde zich dapper maar kon fysiek weinig beginnen tegen de blonde terrorist. Zelfs de moeder van het kereltje deed er aan mee. Op de dag dat de moeder van de blonde etterbak bij de vrouw aan de deur tekeer stond te gaan, dreigend met haar armen was de maat vol. Ze verhuisden van de stad naar een kerkelijk dorpje op het platteland.

De hoge toren

Na de verhuizing naar het platteland was het leven weliswaar rustiger, voor vuurmeisje was dit toch geen ideale match. Ze voelde zich een buitenbeentje tussen al die kerkelijke kinderen die niet met haar wilden of mochten spelen. Vuurmeisje voelde zich helemaal gevangen in haar leven, ook in het dorp. Alsof ze in een hoge toren vast zat waar geen ontsnappen mogelijk was. En dan was er nog haar moeder. Ze voelde dagelijks een beklemmende ijle lucht die haar hoofd duizelig maakte. De rigide wetten en snerende oordelen van de vrouw voelden als tralies om haar ziel. De vrouw voelde niet als haar thuis. Vuurmeisje voelde zich niet gezien. Ze voelde zich nietig, klein. Ze ging hoe langer hoe meer wegduiken in video's kijken die een verslavende werking op haar hadden. Maar ook dán voelde ze zich nog gevangen. Haar hoofd had dan wel afleidingen en verdoving, maar ook haar lijf wilde uitbreken.

Toen ze eindelijk oud genoeg was, kon ze zelf op pad. De wereld verkennen. De dappere tienjarige sprong in de vroege ochtend op haar kleine paarse fiets en trapte in hoog tempo naar de stal waar zoveel paarden haar verwelkomden. Bij de paarden kwam ze voor het eerst in haar leven tot rust. Daar kon ze vrij ademen en liep ze niemand in de weg. Daar irriteerde ze niemand en werd ze al snuivend en hinnikend door de paarden ontvangen. Daar ervaarde ze hoe het voelt om onvoorwaardelijk geliefd te zijn. Daar voelde het als de thuis die ze nooit kende.

Doodwens

De vrouw liet geen gelegenheid onbenut om vuurmeisje venijnig toe te schreeuwen. “Je bent een kutkind!” galmde het vrijwel dagelijks door het rommelige en overvolle huis. Een schril contrast met het warme welkom dat vuurmeisje keer op keer voelde bij de dieren. Door het zijn bij de

paarden begon vuurmeisje steeds meer te voelen dat ze een groot verdriet in zich droeg. Haar hart had een diepe kras die haar bij elke ademteug pijnigde. Het diepe verlangen om gewenst te zijn door de vrouw die zich haar moeder noemde maakte dat ze steeds vaker en steeds intenser in huilen uitbarstte. Op een dag zat vuurmeisje op de bank bij Saskia, een oudere vrouw die regelmatig op haar paste. Ze stortte in een huilbui zoals ze die nog nooit had gevoeld. Schreeuwen en

roepend hilde ze zo hard ze kon. De pijn kwam van diep.

“Ik wil niet meer leven! Ik kan niemand vertrouwen! Ik wil dat alle mensen dood gaan. Ik wil alleen met de dieren zijn. Alleen dieren kan ik vertrouwen. Ik wil dood...”

Zoveel diepe woorden die overduidelijk diep uit haar getergde binnenste kwamen. Het was hartverscheurend. Luid snikkend en naar adem snakkend kermde ze in de armen van Saskia die stil viel van zoveel zichtbaar verdriet. Hoe troost je een kind met zoveel diepe ellende?

Saskia besloot de vrouw te vertellen van het intense verdrietuitbarsting van haar dochter. De vrouw zou vast en zeker hulp regelen voor het meisje, ze was immers haar moeder. Maar, niets was minder waar. In de dagen na de verdrietige uitbarsting van vuurmeisje riep de vrouw haar bij zich.

Vuurmeisje kwam er schoorvoetend en met tegenzin aangelopen en zette zich langzaam op de stoel aan de grote houten tafel die vol lag met stapels papieren, boeken, enveloppen, tientallen beschrevene post-its en vuile aangekoekte borden die hun weg naar de keuken niet zelf hadden gevonden. Met grote ogen keek ze over de stapel boeken naar de vrouw die haar serieus en strak aanstaarde.

Zelfmoord les

“Luister eens. Toen ik zwanger was van je grote broer wilde ik ook dood. Ik ben toen op een viaduct gaan staan en heb me naar beneden laten vallen, op de snelweg. Dat was geen goede methode want ik viel in de lengterichting van de weg en een auto raakte me wel maar ik was niet dood.” Haar blik was ijzig en zonder emotie. Ze vervolgde.

“Wanneer je echt dood wilt moet je als volgt te werk gaan.” Er volgde een gedetailleerde beschrijving van de meest effectieve manier voor het beëindigen van het leven. Het laatste beetje hoop dat vuurmeisje had om iets van gevoel, iets van warmte bij de vrouw te zien werd met deze woorden compleet de Zeeuwse klei in geboord. Verslagen zat ze aan de stoel genageld toen de vrouw stoïcijns de kamer verliet. Daar brak iets in het kind. Het kleine ragfijne draadje van hoop waaraan ze zich nog krampachtig had vastgehouden, bungelend boven een kolkende massa van zelftwijfel, verlangens en intens verdriet brak die dag voorgoed door midden.

Uitgeput

De vrouw was een vreemde moeder. Vanuit haar eigen onvermogen om te ontspannen, zichzelf waarlijk lief te hebben en te kunnen koesteren had ze zich verschanst in een fort van perfectionisme. Ze wist altijd alles het best

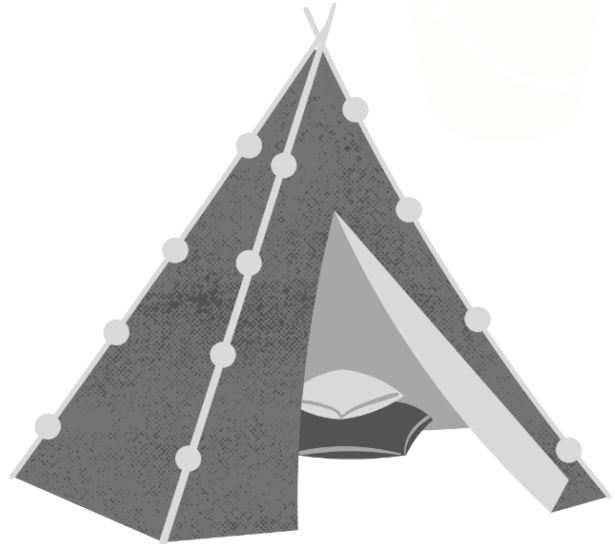
en oh wee wanneer iemand afweek van haar rigide norm. Ze had het idee dat zij de redding voor de wereld was. Dankzij haar kwam het goed en al het andere was nooit goed genoeg. Zo sprak ze tegen haar partners en zo bejegende ze haar kroost. Een autoritaire betweter. Door de metershoge lat die ze ook zichzelf oplegde was ze altijd teleurgesteld. Ze kon haar eigen lat onmogelijk behalen en anderen voldeden ook maar zeer zelden aan haar streberige maatstaf. Nog altijd was het leven een aaneenschakeling van teleurstelling voor de vrouw. Nog altijd was ze met grote regelmaat uitgeput, zoals ze dat dramatisch noemde. De vrouw was beroemd om haar desastreuze taalgebruik. Vooral op de momenten dat er vanuit een partner of de kinderen weerstand was op haar visie stortte ze zich in het drama en pletterde zichzelf letterlijk ter aarde.

Kermend en jammerend eiste ze dan aandacht. Dat deed ze tijdens een wandeling op het strand, dat deed ze midden in een restaurant maar ook met grote regelmaat in hun eigen huis. Met gesloten ogen donderde ze zichzelf manipulerend op de grond en verwachtte dan vertroeteling en toenadering van haar omstanders. De eerste keren dat ze dit schouwspel opvoerde, stapte iedereen nog in de val en werd er van alles gedaan om haar te troosten. Zo ook vuurmeisje. Vuurmeisje was altijd op zoek naar manieren om de vrouw een plezier te doen, in tegenstelling tot oudere zus. Op een dag dat de vrouw zich weer eens, dit keer midden op de keukenvloer, had laten neerstorten liep zus de keuken in, keek eens naar de vrouw en zuchtte. Ze stapte over haar heen en roerde in de pan, waarna ze weer de keuken uit liep. Op haar had het gekerm geen effect meer. Vuurmeisje echter, voelde een diep verlangen voor een beetje aandacht en was dan ook gevoelig voor de ogenschijnlijke behoeftige moeder die háar hulp aanvaardde. Zou ze dan toch eens gezien worden?
“Mam, zal ik een dekentje halen?”

Tent

In de elfde winter in het leven van vuurmeisje stond kerst voor de deur. Er stond er in de tuin een grote tent. In het midden van de tent was een dikke zwarte schoorsteen waaraan een kachel zat. De gasten die zouden komen voor het feest mochten erin slapen.

Vuurmeisje was opgewonden en blij. Gasten ontvangen was altijd fijn. De meeste gasten brachten kinderen mee waarmee ze kon spelen. Zo ook nu. De vrouw was tijdens deze bezoeken ook op haar best. Dan lachte ze en leek ze vrolijk. Meestal dan toch. Maar deze keer was alles anders. De blijheid die er vaak was tijdens deze logeerpartijtjes was er nu niet. De vrouw was stil en terug getrokken. Ze lag veel in haar bed en mengde zich maar mondjesmaat in het feestgedruis. Ze liet zich bedienen en gedroeg zich bijna constant uitgeput.

Vuurmeisje wist wel wat dat betekende. Dan liep het meisje letterlijk en figuurlijk op haar tenen door het huis om vooral niet in de weg te lopen. Af en toe stak ze bedremmeld haar hoofd om de hoek, in de hoop dat wat aandacht haar kant op zou glijden. Maar de vrouw nam geen notie van het kind en haar behoefte. Zoals altijd. De enige momenten waarop de vrouw het hoofd oprichtte was om een opdracht te geven. Vuurmeisje en haar grote zus waren het wel gewend. Zelfs in de dagen dat de vrouw wel rond liep was het onmogelijk om een spontane ontmoeting met haar te hebben. Het gebeurde maar al te vaak dat vuurmeisje of grote zus aandacht vroegen en dat de vrouw onmiddellijk haar dikke werkagenda pakte om vervolgens een afspraak te willen inplannen. Spontaniteit was haar vreemd. Het hele leven lag vastgeketend onder een zware deken van rigiditeit en starre regels. Dat kon niet lang goed blijven gaan. De barsten waren al zichtbaar onder de porseleinen huid van de vrouw. Een eruptie was aanstaande.

Na de kerstdagen, die voor vuurmeisje en grote zus wat afwisseling uit de dagelijkse sleur betekenden, begon het gewone, strakke en over geregisseerde leven weer. Inmiddels zat zus op de middelbare school waar ze dagelijks in alle vroegte met de bus naar toe reisde. Ook voor vuurmeisje

werd een school gezocht waar ze nog tot de zomer zou kunnen wennen aan iets dat zo vreemd voor haar was. Zitten in een kleine ruimte met heel veel andere kinderen, op een stoel blijven zitten, een juf die ook werkelijk controleert wat je uitvreet, toestemming vragen om naar het toilet te mogen, alleen eten in de gestelde pauzes... allemaal zaken die vuurmeisje tot dan toe niet kende. Ze zag er erg tegen op. Zus had er ook tegenop gezien. Zus had al geoefend en begon beetje bij beetje haar weg te vinden in het rare systeem dat school heet. Nu vuurmeisje nog.

Breekpunt

Met de vrouw ging het hoe langer hoe slechter. Nadat het kerst bezoek was vertrokken had ze zichzelf in de tent gedrapeerd. De hele dag lag ze roerloos in haar bed en klingelde de bel wanneer ze wilde dat de meisjes zouden opdraven. Ze kwam de tent, die meer begon te lijken op een onderduikplek, alleen nog uit voor het toilet. De jonge meisjes leefden en sliepen in het huis. Zonder de vrouw. Overdag naar school en daarna een flinke lijst klussen doen in het huishouden. De vrouw had zich ziek verklaard en deed daarom nog minder dan anders.

Op een duistere dag in de tweede maand van het jaar 2017 draaide de vrouw volledig door. Dit kon zo niet langer. Deze vrouw had dringend uitgebreide hulp nodig. Er werd een plan gemaakt en zo geschiedde. De meisjes gingen voor vier weken naar een vertrouwd opvangadres. In de weekenden gingen ze weer naar het dorp op het platteland om bij de vrouw te kunnen zijn. Wel, dat was het plan. Al in het derde weekend kwam het tot een enorme confrontatie tussen de vrouw en grote zus dat leidde tot het wegsturen van zus. Zwaar gedesillusioneerd, getraumatiseerd en door elkaar geschud, kwam zus weer bij het opvangadres. Ze is er nooit meer weggegaan. Vuurmeisje is nadien nog één keer alleen gegaan. Zij hield altijd alles het langst vol. Dat kostte haar veel maar ze bleef proberen om verbinding te vinden bij de vrouw. En altijd tevergeefs.

In het donker door de polder

In het weekend dat ze weer voor één nachtje ging logeren kwam het tot een ruzie tussen haar en moeder. De vrouw commandeerde en schreeuwde tegen haar. Het vuurmeisje had van een hulpverlener geleerd om even wat tijd apart te nemen wanneer de emoties te heftig werden, zodat iedereen even kon kalmeren, om vervolgens later verder te praten. Midden in de vuurspugende uitbarsting van de vrouw, die vuurmeisje tot in haar cellen deed trillen en beven, besloot het kind naar boven te gaan. Ze voelde zoveel

emotie dat ze niet meer rustig kon reageren. Ze besloot zich een moment terug te trekken, zoals ook was afgesproken.

Maar de vrouw kon zich plots geen afspraak herinneren en ontbrandde in nog meer furie. Haar ogen schoten brandende vuurpijlen terwijl ze de trap op stormde, achter het bange en tegelijk boze vuurmeisje aan. De voeten van de vrouw raakten de treden amper waardoor ze als een spetterende wervelwind boven aankwam. “Kom hier zeg ik je! Kom onmiddellijk hier!” Vuurmeisje was net iets sneller boven en smeed de deur van haar slaapkamer nog net op tijd dicht, schoof snel de kast voor haar deur en zakte achter de kast huilend door haar knieën. De vrouw liep briesend door de gang. Haar adem was zwaar en snel. Haar stem schel en hoog. “Doe die deur open! Doe onmiddellijk die deur open! Je komt nú met mij praten! Hoe haal je het in je hoofd?”

Vuurmeisje zat bevroren achter de kast. Haar ijskoude trillende handen op haar oren. Ze kon alleen maar huilen en rillen van de innerlijke kou die haar overmeesterde. Het liefst zou ze nu vluchten. Weg van hier en nooit meer terug komen. De vrouw denderde nog een paar keer de gang op en neer maar merkte dat de deur gesloten bleef. Woedend liep ze weer naar beneden, Vuurmeisje in totale angst en verwarring in haar kamer achterlatend. Het meisje hoorde de voetstappen verdwijnen en na een tijd klom ze van achter de kast. Ze moest nadenken. Diep nadenken. *Wat ga ik nu doen? Hier ben ik niet veilig, ik moet hier weg! Maar.. het is al donker en laat. Ik kan niet bij mijn jas en het is koud. Ach wat kan t mij ook schelen. Alles beter dan hier blijven.*

Het dappere en tegelijk angstige meisje sloop de trap af en verdween zachtjes door de voordeur, griste haar fiets waar geen licht op zat en verdween huilend en zonder jas in de aardedonkere polder.

Nieuw gezin

Vuurmeisje werd samen met zus opgevangen in een pleeggezin, het gezin van Saskia die al zovele jaren een vertrouwd gezicht was. De band was sterk en intens. Hier kon vuurmeisje wat op adem komen. Toch duurde het weken voordat de vele zware verhalen woorden konden krijgen. Iedere dag vertelde ze een stukje, een ervaring uit haar leven. Elk puzzelstukje maakte meer en meer duidelijk hoeveel vreselijke dingen deze kinderen hadden meegemaakt. Elk verhaal dat ze deelde was een loodzware schakel aan de ketting die ze al die jaren als een juk met zich meezeulde, gelovend dat haar verhaal en haar leven normaal was geweest. Het was immers het enige dat

ze kende. Het langzame besef ontwikkelde dat haar leven misschien niet zo normaal was geweest als ze ooit had willen geloven.

De weg naar zichzelf

Van hieraf begon een lange weg van verwerking, erkennen, groeien, vergeven en helen. Wat had ze veel te leren en nog meer te helen. Heel veel struikelen en moed verzamelen om weer op te krabbelen. Vele tranen, boze uitbarstingen en heel wat paniekaanvallen waren nodig om wat meer thuis te komen in zichzelf. Gaandeweg ploeterde ze door het landschap van haar verleden en nam er meer en meer afscheid van. Na de eerste periode van woede naar de moeder ontwikkelde zich begrip en compassie voor haar. Nee, de vrouw had het niet goed gedaan. Ja, de vrouw had het veel beter moeten doen. Maar... niet vergeven zou haar eigen molensteen betekenen. En vuurmeisje was een wijs kind. Ze wilde vrij zijn. Vrij komen van haar zware en pijnlijke verleden. Hoe jong ze ook was.. ze koos, ze koos voor zichzelf, voor de toekomst, voor geluk.

Vuurmeisje en de vuurvrouw

Vele moeilijke jaren gingen voorbij. Jaren die zich tekenden door zeventien rechtszaken, vijf jeugdzorgmedewerkers, drie pleegzorgbegeleiders, meerdere therapeuten, de vele rechters aan wie ze samen met zus dapper haar verhalen vertelde, de kinderbescherming en de vele vele brieven die ze schreven om elke rechtszitting weer hun verhaal te kunnen delen. Zoveel dapperheid is werkelijk bijzonder. Wat heeft ze gestreden voor haar eigen ruimte. De ruimte die de vrouw pertinent niet wilde geven. Iedere toenadering die vuurmeisje deed werd met rigide eisen ontvangen. Alles moest, zoals altijd, onder de strakke voorwaarden van de vrouw gebeuren.

Daar gingen de meisjes niet langer in mee. Vuurmeisje voelde eindelijk dat ze werkelijk alles had gedaan om haar moeder te plezieren en zag eindelijk dat ze helemaal niet het kutkind was waarvoor ze zo vaak was uitgescholden. Gaandeweg, stap voor stap, ontdekte ze dat ze een prachtige en waardevolle jonge vrouw was. Ze ontdekte de weergaloze kracht die ze in zichzelf had gedragen zonder het zelf te weten. Ze begon het vuur te voelen dat ze voor zichzelf en haar leven in zich droeg. Ze begon zich te verbinden met haar dubbele vuurteken.

Ze groeide en groeide!

De dag dat ze het wist!

En plots, op een dag.

“Ik heb het gevonden! Dit wil ik doen! Kijk kijk!”

Vuurmeisje wapperde een papier met daarop iets dat haar vuur letterlijk aanwakkerde om nooit meer te doven.

“Dit wil ik!” riep ze weer. Haar grote ogen stonden helder, de vastberadenheid die er in lag had ze nooit eerder zo intens getoond. Saskia zag het meteen. Dit is het moment. Hier komt het vuur. Eindelijk zal ze landen in wie ze werkelijk is en vol vuur en passie de wereld in trekken. Ze is er klaar voor. En zo was het. Het kleine vuurmeisje dat zo lang gebedeld had om goedkeuring keek plots vol trots en liefde naar zichzelf. Ze straalde. Wauw! Ik ben al goed genoeg! Het leven is mooi en ik ben er klaar voor!

Die dag stond ze op... niet langer een vuurmeisje maar een vuurvrouw. Deze vuurvrouw bereist de aarde en berijdt moeiteloos de meest vurige paarden over de toendra's van de wereld en eindelijk is ze thuis...in zichzelf.

Licht in het duister

Op de twintigste dag van de derde maand in het jaar 1978 werd in het noorden van het Lage Land een bijzonder kind geboren. Dit kind was een licht brenger. Dat kwam de donkere stad met haar duivelse praktijken van zeer duistere bewoners niet goed uit. Een gruwel was het te bedenken dat dit kind de stad zou bevullen met liefde en licht. De duistere stad waar ze ter wereld kwam schudde op haar grondvesten bij het besef dat er goddelijk licht zou gaan schijnen. Een misselijkmakende brul klonk uit het binnenste van de aarde, daar waar demonische wezens zich verscholen. “Neeeeeeeeeeee!” Het afschuwen rolde een donkere deken over de stad.

Stralend als de zon

Het kind was een prachtig blond babymeisje. Zo puur en onschuldig als de zonopkomst op een prille lentedag. Haar blik en grote stralende blauwe ogen, zo uitnodigend als een pasgeboren lam dat vraagt om koestering. Haar lach zo ontwapenend dat het zelfs zure en versteende harten moeiteloos kon raken. Het meisje was de derde dochter in het gezin. Het kind bezat, hoe klein ze ook nog was, een weten dat over alle grenzen van besef, tijd en kennis heen ging. Dit meisje wíst. Ze kreeg de naam Marlies, dat verhevene druppel van de zee betekent én van Louise dat de betekenis van roemvolle strijder in zich draagt. Een bijzondere naam voor een bijzonder kind dat toen nog niet kon vermoeden dat ze dat alles ooit werkelijk zou belichamen.

Geboren in een duistere stad

Tijdens de laatste weken in de baarmoeder verzamelde het meisje al haar moed. Ze voelde dat dat écht nodig was om haar entree in de duistere stad te kunnen maken. Dezelfde moed die ze diep van binnen had gevoeld toen ze besloot in dit leven te gaan incarneren en de fijne hoge frequentie, de

plek van oneindige ruimte, liefde en licht die haar thuis was te verlaten. Diep verscholen in de schoot van moeder ademde ze diep in en uit. Ze voedde haar ziel met alles dat mooi en goed was. Ze maakte nog een laatste keer verbinding met alles dat ze zo goed kende. Het veld van weten, de oneindige liefde waarin ze zich gebed had en waarvan ze wist dat ze die achter zich moest laten in haar reis naar de andere kant van de warme met verzachtend water gevulde ballon die haar nu nog weg hield van een nieuwe kille realiteit. Een nieuwe start, een volgende stap op haar reis om in deze incarnatie nóg meer te worden wie ze werkelijk was. Daarom zei ze ja en ze ging.

De reis naar buiten

Het gevoelige meisje bleef zo lang mogelijk in de warme buik van moeder, daar waar geluid en licht nog gedempt waren en ze beetje bij beetje kon wennen aan het idee om straks in de volle belangstelling te staan. De tijd verstreek. Aan de andere kant van het babydeurtje waardoor ze weldra naar buiten zou glijden liepen de dokters zenuwachtig heen en weer. Diepe zuchten van contemplatie klonken door de dokterskamer.

“Mevrouwetje... luister eens, wanneer dit kind niet vannacht geboren wordt moet ik het er morgen in het ziekenhuis uit gaan halen!”

Het meisje luisterde mee. Dit voelt helemaal niet goed, zo beseftte ze tot in haar cellen. Dit ga ik niet laten gebeuren! Ze voelde dat het haar tijd was om de reis door het babydeurtje naar de grote wereld te laten gebeuren. Ze was er klaar voor en in die donkere nacht begon ze aan haar avontuur op aarde.

Ik ben Maar Lies

Het leven van het meisje was bijzonder te noemen. Ze leefde tussen mensen, haar familie, die in een taal spraken die zij niet begreep. Toen het meisje op de leeftijd kwam dat ook zij woorden ging gebruiken om haar gedachten en behoeftes te delen leek haar familie haar ook niet werkelijk te begrijpen. Ze konden de woorden wel horen, maar de betekenis ontbrak. Alle anderen begrepen elkaar prima maar meisje stond overal buiten, dat voelde ze maar al te goed. Dus meisje was veel op zichzelf. Denkend en

voelend. Ze beschouwde de wereld om zich heen stilletjes en verwonderde zich vooral.

Hoe geef je woorden aan iets dat je niet kunt begrijpen? Haar wereld leek wel een andere wereld te zijn dan waar zij met elkaar over spraken. Wat is dat toch?

Koffie op het kerkhof

Op zondagochtend was het steevast koffiedrinken bij grootvader, de stoere vader van vader. Grootvader woonde en werkte op het kerkhof. Dagelijks groef hij de graven met zijn schop. Een zware klus, maar hij deed het al vele jaren. Er moest brood op de plank. En ja.. de één zijn dood is de ander zijn brood. De nagels van zijn gerimpelde vingers hadden dikke rouwranden. De aarde van de graven leken een permanente plek te hebben gekregen in de nagelbedding van de

hardwerkende man. De diepe groeven in zijn gezicht tekenden hem als een oude man, zelfs al was hij dat nog niet. Dat is wat het leven met een mens kan doen wanneer donkere en sombere energieën domineren en het warme levenslicht ontbreekt.

Deze ochtenden waren geen plezier voor het meisje. De lichte en zachte levensenergie waarmee ze naar de aarde was gekomen werd hier danig uitgedaagd en vaak zelfs onder de voet gelopen. Elk gesprek, iedere zondag weer, ging over de dood en het lijden dat ermee gepaard leek te moeten gaan. “Gisteren heb ik het graf van meneer van de Velde gegraven. Hij is maar 46 geworden. Kanker. In drie weken morsdood. Verschrikkelijk.” Zo sprak opa met een serieuze en lage stem. Ooms en tantes, vader en moeder mompelden instemmend en klaagden vervolgens éénstemmig over de oneerlijkheid van het leven, over de rouwdiensten die in de kerk waren gehouden en er werden voorspellingen gedaan over de volgende die op omvallen stond en voor wie grootvader een graf zou moeten delven. Bizarre conversaties voor een klein meisje waardoor ze over zichzelf begon te geloven dat zij de vreemde eend in de bijt was. En wie weet, misschien was ze dat ook wel.

Ik zie dode mensen

Meisje kende geen angst voor de dood of de doden. Ze zag al haar hele jonge leven overleden mensen. Ze zag ze echt, met haar eigen ogen. Ze wist niet beter. Ze wist dat ze overleden waren omdat ze dit haar vertelden. Dat was voor haar heel gewoon. Die spirits spraken gewoon met haar. Ze speelden soms met haar. Voor meisje was de dood niet meer dan een moment op de reis. Dat wist ze. Dat voelde ze, hoe klein ze ook nog was. Maar daar zat ze... tussen al die kakelende volwassenen die de dood beschreven als tergende pijn, een ondraaglijk verdriet, afschuwelijk lijden en onoverkomelijke zwaarte. Een keer had ze de moed gevat en zei: “Juffrouw Janneke is nu heel gelukkig hoor, ze is in de hemel en ze doet iedereen de groeten.” Iedereen in de donkere woonkamer van grootvader verstijfde. “Wat zegt dat kind?” bitste een tante. “Wees stil en praat geen onzin! Dit zijn geen gesprekken voor een klein kind.” Marlies viel stil om zich nooit meer uit te spreken. Als zij allemaal gelijk hadden, wat maakte dat dan van haar? Haar inbreng werd niet gevraagd en was ook beslist niet welkom.

Op een dag kwam er een voor haar onbekende man binnen bij grootvader. Hij kwam iets regelen voor de uitvaart die de volgende dag zou zijn. Zijn vrouw zou worden begraven. Terwijl de hele familie stil werd bij het binnenkomen van de man die met betraande ogen de kamer rondkeek op zoek naar grootvader stopte zijn blik bij het meisje. Hij stapte op haar af alsof hij haar kende. Hij reikte haar de hand en zei met bewogen stem: “Hallo, ik ben Bart, en wie ben jij?”

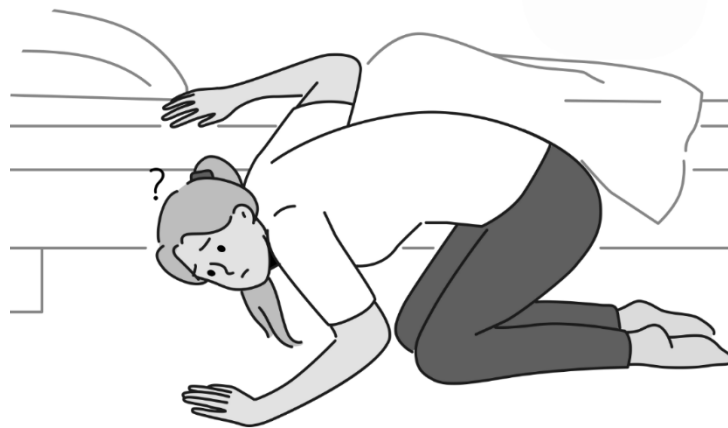
“Dag meneer”, zei meisje beleefd en een beetje geschrokken, “ik ben Maar Lies.” En zo voelde ze zich werkelijk en al een hele lange tijd zonder het zich echt te beseffen. Maar Lies.

Te druk

Op een avond toen meisje zes jaar was moesten vader en moeder weg. Haar oudere zus kreeg de opdracht om op te passen en had haar naar bed gebracht. “En hop! Nu snel gaan slapen” sprak zus haar dwingend toe. Maar meisje lag in bed te staren naar het plafond. Ze kon niet slapen. Het lukte écht niet. Ze draaide en draaide en al woelend werd ze steeds onrustiger. Meisje zag altijd heel veel geesten om zich heen, daar was ze wel aan gewend. Soms lukt het om ze te negeren en te gaan slapen maar vanavond niet. En ze was zó moe. Ze bleven rondlopen in haar kamertje. Ze luisterden

deze keer niet naar de smeekbede van het kind om haar met rust te laten. Na lang draaien en tollen sprong ze uiteindelijk uit bed, liep tot halverwege de lange trap naar beneden en riep zus.

“Ik kan niet slapen, het is zo druk in mijn kamer.” Zus sjokte geïrriteerd de trap op, keek haar eens verwonderd aan en trok een wenkbrauw omhoog. “Wat klets je nou weer? Onzin!” zei ze. “Er is helemaal niemand in je kamer. Kom mee, dan laat ik het je zien.” Zus liep voorop met het meisje zuchtend in haar kielzog. Zus stapte de kamer binnen en trok alle kasten open, wapperde de dekens van het bed, bukte tot onder het bed en keek achter de gordijnen. “Zie je nou wel? Helemaal niemand!” Meisje begon zich voor het eerst te beseffen dat zus wérkelijk niemand zag, maar zij wel.

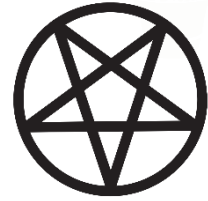
Meisje en moeder

Moeder was in veel opzichten een bijzondere vrouw. Ze had veel duisters en vreselijks meegemaakt in haar jeugd wat haar nu maakte tot een getergde, altijd doodvermoeide en ziekelijke vrouw. Haar geest was niet sterk. Voor de geboorte van Marlies was moeder een slanke vrouw met altijd lang kastanjebruin haar. Lang haar was voor moeder belangrijk. Ze had een helder gezicht en grote ogen, maar haar innerlijk toonde ze niet, daarmee kon ze ook zelf geen contact maken. Nadat meisje geboren was werd moeder dikker en steeds ongezonder. Door alles dat ze mankeerde of dacht te mankeren slikte ze tassen vol medicijnen. Dat veranderde haar. Ze verdubbelde in gewicht en werd een schim van wie ze ooit was.

Duister verleden

Moeder had een zware energie. Ze droeg een duister verleden in zich. Een verleden dat nog vaak haar heden binnen denderde, zelfs al was ze nu een

volwassen vrouw met een eigen gezin. Moeders vader was reden van de levensgrote trauma's uit haar jeugd. Grootvader was een narcistische, angstaanjagende en psychopathische man met een demonische energie. Hij aanbad duistere krachten en deed zich tegoed aan de energieën van alle vrouwen in de familie. Op een kwade dag had hij tijdens een zwart ritueel een vloek uitgesproken over alle vrouwen in het geslacht. "Alle vrouwen zijn vanaf nu dienstbaar en geven mij hun energie!" Hij voegde de daad bij het woord. Ieder meisje en elke vrouw die in zijn omgeving was werd letterlijk energetische leeg gezogen. Zwarte magie. Hij kicke er op en voedde zich met hun levenskracht. Satanisme was een gevaarlijke realiteit voor wie nietsvermoedend in zijn buurt kwam.

Ze had hem door

De al vroeg wijze Marlies voelde dat ze ver uit de buurt van grootvader moest blijven. Ze wist. Ze voelde. Ze zag. Dat deed ze dan ook letterlijk. Wanneer hij bij hen op bezoek was bleef zij ver uit zijn buurt. Zo ver als ze maar kon. Moeder deed zo goed en kwaad als het ging van alles om door iedereen aardig gevonden te worden. Zo was ze oppasmoeder voor vele kinderen. In de ochtenden, wanneer de ouders hun kroost kwamen brengen, lag moeder vaak nog in bed. Zodra de bel ging sleepte ze zichzelf naar beneden, gekleed in een gitzwart Japans gewaad met van die wijde mouwen en deed zo de voordeur open, met haar lange donkere haren nog in de war.

Wat zullen die ouders wel denken? vroeg meisje zich verwonderd af.

Grootvader zuigt kinderen leeg

Op een dag waren de oppaskinderen aan het spelen in de woonkamer toen de bel ging. Grootvader op de stoep. Die had waarschijnlijk kinderen geroken en kwam oogsten. Het meisje zette zich zo ver mogelijk van de nare man als ze maar kon en aanschouwde vol afschuw wat er gebeurde. Grootvader zat aan de andere kant van de woonkamer en maakte energiecontact met de kinderen, één voor één zoog hij hun levenskracht uit hun lichaampjes. Moeder wist wat hij deed maar leek het te negeren. Ze schonk nog eens koffie in. Ze was lamgeslagen en wist geen weerstand te bieden aan de zieke en gevaarlijke man. Maar meisje wel. Zij zag het voor haar ogen gebeuren en sloot haar eigen energieveld zo goed mogelijk af,

zodat hij niet bij haar kon komen. Ze begreep er niets van hoe moeder al deze kinderen in haar huis toeliet terwijl ze wist dat grootvader zou komen om misbruik van hen te maken. De pijn van die teleurstelling was intens voor Marlies. Zeer intens. Het maakte duidelijk dat ze zichzelf moest redden. Bij moeder was ze immers niet veilig.

Vader

Vader bruiste van het leven. Hij en moeder hadden elkaar ooit leren kennen tijdens het dansen. Vader danste rock & roll als de beste. Zijn goudkleurige

baard en prachtig blond haar en lange slanke gestalte maakte hem een aantrekkelijke verschijning. Het was dan ook niet verwonderlijk dat moeder als een blok voor hem viel. Vader droeg stevast bloesjes met alleen knoopjes aan de bovenkant. De bloesjes waren gemaakt van heerlijk zacht katoen. Meisje was er dol op. Ze kroelde graag met vader en friemelde dan aan de knoopjes en het zachte stofje.

Dat voelde zo heerlijk thuis. Wanneer vaders' bloesje vervangen moest worden dan kreeg meisje het oude bloesje als knuffellapje voor in bed.

Lief maar gesloten

Toch had vader ook een verwarrende kant. Naast zijn zachte kant die voor meisje zo fijn was had hij ook een stilzwijgendheid die onaangenaam voelde. Over emotie werd niet gesproken, ook niet door vader. Vader was immers opgegroeid bij grootvader die dagelijks met de dood leefde. Dat en de emotieloze opvoeding hadden hem, ondanks zijn van nature opgewekte inborst, toch een grimmige zwaarte gegeven. Hij wist voor zijn eigen lichtheid geen ruimte te vinden in zijn gezin, zeker niet omdat ook zijn vrouw een loodzware energie bij zich droeg. Dat maakte het leven zwaar en somber, ook voor meisje. Vader zat ook op slot. Net als moeder. En het getrouwd zijn met een zwaar getraumatiseerde en misbruikte vrouw hadden ook hem danig uit het lood geslagen. Om nog te zwijgen van de duistere energieën en zieke praktijken die de vader van moeder hun huis in bracht.

Een tas vol ziekmakende pillen

Op een dag sommeerde moeder hem naar de apotheek te gaan. Moeder lag weer eens kermend in bed en commandeerde hem er op uit te gaan om haar te voorzien van pillen en poeders. Hij gehoorzaamde. Door de stromende regen fietste hij naar de pillenmakers voor de bestelling die zijn vrouw had geregeld. Doosje na doosje, zakje na zakje werd op de hoge witte toonbank gestapeld. Geslaagd in de missie weer terug op huis aan. Dwars door de stortregens die maar niet wilden stoppen en hem letterlijk tot op zijn onderbroek hadden nat geplensd. Meisje zat in de woonkamer aan tafel te tekenen toen ze vader klotsend hoorde binnenkomen. Als een verzopen kat stond hij in de deuropening van de woonkamer. De grote tas met pillen en poeders in zijn druppelende rechterhand. Ze keek van vader naar de tas en weer terug naar vader. Een flits schoot door haar gedachten. Ze zou het beeld nooit meer vergeten. *Nee!* voelde ze. *Nee! Dit is niet goed! Dit maakt moeder niet beter.* Ze zag het. Ze voelde het. Ze wist het. Maar, niemand hoorde en zij...zweeg.

Lagere school

Meisje ging graag naar school. Thuis was het immers vaak niet fijn. De energie was er vaak drukkend en zwaar dus overal leek het beter dan thuis. Toch liep het op school ook niet zo soepel. Het was allemaal een beetje te gemakkelijk voor meisje. Niemand had toen door dat meisje een heel slim kind was. Ze verveelde zich dood in de lessen en begon zich steeds meer af te vragen waartoe school eigenlijk diende. Ze kon zich er niet toe brengen om moeite te doen voor opdrachten die haar brein echt niet uitdaagden. Al snel kreeg ze het stempel 'ongemotiveerd', 'lui' en 'niet slim genoeg.' Dat motiveerde haar niet om ook maar iets te gaan presteren. Aan het eind van haar briljante en totaal onder gepresteerde lagere school carrière was het tijd voor het schooladvies. "Nou" mompelde de onderwijzer met een zuur gezicht "huishoudschool lijkt me wel op zijn plaats, als ze dat tenminste aan kan."

Gelukkig hadden meisje en haar ouders ook inspraak dat ze ook gebruikten. Na veel discussie met meester ging ze uiteindelijk dan toch naar de Mavo alwaar ze alleen ongelofelijk hoge cijfers haalde en zich stierlijke verveelde.

Zus is zoek

Toen meisje twaalf jaar was verdween oudste zus. Ze had het nooit zien aan komen. De schok was groot, maar zoals bij alles werd er niet gesproken over gevoelens, zo ook nu niet. Dagen, weken en maanden gingen voorbij terwijl niemand leek te weten waar zus was. Meisje was verdrietig. Ze miste haar grote zus. Na vele maanden vertelde vader tussen de aardappelen en de vlaflip door dat hij wist waar zus was. Meer woorden werden er niet aan besteedt. Pas na nog vele maanden kwam zus plots weer thuis. Meisje zat vol vragen.

“Waar was je nou gebleven? Waar ben je geweest? Waarom ging je nou zomaar weg?”

Maar Lies kreeg geen antwoord. Er werd niet gesproken. Niets uitgepraat. Ze was er inmiddels wel aan gewend maar toch wrikte het in haar. Zij had immers een diep verlangen om te spreken, om vragen te stellen! Meisje was een waarheid spreker gevangen in een familie vol duistere geheimen, stilzwijgen en doofpotten.

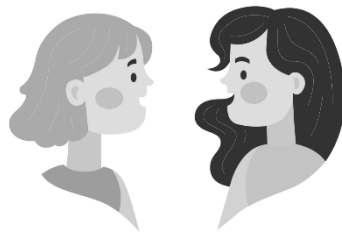
Overleven

De jaren van de pubertijd waren voor meisje nog pijnlijker en eenzamer dan de eerste twaalf jaren. Ze voelde zich hoe langer hoe meer Maar Lies. Naar de buitenwereld leek het gezin normaal te functioneren. Er werd samen gegeten, oppaskinderen hadden een vaste plek in huis, en het meisje hielp in het huishouden. Maar toch wás het geen gezond gezin. Niet echt. Er was geen ruimte voor gevoel. Emotie mocht er niet zijn. Werkelijk spreken werd niet gewaardeerd. Dus hoe langer hoe meer sloot meisje zich af. Ze werd ouder en begon dagelijks meer te beseffen hoe zeer de energie in huis haar ziek zou maken wanneer ze zich er mee zou verbinden. Dus bleef ze opgesloten in zichzelf, daar waar ze veilig was. Ze voelde en wist diep van binnen onomstotelijk dat ze waardevol was. Ze voelde dat het leven een waardevolle taak voor haar had en dat ze niet voor niets was geboren. Beetje bij beetje begon ze zich te herinneren wie ze was voor ze naar de aarde kwam. Het warme bad van oneindige liefde waarin ze thuis was geweest in het veld van de eeuwigheid, het landde weer in haar hart en vulde haar met rust en verlangen. Een verlangen werkelijk te gaan leren verbinden met wie op haar pad kwam. Vanuit dat besef wist ze die jaren liefdevol voor haar emotioneel en fysiek zwakke moeder te zorgen en nam het voor lief dat er voor haar thuis geen werkelijke ruimte was.

Achttien

Op een mooie zomerdag in het jaar dat meisje 18 jaar werd liep ze heerlijk te wandelen in de zomerzon. Plots werd haar aandacht getrokken door priemende ogen. Een jonge vrouw keek haar verwachtingsvol aan. Meisje werd er licht ongemakkelijk van. Toen de vrouw dit zag kwam ze aangesneld.

“Oh sorry hoor. Ken je me niet meer? Ik was vroeger je oppas. Jij bent toch Marlies?” Meisje schoot in de lach en stak haar de hand toe.

“Ja wat leuk om jou

weer te zien!”

De twee raakten in gesprek alsof er geen jaren tussen hadden gezeten. De oude oppas deelde dat ze zich altijd had afgevraagd of het wel goed was gekomen met meisje. Ze zei dat ze had waargenomen dat het toch wel een heel bijzonder huishouden was geweest. Ze vertelde dat ze had gezien dat moeder een zeer getraumatiseerde vrouw was en daarmee straalde in afwezigheid als werkelijke moeder van het gezin.

“Wat zeg je me nu?” zuchtte meisje.

“Weet je wel dat jij de eerste persoon bent die dit ooit tegen me zei? Ik dacht altijd dat ik raar was. Ik voelde wel van alles maar dacht altijd dat ik degene was die het mis had.”

Meisje vertelde van de tussenliggende jaren, de middelbare school, het overlijden van haar griezelige grootvader en ook van de irritante longproblemen waar ze zelf al jaren mee kampte. Ze begreep niet waarom ze dit haar oude oppas vertelde maar ze flapte het er uit alsof het volstrekke logica was. De vrouw keek even indringend naar meisje en zei:

“Weet je Marlies, mijn vriendin leert voor natuurgenezer. En weet jij wat ze me laatst vertelde? Ze zei dat longproblemen altijd de oorsprong hebben in ingehouden verdriet.”

Je kent het vast dat je bij een *aha!* moment muntjes kunt horen vallen. Wel... meisje voelde geen muntjes vallen maar er stortte een hele

geldfabriek op zijn plaats. Plots was alles dat ze ooit gevoeld had op zijn plek gevallen.

Ja! Zo is het.

Ze voelde tot in haar cellen dat het klopte. Een nieuwe fundament van wijsheid was gelegd.

Studeren

Het werd tijd om het ouderlijk huis meer en meer te gaan verlaten. De studie kondigde zich aan. Het zeer intelligente meisje met een IQ dat hoger is dan dat van menigeen had een vurig verlangen om niet dát het belangrijkste te maken. Ze koos er voor om het onderwijs in te gaan. Op de lerarenopleiding was ze als een vis in het water. Al dachten de docenten daar soms wel anders over. Meisje, die inmiddels een jonge vrouw was, had veel te vertellen en nog meer te bevragen. Eindelijk kon het! Eindelijk mocht het! Ze trok werkelijk alles in twijfel, tot wanhoop van menig docent. Na het behalen van haar Propedeuse vond ze het welletjes. Na een intermezzo op de Universiteit van Groningen besloot ze toch liever aan het werk te gaan.

De wereld riep en zij antwoordde! In de plaatselijke speelgoedzaak kon ze eindelijk helemaal zijn wie ze was. Vrolijke, open, spraakzame, initiatiefrijke en bijzondere Marlies. Al snel was ze een geliefde collega en vriendschappen werden gesmeed. In het weekend stortte ze zich vol in het uitgaansleven. Heerlijk dansen en nieuwe mensen ontmoeten. Ze genoot vanuit haar tenen. Haar lange blonde wapperende haren stonden symbool voor haar gevonden vrijheid in een leven vol plezier en werkelijke verbinding. De wind was eindelijk onder haar vleugels!

Ik heet Lies

Hoe langer hoe meer werd de vriendenkring van de jonge schoonheid groter. Op elke feestje wilde iedereen maar al te graag kennis maken met deze opvallende verschijning met prachtige grote blauwe ogen en een lach die de hemel deed smelten. Al deze belangstelling was wel even wennen, maar oh wat genoot ze er van. Op een goede dag kwam een knul de kroeg binnen gelopen. Na het maken van oogcontact, want wie wilde dat nou niet, reikte hij haar de hand. “Hi, ik ben Sven”. Meisje glimlachte. Ze ademde

eens diep in, pakte zijn hand aan en zei: “Hallo Sven, ik heet Lies.”

Pas later, na veel andere ontmoetingen, realiseerde ze zich dat ze op dat moment was getransformeerd van Maar Lies naar de krachtige vrouw die ze altijd al in zich had. Lies.

Frans

Het kon natuurlijk niet lang duren voordat de prachtige verschijning die Lies was geworden de aandacht trok van lange rijen heren. Vele aanbidders trokken aan haar voorbij maar geen kon haar lang bekoren. De spirituele Lies was intuïtief zeer sterk ontwikkeld. Ze deed niets zonder dat het werkelijk helemaal goed voelde. Haar innerlijke wijsheid was een ware schoonheid. Dus ondanks de vele aanbidders en soms geliefden wist ze diep van binnen dat de

ware nog niet op haar pad was gekomen. Tot die ene dag.

Frans in aantocht

Toen Lies weer terug op de Pabo zat besloot ze een uitwisseling te gaan doen naar Utrecht. Ze hoorde een roep en...ze luisterde. Want zo was ze. Intuïtie was de beste wegwijzer. Zo kwam het dat ze op een avond Frans ontmoette. Een lange Hollands uitziende knul met blonde krullen en een lach die haar hart sneller deed kloppen. De vonk was zichtbaar voor iedereen die in de kroeg aanwezig was. Het knetterde zo vurig dat ze niets anders kon dan zich er vol aan overgeven. Dit was waar ze al die tijd op had gewacht. Totaal in elkaar verzonken lieten ze zich zakken aan een tafeltje. Hun blikken waren aan elkaar vastgeklonken en de wereld stond heel even stil. Ademloos keken ze elkaar aan en voelden beiden... dit is heel bijzonder. In de minuten die wel uren leken dat ze zo in elkaar opgingen voelde Lies iets dat ze nog nooit bij iemand had gevoeld. Ze zag een beeld dat gepaard ging met een heilig weten.

Wauw.. wat is dit? vroeg ze zich af. Kan ik dit wel uitspreken? Is dat niet raar? Ze moest er even over nadenken, maar, omdat Lies geboren was om woorden te geven aan wat anders verborgen zou blijven, kon ze niets anders

doen dan haar moed bijeen rapen en vertellen wat ze zojuist had gezien. “Frans.” zei ze uiteindelijk vastberaden “Ik heb iets gezien, net, in een beeld.”

“Oh uuh ok...” stamelde Frans. “Nu maak je me wel heel nieuwsgierig. Vertel het dan ook maar.” Lies vervolgde
“Wij gaan samen iets heel groots betekenen voor Nederland. Jij en ik.”

Ingehouden verdriet

Lies stortte zich vol in de liefdesrelatie met haar Frans. Vanaf de avond van hun magische ontmoeting zijn ze nauwelijks nog een moment uit elkaar geweest. Frans woonde in Utrecht en Lies trok al snel tot over haar oren verliefd bij hem in. Ze had in die tijd nog veel last van haar longen en vlak na het ontspruiten van de liefde sloeg haar lichaam keihard alarm. Ze kreeg zware aanvallen en kon nauwelijks ademen. Haar lichaam deed pijn en ademen kostte meer moeite dan een berg opklimmen bij min dertig. Totaal ontredderd lag ze in bed. Frans troostte en hielp haar waar hij kon maar hij voelde zich enigszins machteloos bij de aanblik van zijn getergde geliefde.

En toen...op het moment van haar diepste pijn en benauwde wanhoop herinnerde Lies zich de ontmoeting met haar oude oppas. Het beeld stond haar plots helder voor de geest en ze voelde en besepte weer helemaal wat ze toen had geleerd. “Ingehouden verdriet! Dát is het. Ik heb ingehouden verdriet” sprak ze overtuigd vanuit haar tenen. Bij die realisatie kwamen de tranen. Ze stroomden en stroomden. De sluisdeuren waren geopend om niet meer te sluiten. Snijdende kermende uithalen van diepe pijn en verdriet klonken uit haar binnenste. Ze huilde, ze schreeuwde het uit. Alles dat ze al die tijd niet had gevoeld omdat het er niet mocht zijn. Alles waar ze al die jaren geen ruimte voor had ervaren... alles kwam er uit, als ware het een fontein. Geen remmen, geen gedachten. Er was alleen ruimte voor het diepe voelen van het intense verdriet. Eindelijk mocht het er uit, eindelijk was ze veilig. Nu pas stond ze het zichzelf toe dieper dan diep te voelen.

Wekenlang huilde ze, tranendal na tranendal, en bij elke uithaal liet ze meer en meer los van wat haar zo had beklemd en gekneveld. Na de weken van het doorworstelen van alle gevoelens en emoties die ze zoveel jaren had weggestopt kwam er letterlijk weer lucht. Haar adem werd weer vrij. Nooit meer heeft haar lichaam zo alarm geslagen. Een diep besef dat holisme, de eenheid tussen lichaam en geest, de basis van gezondheid is was voor altijd

diep gegraveerd in de harten van de twee geliefden. Hierop zouden ze voort bouwen. De onomstotelijke overtuiging van de kracht, wijsheid en zelf genezend vermogen van het lichaam.

Warrior

Nu, vele jaren later is Lies een krachtige lichtwerker. Een *Zachte Kracht* warrior. Ze straalt de wereld tegemoet met haar veld van rechtvaardigheid en liefde. Met haar grote liefde Frans is ze dienstbaar aan de mensen van Nederland, precies zoals ze al voelde tijdens hun eerste magische ontmoeting in 'de Vier Jaargetijden'. Het getal vier maar ook de jaargetijden kregen een bijzondere plaats in hun leven. Ze kregen vier kinderen, elk geboren in een ander jaargetijde. Een prachtige herinnering aan de bijzondere plek waar dit liefdesveld ontstond, op de lichtste plek in de duistere stad. Magie is echt overal.

Toch ging de weg van het stel niet alleen maar over rozen. Hun eerstgeborene werd ter goedertrouw gevaccineerd en kreeg direct daarna ernstige, levensbedreigende bijwerkingen. Zo ernstig dat het leven van het kleintje aan een zijden draadje hing. Hemelzijdank overleefde hun zoon het debacle maar Lies en Frans waren met een harde knal op de aarde terug gestort na de roze baby wolk waarop ze eerst nog dreven. Deze vreselijke situatie was geen einde maar een nieuw begin! Het bleek een stepping stone op hun pad. Sindsdien strijden ze samen op creatieve, unieke en ludieke wijze voor vrijheid en respect op de vele terreinen van het leven. Autonomie en authenticiteit zijn kernwaarden waarmee hun hele leven doorspekt is. Een voorbeeld en een inspiratie voor velen die wonen in het Lage Land in de tijd van Koning Alexander.

Samen vormen ze een magische symbiose die weergaloos is. De Zachte vrouwelijke Kracht van Lies stuwt Frans in zijn prachtige mannelijke daadkracht en creatiekracht die ook geworteld is in zijn Zachte Kracht. En Lies... is weergaloos door helemaal te zijn wie ze werkelijk is. Thuis in zichzelf. Ze is haar eigen medicijn. Een wijze die waarheid spreekt. Een teacher die anderen helpt het medicijn in zichzelf te ontdekken. Ze is een godin. Een oermoeder. Een heler. Een ziener. Een Licht op deze aarde. Een blessing... en dat was ze al vanaf haar prille begin.

Zwijgen is zilver, spreken is goud!

Op een mooie dag in augustus van het jaar 1960 werd in een klein Zeeuwse dorp een schattig meisje geboren. Haar haren waren zacht als zijde en haar wangetjes roze als biggenbiljetjes. Ze rook naar roosjes gemengd met een heerlijke zoete babygeur die bij iedereen een lieflijke glimlach op het gezicht kon toveren. De wolk van een baby kreeg de naam Elizabeth.

Kabbelend leventje

Elizabeth was het tweede kind van alom gerespecteerde Joop, een stoere voddendoer met handen als kolenschoppen, die dag in dag uit werkte als een sterke buffel om zijn jonge gezin te voorzien in alles dat ze nodig hadden. Moeder was de zachte Lieveke, een vriendelijke vrouw met een welluidende stem als van zacht dons. Moeder rook naar een mengsel van zoete kaneel en verwarmende gember. Zoet en sterk. Ze deed haar naam eer aan. Haar inborst was vriendelijk en behulpzaam. Ook Lieveke werkte vlijtig, ze runde de plaatselijke supermarkt waar het hele dorp graag kwam voor een boodschap en een praatje.

Ze voelde zich er veilig. Ze genoot van het leven en van de saamhorigheid in het gezin. Broer, een vrolijke knul die altijd in was voor een lolletje, ging vaak met vader mee op z'n ronde. Elizabeth hielp moeder in de winkel. Voor spelen was pas tijd nadat alle klussen waren gedaan. Vader was erg streng en rechtlijnig, dat was goed te zien aan de diepe, ernstige denkrimpel tussen zijn wenkbrauwen. Hij wist echt niet wat hij met zijn gevoelens aan moest maar de warme zachtheid van moeder zorgde voor wat balans in het jonge gezin.

Spannende nachten

Stoere vader en blije broer ondernamen regelmatig spannende vader-en-zoon-dingen. Ze gingen op geheimzinnige nachttrips naar zee. Vissen. Soms, héél soms mochten Elizabeth en moeder mee. Dan bleven zij en moeder in de donkere auto zitten, waar het wat warmer was. De radio speelde sfeervolle muziek die moeder steeds een beetje zachter zette, net zo lang tot Elisabeth teder tegen moeder aan in slaap viel. Moeder streelde Elizabeths gelaat met haar fluweelzachte handen. Die nachten, op pad in het donker en de kou vond ze zó spannend en heerlijk tegelijk. De stilte en het duister van de nacht, de sterrenhemel, het schijnsel van de maan die alles blauw kleurde...

“Oh mama....is het niet magisch! Al die sterren, de maan, de stilte. Zouden ze al iets gevangen hebben?” Moeder glimlachte tevreden terwijl ze haar arm nog wat steviger om haar mooie dochter vleide.

Op zondagmiddagen ging het gezin steevast met de oude auto op pad. Naar een gezellige Zeeuwse kustplaats, een rondje over de lange boulevard, of, zoals ze dat liefkozend noemden, een ‘boulevaardje pikken.’ En elke week weer popelde Elizabeth van ongeduld om het ritueel dat zou volgen.

Steevast stopten ze bij de friettent voor een heerlijke grote puntzak friet. Zo één waar ze twee handen voor nodig heeft om hem goed vast te houden en waarbij ze zich elke keer weer afvaardt hoe ze de goudgele heerlijkheden met mayo er óoit uit gaat vissen zonder haar handen helemaal onder te

kliederen. Zalig! Zonder dat compleet.

de achterbank van de auto, friet waar vader als altijd zijn omheen had gewikkeld om

verbranden. Het leven was mooi. Nog geen spoor van de andere tijden die nog zouden komen.

frietje was het ritje niet Elizabeth zat glimlachend op genietend van haar reuze zak gestreepte katoenen zakdoek haar handjes niet te

Verdwenen

In de winkel van moeder werkte een ouder meisje, Annie. Elizabeth, die toen zeven jaar was en ook moeder waren beiden erg gek op haar. Ze voelde echt als familie. Ze was er altijd. Elizabeth vertelde haar soms dingen die niemand anders wist. Annie had een open gezicht waar de liefde van af

straalde. Ze rook naar anijs en kardemom gemengd met een snufje magie. Ze voelde als een oudere zus van wie ze heel veel hield.

Op een dag kwam Elizabeth nietsvermoedend thuis uit school. Ze riep het meisje.

“Aaaaaaannnie!” Er kwam geen antwoord. Elizabeth liep naar moeder en vroeg “Mam waar is Annie, ik kan haar niet vinden. Ik heb haar zoveel te vertellen!” Moeder keek haar ernstig aan, ook moeder had nu plots een ernstige denkrimpel tussen de wenkbrauwen die Elisabeth nog nooit eerder bij haar zag, en zei:

“Annie is verhuisd naar de andere kant van het land. Ze gaat trouwen.”

Elisabeth schrok zich een hoedje. Verbluft en stamelend vroeg ze:

“M m maar...gaan we dan snel op bezoek? En naar de bruiloft? Ja toch mam?”

“Nee” was het korte antwoord van moeder. Geen afscheid, geen uitleg, geen berichtje voor Elizabeth, helemaal niets. Haar hart brak op dat moment in grote scherpe scherven. Haar vertrouwde Annie van wie ze zo hield, zomaar uit het niets.. weg. Elizabeth maar ook moeder misten haar ongelofelijk, maar er werd met geen woord over gesproken.

Ziek

Het was in dagen kort na het plotselinge verdwijnen van Annie dat moeder ziek werd. Haar wangen waar gewoonlijk blosje op stonden werden kleurloos en kil. Steeds vaker en steeds langer lag ze in bed. Niemand sprak er over. Geen uitleg. Geen woorden. Elizabeth had geen enkel besef van de ernst van de ziekte van moeder. Ze was te jong om te kunnen bedenken wat er stond te gebeuren. “Mam, wanneer ben je weer beter?” vroeg ze vaak. Maar moeder zweeg en wierp haar hooguit een fletse glimlach toe.

Op een dag werd ze geroepen door vader. “Elizabeth, kom even afscheid nemen van moeder, je gaat straks logeren bij je nichten.” Het meisje huppelde de slaapkamer in en gaf moeder een kus.

Moeder zag er moe uit. Haar adem rook een beetje vreemd, merkte Elisabeth op toen ze haar een kus gaf.

“Tot morgen!” riep ze nog toen ze naar buiten liep en zwaaide nog een keer. “Dag mam!”

Er biggelde een zoute traan over de bleke wang van moeder zodra de deur zich achter Elizabeth sloot.

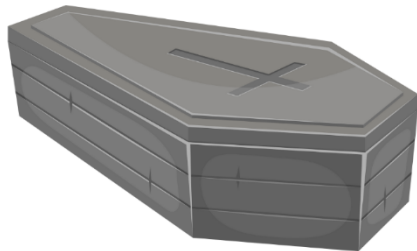

Op de ochtend na de onverwachte logeerpartij kwam de nicht van Elizabeth naast haar zitten.

“Elizabeth”, zei ze met ernstige stem, “je moeder is vannacht overleden.” Elizabeth voelde haar hart verkrampen. Snijdende hitte en bittere ijskou raasden tegelijk door haar lijf. Ze begreep niet wat ‘overleden’ betekende, maar ze kon voelen dat het wel iets heel ergs moest zijn.

“Pak je spullen maar, ik breng je naar opa en oma” zei nicht resoluut. In totale verwarring en met een onheilspellend gevoel die een knoop in haar maag maakte smeedde ze haar pyjama en tandenborstel in haar logeertasje. Met nog ongekamd haar stapte ze achterop de fiets van haar nicht, op weg naar...ze wist niet wat.

De kamer bij opa en oma zat vol ooms en tantes. Toen ze binnen stapte

voelde het alsof er een loodzware deken op haar landde. *Wat is er toch aan de hand?* vroeg ze zich af. Ze keek de kamer rond en zag dat er wel iets heel erg fout moest zijn. Alle gezichten waren ernstig, alle tantes en zelfs sommige ooms huilden.

Langzaam begon het tot Elizabeth door te dringen wat het betekende dat haar mama was ‘overleden.’ Er werd gesproken over de begrafenis. Dát kende ze wel. Dat betekende dat je iemand in een kist legt en in de grond stopt en die persoon nooit meer zult zien. Voor de tweede keer in haar jonge leven brak haar hart in scherven met vlijmscherpe randen. Ze had het echt niet zien aankomen. En weer... stond ze alleen en overal buiten. Geen uitleg, geen voorbereiding. De dood die moeder zo plotseling van haar had weggenomen, voor haar al even onverwacht als Annie die van haar was weg gegrist. Zou Annie ook...?

Verboden voor Elizabeth

Op de begrafenis werd Elizabeth rigoureuus bij de kist weg gehouden. Toen iedereen een laatste groet mocht brengen en moeder in de kist nog een laatste keer mocht zien, werd Elizabeth door de zijdeur afgevoerd. Haar eigen mama, maar zij mocht haar niet meer zien. De scherven van haar gebroken hart maakte diepe groeven die ze nog jaren voelde branden. Wat had ze mama graag nog één keer gezien.

Staan aan het graf voelde ze zich afschuwelijk. Het was koud en kil. Ze vond het eng. Haar kinderbeentjes trilden als luciferhoutjes in de wind tijdens eens storm. Haar handjes waren ijskoud en klam tegelijk. Ze voelde huid strak trekken van het kippenvet dat haar een nog koudere rilling gaf. Zoveel pijnlijke ellende had ze nog nooit gevoeld.

Na de ceremonie moest ze met vader en broer in een rij staan. Er trok een oneindig lange rij snotterende mensen langs om hen de hand te schudden waarbij ze zeer ernstig keken en woorden mompelden. Er leek geen eind aan te komen, het voelde als uren. Ze had geen idee wat ze daar stond te doen. Ze wilde weg, naar huis, ze wilde naar mama. Toen ze na lang dralen toch maar aan vader vroeg “Papa, wanneer gaan we naar huis?” keek hij geïrriteerd en geschokt naar zijn dochter. Hij zuchtte en zweeg. Geen uitleg. Geen woorden. Alweer alleen. Moederziel alleen.

Oorverdovend zwijgen

Zwijgen was een gewoonte in het gezin van Elizabeth. Zwijgen over gevoelens, over situaties, over afscheid, over leven en over de dood. Absolute stilte. Toen moeder nog leefde was zij degene die hier in balans bracht. Zij bood tegenwicht aan de rigide stilte van vader. Maar nu was ze weg. De stilte was werkelijk oorverdovend. Het verdriet dat Elizabeth voelde om het overlijden van haar geliefde mama, het smoorde in haar hart. Ze voelde groot respect voor vader en hield van hem, maar vader was moeder niet.

Vreemde vrouw

Op een zondagochtend, vlak na Pasen, enkele maanden na het overlijden van moeder, liep Elizabeth van zondagschool terug naar huis. Ze stapte nietsvermoedend het huis binnen en hoorde luide stemmen. Stemmen van vader, van een vrouw en van oom Leo, de broer van vader. Er was overduidelijk een ruzie gaande. Veel geschreeuw en gestamp. *Wat is er aan de hand?* vroeg ze zich geschrokken af. Maar haar vraag slikte ze in, zoals altijd. Vragen stellen doe je niet. Ze worden toch nooit beantwoord. Toen ze werd opgemerkt vertrok oom Leo. Hij liep haastig de kamer uit en keek haar even bezorgd aan. Hij glimlachte naar haar, gaf haar een aai over haar bol

en vertrok, Elizabeth in volledige verwarring achter latend. En vader... zei niets.

De vrouw die ze voor het eerst zag en van wie ze het bestaan voor die dag niet eens wist, kwam heel kort daarna bij hen in huis wonen. Samen met haar dochter van 6 en haar zoon van 11. Stiefmoeder veranderde het huis in dat van Assepoester, waarbij het wel duidelijk is wie de rol van Assepoester kreeg. Terwijl de vrouw met haar 11 jarige zoon in de woonkamer zat om samen sigaretjes te roken, stond Elizabeth dag in dag uit in de keuken en deed het huishouden. Na de dagelijkse afwas en de strijk vroeg ze beleefd aan stiefmoeder: “Mag ik nu alstublieft buiten gaan spelen?”

“Nee, klein krenge! Je moet de slaapkamer van je stiefbroer nog schoonmaken en de bonen doppen. En ik wil om stipt zes uur eten! Dan komt je vader thuis.” Elizabeth was diep ongelukkig. Niet alleen was ze haar mama nog zo kort geleden verloren en kon ze haar verdriet met niemand delen, maar nu werd ze ook nog als een keukenmeid aan het werk gezet in hun eigen huis. En vader...zei niets.

Assepoester

Broer kon er niet mee leven. De band die hij met vader had gehad, en het respect dat er altijd was geweest verdween snel, nu vader zich totaal afzijdig hield en een vreemde vrouw hun huis met harde en onvriendelijke hand domineerde. Waarom liet vader dit toe? Ook broer miste moeder enorm en kon onmogelijk wennen aan die nieuwe vrouw.

Op een dag was broer vertrokken. Hij kon het niet meer aan. Geen aankondiging, geen uitleg. Zoals het altijd ging in hun gezin. Hij ging wonen bij de broer van vader. Assepoester bleef alleen achter bij vader en de lelijke stiefmoeder.

De hel van Assepoester duurde maar liefst drie lange jaren. Rond haar dertiende hoorde ze vader en zijn nieuwe vrouw steeds vaker ruzie maken. De vrouw schold vader dan uit en vader werd stiller en stiller. Plots vertrok de vreselijke stiefmoeder uit hun leven en, tot haar grote vreugde, kwam broer weer terug naar huis! Op de dag dat hij met zijn koffers in de deuropening stond vloog Elizabeth hem om de half en knuffelde hem bijna plat. “Het is voorbij. Het is voorbij. Gelukkig ben je weer thuis!” tranen van

blijdschap plensden over haar gezicht. Zou er dan nu eindelijk wat rust gaan komen? Maar helaas, de zo gehoopte rust was van zeer korte duur.

Alweer een nieuwe liefde voor vader maakte een bruto eind aan de hoop. Toch liep het deze keer wat anders. De nieuwe vrouw nam geen intrek in hun huis. Deze keer was het vader die vertrok, Elizabeth en broer onverzorgd achter latend. Dagen achtereen waren de kinderen alleen in het grote huis. Heel af en toe kwam vader thuis. Dat was ook niet bepaald een feestje. Dan stormde hij steevast woedend naar binnen en begon uit het niets tegen hen te schelden en tieren. Ze hadden geen idee waarom. Het was voor de twee kinderen zo angstaanjagend en bedreigend dat ze op een dag samen een vluchtplan maakten, om veilig en snel weg te kunnen glippen wanneer vader weer eens furieus binnen denderde. Ze verstopten zich dan angstig achter het schuurtje tot de auto van vader weer vertrok. Gelukkig was er opa. De vader van mama. Opa zorgde stiekem een beetje voor de kinderen. Hij dopte de bonen en jaste de piepers zodat Elizabeth dat na school niet hoefde te doen en hij controleerde in de ochtend altijd even door de brievenbus of de kinderen op tijd uit bed waren om naar school te gaan. Hij was de enige die naar hen omkeek.

Wie beschermt je tegen de kinderbescherming

Op een dag viel er een brief op de mat. Nieuwsgierig opende broer de enveloppe en begon te lezen. “Elizabeth, kom eens!” riep hij naar zijn zusje. “Je moet op gesprek komen bij de Kinderbescherming.”

“Wat is dat?” vroeg het meisje. “Dat weet ik ook niet, maar het moet.”

Met angst en knikkende knieën stapte ze alleen het grote roodbruine gebouw in, liep door de donkere smalle gang en klopte op de deur van het kantoor. Een streng ogende man met een donkere bril keek haar indringend aan. De kamer was donker, de stem van de man ook.

“Elizabeth, ga zitten. Je snapt toch wel dat je niet bij je broer kunt blijven wonen. Jullie zijn veel te jong. Jij moet verhuizen naar Leeuwarden.”

Haar hart stond alweer stil. Klamme handen en koud zweet. *Nee! Nee! Nee!* was het enige dat ze kon denken. In een impuls stond ze op en rende in

blinde paniek het gebouw uit. De angst die ze toen voelde wakkerde een vuur in haar aan dat bezit van haar nam en ze voelde van haar kruin tot aan haar tenen. Ze kon nog maar één ding denken... *wat er ook gebeurt.. dát nooit!*

De volgende schok

Er volgde een langere periode dat de kinderen met rust werden gelaten. Totdat Elizabeth was 15 jaar toen ze in de ochtend nietsvermoedend en neuriënd vanaf huis naar school liep. Er leek geen vuiltje aan de lucht. De hele dag op school was een dag als alle andere. Maar toen het tijd was om weer naar huis te wandelen stond haar leven stond voor de zoveelste keer ruw op z'n kop. Vlak voor de kinderen het teken zouden krijgen om naar huis te gaan werd meester weggeroepen door het schoolhoofd. Toen hij terug kwam met nog twee mannen met stropdassen in zijn kielzog keek hij Elizabeth bezorgd aan. De ernstige denkrimpel die ze kende van vader en later ook moeder zag ze nu ook bij meester. De rillingen liepen over haar rug.

“Elizabeth, deze heren komen je ophalen. Je gaat verhuizen naar een pleeggezin. Zij brengen je er nu direct heen. Pak je spullen maar en ga maar mee.” Totaal verwaasd en verbouwereerd liep de volledig bevroren Elizabeth de klas uit. Totaal in shock.

Na een lange autorit op de achterbank van een kleine auto waarbij één van de mannen de ene na de andere stink sigaret opstak stopten ze voor een groot huis van rode bakstenen en een zwart dak. Ze had geen idee waar ze was. Zo ver van huis was ze nog nooit geweest. De twee mannen stapten uit en deden ook haar portier open die tot dan toe op kinderslot had gezeten. Eindelijk frisse lucht.

“Pak je schooltas en loop mee” snauwde de chauffeur haar toe.

Ontheemd

Zonder enige verdere uitleg werd ze op de stoep gezet van het grote rode huis. De voordeur ging open. Een stevige walm van gebakken vis gemengd met sigarenrook. Een man in een goor wit hemd die maar net over zijn te dikke buik paste opende de deur.

“Hey meissie, daar ben je dan. Kom binnen, de trap op en tweede deur rechts, daar slaap jij.”

Het liefst was ze op dat moment weg gerend en ze heeft het nog overwogen, maar de twee kerels stonden achter haar. Ze kon geen kant op. Toen ze haar voet langzaam over de drempel schoof beloofde ze zichzelf stilletjes dat ze er álles aan zou doen om hier zo snel mogelijk weer weg te zijn. Maar intussen zát ze daar wel, in die verre stad, in het rode huis met het zwarte dak.

Het was zoals het altijd ging. Geen woorden, geen uitleg. Het wende nooit. Het pleeggezin was geen fraaie ervaring. Het bleek als snel waarom de pleegouders kinderen in huis hadden genomen. Ze zaten in diepe financiële problemen omdat pleegmoeder alles uitgaf. Pleegvader hield er ook zeer ongepaste en misselijkmakende gewoontes op na. Wanneer Elizabeth een spijkerboek droeg zei pleegvader uitdagend en dubbelzinnig dat ze er ‘niet vrouwelijk genoeg’ uit zag en dat hij haar liever in jurkjes zou zien. Elke gelegenheid die hij zag had hij het over seks en maakte ongepaste en respectloze toespelingen. Het maakte haar angstig maar tegelijk ook furieus. De viezerik!

De maat was vol

Op een dag kwam hij héél dichtbij haar staan en keek haar op een manier aan waarbij ze direct voelde wat hij bedoelde. Hij keek opgewonden uit zijn kleine priemende ogen en stapte nóg dichterbij. Elizabeth voelde tot in haar cellen, *nu moet ik voor mezelf opkomen! Dit gaat hij me niet flikken!*

Ze haalde adem en zei zeer beslist:

“Als jij ooit met één poot aan me komt dan sla ik je op je bakkes!”

Het werkte. De stilte was doorbroken, voor de allereerste keer.

In het pleeggezin had Elizabeth één trouwe vriend. Bob, de hond. Een donkerbruine trouwe lobbies die er altijd was wanneer het haar allemaal teveel werd. Hij luisterde naar haar, hij troostte haar met zijn kopjes,

knuffels en oh zo trouwe blik. Op een dag dreigden de pleegouders de hond weg te doen. Ze schaamden zich niet om de hond in te zetten om de pleegkinderen te manipuleren en dwingen. Elizabeth, die begon door te krijgen dat ze succesvol voor zichzelf kon

opkomen, dreigde in duidelijke taal.

“Als je de hond weg doet ben ik ook weg!” De hond bleef. Elizabeth ook want ja...waar kon ze heen?

Kleine meisjes worden groot

Het is de zomer van 1976. Het is kermis in de stad. In een café zit een knul met wat vrienden. Hij heeft Elizabeth al een tijdje in het vizier. Steeds als ze langs loopt peutert hij nerveus aan zijn knopen. Hij krijgt er kriebels van in z'n buik, maar Elizabeth had niets in de gaten. Zij babbelde vrolijk met vrienden van de knul terwijl hij zo graag een praatje met haar zou willen maken om haar te laten weten welke gevoelens hij heimelijk voor haar heeft.

Het duurde een tijdje tot hij op een goede dag de stoute schoenen aantrok en, zij het nog schoorvoetend, haar vertelde over zijn warme gevoelens voor haar. “Uh Elizabeth... ik wil je iets zeggen. Nou ja, iets vertellen of eigenlijk uuh iets vragen... nou ja pfff...” Elizabeth keek hem verbaasd aan. “Nou zeg het maar dan, nu ben ik echt heel nieuwsgierig geworden.” Na nog een diepe zucht stak hij dan toch van wal.

“Uh, uuh... ik vind je heel erg leuk. Ik uh... wil je mijn vriendinnetje zijn?” Elizabeth stamelde bij de onverwachte liefdesverklaring maar voelde toch ook wel een kriebel in haar buik.

“Oh jeetje...wat lief. Ok, das goed, dat wil ik wel.”

Zij was niet direct stapelverliefd op hem. Maar haar nieuwsgierigheid naar hem en naar de liefde was zo groot dat ze het graag een kans wilde geven. Ze hadden vanaf die dag regelmatig afspraakjes en haar liefde groeide langzaam maar zeker. De knul was knap, rustig en lief. Hij veroverde haar hart beetje bij beetje. Eindelijk kwam weer geluk en verbinding het leven van Elizabeth binnen. Dat wat ze zoveel jaren had gemist en niet meer echt had gevoeld sinds die donkere dag dat mama overleed.

Een eigen nestje

Toen Elizabeth 19 jaar was trouwde het jonge stel. Wat was ze gelukkig! Eindelijk had ze zelf een gezin en konden ze alles anders doen dan hoe het haar was overkomen. Spreken in plaats van zwijgen. Respecteren in plaats van negeren. Verbinden in plaats van afscheiden. Wat had ze daar zoveel jaren vurig naar verlangd. Een tijd van helen en verwerken ging hand in hand

met het ontpoppen van haar krachtige veld van liefde die ze als kind al in zich droeg maar die zo stevig onder de voet was gelopen in haar jonge leven. Elizabeth ontpopte zich als een ware beschermer. De bescherming die ze na mama's dood zelf zo had gemist gaf ze nu met passie aan anderen.

Zo gebeurde het op een kwade zag dat ze een heel naar gevoel kreeg bij haar vroegere pleegbroer uit het rode huis met het zwarte dak. Hij woonde, net als zij, inmiddels zelfstandig. Hij had een dochtertje waar hij niet altijd voor kon zorgen. Het kind logeerde vaak bij een vriendinnetje. En dát was maar goed ook, zo bleek later. Elizabeth zag haar pleegbroer een paar keer samen met zijn dochter en kreeg een vreemd gevoel in haar buik. Iets klopte niet tussen die twee. Ze wíst het gewoon. Niet lang daarna kwam ze er achter dat haar pleegbroer zich al jaren vergreep aan zijn dochtertje.

Elizabeth ontplofte. Alle boosheid die ze ooit had gevoeld en weggestopt knalde er nu uit. Het maakte haar sterk en moedig als een moeder leeuw. Zonder ook maar één moment van twijfel stapte ze resoluut naar de politie en zorgde zo dat het meisje in veiligheid kwam. Elizabeths pleegbroer werd opgepakt en resoluut berecht. Zo maakte de wereld kennis met de zachte kracht van een vrouw die staat voor liefde en beschermt wat haar dierbaar is.

Het zwijgen doorbroken

Inmiddels is Elizabeth bijna 65 jaar. Haar leven kenmerkt zich nog altijd door harmonie, communicatie en de Zachte Kracht van liefde. Haar relatie met haar man is nog even levend en liefdevol als in het prille begin. Ook in haar werk als mediator (bemiddelaar) maakt ze de wereld mooier.

Vroeger zei haar vader altijd:

“Je moet je niet overal mee bemoeien jij!”

Maar laat dát nu precies zijn wat ze wél te doen heeft. Mensen helpen.

Ze leren om met elkaar te praten.

Want zwijgen, nee, daar wordt niemand gelukkig van.

De Afrikaanse prins met het zwarte hart

In de dagen dat koningin Beatrix regeerde en het Lage Land nog maar veertien miljoen inwoners telde, werd er op een zonnige vrijdagmiddag een heel lief klein meisje geboren. Haar ouders gaven haar de naam Amanda, wat ‘beminnenswaardig’ betekent. Ze was de oudste in het huishouden van familie van der Velde die haar residentie had gekozen in het extreem kerkelijke dorpje Arkel, alwaar ze buitenbeentjes waren. Geen kerkbezoek, geen gelovige opvoeding en ook geen school deelden ze met hun dorpsgenoten. Vriendinnetjes waren er dan ook niet voor Amanda. Ze leefde er geïsoleerd. Het enige meisje waarmee ze soms speelde was een kind dat ook niet bij het kerkelijke dorp paste en net als Amanda in de grote stad naar school ging.

Vreemde gewoontes

Het was niet zomaar een school. Het was een school waar alles een beetje anders was. In elke klas zaten kinderen van verschillende leeftijden. De meesters en de juffen hielden niet van regels en lieten vaak nét iets teveel toe. Hierdoor gebeurden er ook vaak dingen die niet zo fijn waren voor de kinderen. Soms werden jonge kinderen onprettig tussen de benen aangeraakt door wat oudere kinderen, en soms zelfs gingen daar bij kleren uit. Het was een verwarrende tijd voor Amanda. Ook zij werd regelmatig onprettig onder haar kleren aangeraakt, maar ze wist niet beter. Ze dacht dat het zo hoorde.

Amanda was een bijzonder meisje. Ze was anders dan de anderen en diep van binnen voelde ze dat ook. Ze had altijd al een besef dat er meer te beleven moest zijn dan wat ze thuis en op school leerde. Ze voelde, ondanks de ontkennende beweringen die ze van haar ouders hoorde, dat er wel iets goddelijks móest bestaan maar niemand wilde haar er mee helpen. Op haar negende jaar viel een uitnodigende flyer van de bijbelclub in het

dorp op de mat van huize van der Velde. *'Je bent een parel in Gods hand!'* stond er op de voorkant te lezen. Ze was met geen paard tegen te houden. Hier moest en zou ze heen! Op de bijbelclub, die werd geleid door twee 'tantes', tante Wil en tante Hennie, hoorde ze voor het eerst over een God. *Was dít wat ze al die tijd gevoeld had? Was dit waar ze zo naar op zoek was geweest?* Haar jonge hart barstte van verlangen om er alles over te horen en ze dronk ieder woord met gulzige teugen. Ze genoot intens van alles dat ze hoorde van de bijbelclubjuffies die zo anders waren dan de juffen en meesters op haar school. De laatste tijd van onschuldige nieuwsgierigheid. Een wending was op til.

Uit de kleren

Op de middelbare school braken geleidelijk aan andere tijden aan maar in den beginne was Amanda nog een heel braaf meisje. Nog geen teken van de rebel die ze iets later werd. Toen ze, midden in haar binnen denderende pubertijd ontdekte dat er nóg een andere wereld bestond -een wereld van zwarte kleding en zwarte make up en ruige muziek- was het hek van de dam. Ze dook er, nieuwsgierig als ze was, gretig in. Ze had niet veel vrienden, maar met diegenen die ze wel had hing ze dan ook de hele dag rond. Ze genoot van het leven en ging, zoals altijd, eigenwijs haar eigen gang. Onder haar nieuwe ruige uiterlijk zat nog altijd dezelfde Amanda met voor iedereen een vriendelijk woord. Nog altijd een heerlijk levenslustig, lief en beminnenswaardig kind. Ze had het alleen een beetje beter verstopt onder de zwarte nagellak, de dikke strepen kohlpotlood, de vette eyeliner en gitzwarte mascara.

Toen het mannelijk schoon om haar heen meer dan vriendschappelijke interesse in haar toonde voelde ze zich gevlaid. Na wat om elkaar heen dralen begon het eerste zoenen en zonder er ook maar één seconde over na te denken trok ze daarbij haar kleren uit. Enkele jongens waren totaal verbaasd en sommigen schrokken er van, maar de meesten vonden het al lang best dat ze zo op hun wenken werden bediend en namen het er dan ook van en betastten haar jonge zachte lichaam met gretigheid. Amanda liet het gewoon gebeuren. Zo had ze het immers geleerd op die lagere school in de andere stad. Amanda had geen idee dat wat ze deed niet zo gewoon was en al helemaal niet dat anderen dat niet deden.

Pil

Het was haar moeder die Amanda rond haar dertiende verjaardag rigoureus meenam naar de huisarts. Ze had eindelijk in de gaten dat haar dochter het contact maken met jongens vooral met haar jonge lichaam deed. Al was ‘onderging’ een betere omschrijving, maar dat ontging moeder totaal. Het beste idee waar ze mee kon komen was om dan maar te zorgen dat ze niet zwanger kon worden. De vraag of Amanda echt toe was aan zulke grote stappen werd niet gesteld.

Het sprookje van de Afrikaanse prins

Kort daarna had ze haar eerste echte vriendje met wie het knuffelen ook veel verder ging dan intens zoenen en opdringerige aanrakingen onder haar kleren. Dat was ze van alle jaren ervoor wel gewend. Met deze knul ging het hek écht van de dam. Nu kreeg zij ook zelf de smaak te pakken.

Een jaar later volgde haar eerste lange relatie. Een prachtige Afrikaanse prins uit Congo stal haar hart. Hij was lang en prachtig gespierd met de mooiste ronde billen die ze ooit gezien had. Zijn ogen waren als een poel van puur geluk terwijl ze hordes vlinders in haar buik voelde bij de aanblik van zijn mooie gezicht. Zijn lippen waren vol en vurig. Ze kon maar één ding doen, zich helemaal en zonder rem overgeven aan zoveel onbedwingbare passie. Hij was een paar jaar ouder dan zij en samen beleefden ze de meest magische avonturen op de reizen waarop hij haar meenam. Zo reisden ze samen naar romantisch en prachtig Parijs en bruisend Brussel. Ze genoten intens van elkaar en van de gulzig ingedronken liefde. Amanda genoot tot in haar cellen. *Dít is dus hoe de liefde voelt!* Ze laafde zich aan zijn stralende aanwezigheid en de rijkelijke stroom liefdesverklaringen. Het leven was heerlijk!

Op haar 17^e verjaardag kon ze dan ook niets anders doen dan volmondig JA! zeggen op de vraag die haar prins stelde.

“Amanda, love of my life, trouw met me”. Het klinkt meer als een opdracht dan een vraag, maar dat ontging de gelukkige jonge deerne nog volledig. En zo geschiedde. In een prachtige en overweldigende, kleurrijke ceremonie, volgens de regels van zijn land trouwde het stel. De prins had een sterk geloof in zijn god, maar ondanks zijn rigide geloof en zijn strenge regels was erg vrij in de omgang. Vooral als het hem goed uitkwam.

Voor wie werkelijk keek was er in hem een dubbele moraal te zien, al lang voor de bruiloft. In de kerk van de prins leek het een vrolijke boel. De mensen dansten, klaptten en zongen luidkeels uit volle borst. In het begin vond Amanda dit ook allemaal echt fantastisch. Pas toen ze er voor koos om zich te laten dopen in zijn kerk (helemaal ondergedompeld worden in een waterbad om te laten zien dat je voor god kiest) merkte ze de dubbele boodschap van de Afrikaanse prins van wie ze

zoveel was gaan houden.

De kerk had haar gezegd: “Als jij je wilt laten dopen mag je niet de fouten maken die god niet goed vindt. Je mag dus niet meer met je vriend naakt zijn totdat je getrouwd bent. Als je het toch doet gaan we je niet dopen.”

Amanda was vol vuur en overtuiging van de juistheid van haar besluit en accepteerde de voorwaarden die de kerk daar aan had gesteld. Ze ging hiermee naar haar prins maar in plaats van begrip en medewerking kreeg ze een van hem echter iets heel anders.

Hij schreeuwde door de kamer:

“No way! Dat ga ik echt niet doen. Ook niet tijdelijk, tot we getrouwd zijn. Dat weiger ik! Je bent al van mij en ik neem je wanneer ik dat wil!”

Zijn blik was fel en zijn ogen klein. Amanda schrok.

Ze voelde een diepe teleurstelling in haar prins en maakte pijnlijk kennis met een kant van hem die ze nog niet eerder zo had gezien of had willen zien. Het begon haar iedere dag duidelijker te worden... Hij bepaalde alles en zij niks. Wat ze aten, wat er gekocht werd, wie er op visite kwam, hoe laat ze naar bed gingen en ook wat er gebeurde in bed. De vroeger zo onafhankelijke Amanda die zich het kaas zelden van het brood liet eten, liep nu als een slaafs vrouwtje achter hem aan.

In die tijd leefde ze een truttig leven. Onder de rigide invloed van haar prins sloeg ze een beetje door. Naaktheid was iets dat niet hoorde en over seks sprak ze niet meer. Ook toen er kinderen kwamen bleef dit zo. De zoons die ze later kreeg hebben haar nooit naakt gezien. Het was haar verteld dat dat niet hoorde en ze bedekte zich dan ook, zelfs wanneer ze in de badkamer was. Immers, ook de prins zelf trok zelfs een zwembroek aan wanneer hij af en toe douchte met zijn zoons. Een deken van schuld en schaamte werd getrokken over naaktheid en seksualiteit, wat volgens de prins moest van hun god.

Toch was er ook nog altijd, diep verborgen, de ándere kant van Amanda. In haar, diep verscholen, brandde nog haar seksuele vuur. Ook al leefde ze elke dag als stijve en preutse vrouw met een man die geen enkele ruimte had voor haar vuur, haar gevoelens en behoeften. Het vonkje was nog niet helemaal gedoofd. Om te kunnen leven in een huis waar plots een dikke laag schaamte lag over naaktheid had ze de verbinding met haar eigen lijf leek ze totaal los gelaten en steeds meer verloren.

Een prins met ambitie

Op een dag besloot de prins dat hij een bedrijf ging beginnen in Afrika. Wat Amanda daar van vond leek hem niet belangrijk. Hij deed wat hij wilde, zoals altijd. Amanda wist dat hij geen goed zakenman was en dat het geen succes zou worden, maar hij moest en zou gaan. Dus, hij ging. Vele tienduizenden euro's heeft hij verspild aan een bedrijf dat geen enkele kans had onder zijn leiding. Direct na de geboorte van hun tweede kind vertrok hij. Hij liet zijn pas bevallen vrouw alleen achter met twee kleine kinderen.

De weken die daarop volgden waren voor Amanda een tijd van reflectie en veel nadenken. Aan de ene kant voelde ze zich in de steek gelaten maar ergens diep van binnen voelde ze een klein beetje meer lucht. Wanneer het ego van de man riep en had zij het nakijken. Nu de prins op afstand was kon ze even stil staan bij haar eigen gedachten en gevoelens die ze zo lang in de koelkast had gestopt. Op een nacht lag ze wakker en fluisterde "Is dit mijn leven? Waarom doet hij zo tegen mij? Hij bepaalt alles en ik niks. Dat moet toch ook anders kunnen? Hoe krijg ik die prins van het begin weer terug?"

Ze nam een dapper besluit. Toen de baby acht weken oud was reisde ze met haar twee zoons en een paar koffers naar Afrika. Ze wilde gaan ontdekken of er voor haar een toekomst zou zijn in dat verre land.

Eenmaal op het snikhete vliegveld aangekomen stond ze uren met haar kleintjes te wachten onder de brandende Afrikaanse zon. Haar man was nergens te bekennen. *Maar hij zou me toch komen ophalen? Waar is hij dan toch?* vroeg ze zich steeds angstiger af. Met een kleintje aan de borst en een andere kleintje huilend aan de hand wachtte ze af. De uren verstreken en eindelijk kwam hij aangereden. Zijn grote en kille ego paste

maar net in de grote auto. “Hallo” zei hij koeltjes. Een vluchtige kus op haar wang. Meer kon er niet af. “Stap snel in.” De moed zakte haar in de schoenen. Wat voelde ze zich alleen. Vier lange weken was ze in Afrika om bij haar prins te zijn. Hij maakte welgeteld één dag de vrij om tijd door te brengen met zijn jonge gezin. Hij had het ‘te druk’. Ja ja...

Op een kwade dag werd de baby ernstig ziek. Hij moest dringend naar een dokter. Manlief weigerde om mee te gaan (want ‘druk’) dus Amanda moest met het ingehuurd hulpje van haar man urenlang op reis naar een onbekende dokter in een land waar ze de gebruiken niet kende en de taal niet sprak. Al die tijd was ze doodsbang dat haar kind het niet zou redden.

Tijdens die lange rit over hobbelige zandwegen knakte er iets in haar. Ze voelde diep van binnen dat ze in een leven zat dat haar niet paste. Ze vroeg zich voorzichtig af wie ze ook alweer weer was voordat hij ten tonele was verschenen. Ze wist het niet meer. De vier weken in Afrika kropen tergend langzaam voorbij. Ze was dan ook enorm opgelucht dat het vliegtuig haar weer naar het Lage Land terug bracht waar Beatrix nog altijd op de troon zat en de mensen klaagden over het weer.

Terug naar huis

Eenmaal terug thuis begon ze de ontspanning van een leven zonder haar prins voorzichtig te ervaren. Beetje bij beetje begon ze zichzelf weer wat te ontdekken. Kleine behoedzame en soms nog angstige stapjes buiten de gouden kooi waar ze al zo lang in gevangen had gezeten onder streng toezicht van de rigide prins. Haar gevoelens, haar open en warme hart, haar liefde voor het leven. Heel voorzichtig begon ze weer te voelen en te verbinden. Ze durfde haar hart weer iets te openen voor warmte van en voor andere mensen. Oh wat had ze dit gemist!

De man

Op een dag ging de bel. Er stond een werkelijk adembenemend mooie man voor de deur. Een rijzige gestalte keek haar vriendelijk aan. Zijn stralende blauwe ogen leken zo recht in haar verlangende hart te kijken. Ze stamelde toen ze vroeg wat ze voor hem kon doen en dacht:

Wie is die heerlijke vreemdeling die aan mijn deur staat?

Haar wangen kleurden meisjesachtig rood. Ze glimlachte verlegen.

De prachtige man kwam voor zaken maar de prins was al maanden niet thuis geweest. Toch liet ze hem binnen. Iets in deze man maakte dat haar hart een sprongetje maakte elke keer dat hij glimlachend naar haar keek. De man was evenzo geraakt door de zachte schoonheid van Amanda en liet dit haar ook merken met zijn warme woorden. Verlegen glimlachend maar ook vol van weer ontluikend innerlijk vuur ontving ze zijn complimenten. Het passievolle meisje dat ze ooit verloren was ontwaakte voorzichtig en de truttigheid die haar helemaal niet paste smolt als sneeuw voor de zon. Ze trilde van plezier en voelde het leven voor het eerst sinds lange tijd weer door haar stromen. Wat had ze dit gevoel gemist.

Ze had nooit de moed gehad om uit haar eenzame gevangenis met de Afrikaanse prins te stappen. Ze wist niet hoe. Sterker nog, ze had jarenlang zelfs niet in de gaten dat ze opgesloten zat. Ze was vergeten hoe het was om voor zichzelf te denken. Of misschien had ze dat ook nooit écht geleerd. Hoe zou het anders kunnen dat zovelen haar fysieke en haar energie lichaam onuitgenodigd konden binnendringen zonder dat zij ooit stop had gezegd? Ze was zichzelf vergeten, ze had zichzelf verlaten.

Heimelijke verlangens

Die dag van de ontmoeting met de mooie man aan de deur bleef het bij glimlachen, stiekeme gierende gevoelens en het aanhoren van lieve woorden die ze heimelijk in haar verlangende hart verstopte. Er was een piepklein scheurtje gekomen in het pantser dat de jonge vrouw om haar hart had gebouwd in een poging overeind te blijven in de rigide wereld van de prins. En piepklein straaltje licht scheen naar binnen. Eindelijk een beetje warmte.

Toen de prins weken later weer in het Lage Land was terug gekeerd ontmoette ze de prachtige vreemdeling weer. De prins deed zaken met hem en een tweede ontmoeting met Amanda was onvermijdelijk. Er was nu geen ontkomen aan. Op een dag dat de prins van huis was op één van zijn jachtpartijen ging de deurbel. De heerlijke man. Hij keek haar serieus maar met een brede glimlach aan en ging recht op zijn doel af. Hij deed langzaam een stap naar voren terwijl hij haar bleef aankijken. Amanda stond als aan de grond genageld. *Wat gaat hij doen?* Zijn stem trilde een beetje toen hij vroeg

“Mag ik je kussen?”

Die vraag had nog nooit iemand haar gesteld. Haar hart werd diep geraakt

door de behoedzaamheid die de man haar liet zien.

“Uh ja..” stamelde ze nog wat bedeesd. Hij rees zijn warme handen en vleide ze om de ranke hals van Amanda. Hij streelde haar fluwelen wang als ware ze van breekbaar porselein. Een siddering van verlangen overmeesterde Amanda. Ze voelde in haar binnenste de diep verborgen maar passievolle, vurige vrouw die ze diep van binnen altijd was geweest.

De poorten opende zich

In de dagen erna gaven ze meer en meer toe aan hun vurige gevoelens voor elkaar. Amanda genoot als een dartele deerne van zijn warmte, liefde en aandacht. Haar lijf en haar hart zinderde van geluk bij de gedachte aan hem, de aanrakingen van zijn handen en aan het heerlijke gevoel dat hij haar gaf. Zo nieuw, zo heerlijk. Na een korte maar vurige liefdesrelatie namen ze afscheid van elkaar. Ze was immers getrouwd en niet met hem. Amanda koesterde een stille hoop dat de prins achter de affaire zou komen en haar onmiddellijk buiten zou zetten omdat zijn ego een dergelijk goddeloos verraad niet zou tolereren. Dan hoefde ze zelf geen keuze te maken. Dan kon het initiatief bij hem liggen en kon zij vertrekken. Maar dat gebeurde niet. Hij merkte niets, hij was immers altijd ‘druk’.

Angst tot op het bot

De prins merkte maandenlang niets, tót op een heel duistere dag. Via de geruchten tamtam had hij gehoord dat zijn vrouw, zijn eigendom, met een andere man was geweest. Op zich misschien niet verwonderlijk dat hij enorm boos was. Begrijpelijk zelfs. Behalve dan dat boos een veel te klein woord is voor de kortsluiting die in zijn ziedende hoofd van de prins plaatsvond.

Woedend! Witheet was hij, zijn ogen waren bloeddoorlopen en zijn ademhaling was zwaar en briesend. In alle hevigheid kwam het monster naar voren dat hij al die tijd in zich had verscholen. Hij schreeuwde, stampte en schold. Alle lelijke vervloekingen die hij kon bedenken spuugde hij naar de intens bange en ineengedoken Amanda. De prins kwam op haar af gestormd en sloeg en trapte haar. Zijn slagen werden harder en harder. Tot ze het bijna niet meer voelde. Haar kleine kinderen stonden er bij en zagen alles. Als bevroren lag ze daar nog bibberend, uren, dagen. Totaal in de war en volledig gedissocieerd.

Na angstige weken bedaarde de prins. Zou hij haar dan nu eindelijk weg sturen? Nee, dat deed hij niet. Dus bleef ze. Plichtsgetrouw, doodsbang. Ze was terug geramd in haar kooi.

Maanden verstreken. Amanda leefde als bevroren, verstijfd. Alle spieren in haar lijf stonden voortdurend onder hoogspanning. De vluchtmodus was permanent actief. Op een dag liep ze buiten wat te struinen, in haar eigen gedachten wereld verzonken. Slenterend keek ze even op en zag een groepje kinderen spelen. Ze tekenden met stoepkrijt. Toen ze langs de kinderen liep zag ze wat hun kinderhanden hadden gecreëerd. De tegels stonden vol met hartjes in vele kleuren. Bij die aanblik barstte er iets open in haar. Een herinnering aan de kleine scheur die in haar pantser was gekomen zoveel maanden geleden. De kleine kier waardoor ze haar verlangende hart even had kunnen voelen. Ze legde haar hand op haar hart en voelde. Voor het eerst in maanden voelde ze weer iets. Ze voelde zichzelf, haar eigen hart. Tranen stroomden over haar wangen.

Vlucht

Ze beseftte op dat moment dat het zo echt niet langer kon en dat het aan haar moest zijn om hier verandering in te brengen. Zij ging kapot, haar kleintjes gingen kapot. En eindelijk, na heel lang aarzelen raapte ze haar moed bij elkaar en vluchtte in het holst van de nacht met haar kinderen. Het

was in de dagen dat ze ontdekte ze waarom het woord ‘moeder’ begint met het woord ‘moed’. Dat wat haar zo schrijnend was ontzegd in haar jeugd bracht ze nu op voor haar kleintjes én voor zichzelf. Moedig. Ze koos. Ze kwam in beweging. Ze beschermde zoals ze zelf beschermd had willen zijn toen zij het zo nodig had.

Wilde jaren

Op haar vier-en-twintigste had ze voor het eerst in haar leven een eigen woonplek en een baan. Het leven was één grote leerschool en ze ontdekte steeds meer over zichzelf. Zo ontdekte ze dat ze geen idee had wie ze werkelijk was. Ze voelde zich slap en een mee waaier.

Wat wilde ze nou eigenlijk zelf? Wie was ze? Wat volgde was een belangrijke zoektocht in zichzelf die zich langs vele situaties en mensen leidde en alles droeg bij aan het eindelijk vinden van zichzelf.

Op haar werk ontmoette ze Hugo. Een zachte vriendelijke man. Misschien ietsje té zacht, dat wel. Toch trouwde ze met hem. Hij was alles dat ze nooit had gekend dus dat moest dan wel goed zijn. Met hem kreeg ze een dochter. Maar... Hugo was geen goede match. Ze voelde zich veilig bij hem, maar hij wakkerde haar vuur niet aan. De arme zachte man sloeg een beetje door in zijn zachtheid en had weinig daadkracht die een man aantrekkelijk maakte voor Amanda. En omdat het leven loopt zoals het moet lopen, sloeg de onrust weer toe. Zou ook dit haar weg niet zijn?

De Tantra oase

Op een zonnige dag verscheen een bijzondere Tantra meneer in het leven van Amanda. Deze man vervoerde haar in hemels liefdesspel met honing, massage, bewondering en aanbidden van haar lichaam. Haar seksuele energie, haar Kundalini (levensenergie) begon te stromen als nooit te voren. Ze kwam in het contact met de Tantra meneer voor het eerst thuis in haar eigen lijf en ontdekte voor het eerst de werkelijke diepte van haar gevoelens. Na deze bijzondere ervaring wist ze zeker dat het huwelijk met Hugo geen kans van slagen had. Ze had intense passie nodig. Vuurwerk! Ze besloten uit elkaar te gaan.

De tovenaer die niet kon toveren

Na het oprechte en diepe verdriet om de breuk met Hugo ontmoette ze een

nieuwe man. Een bijzondere en intrigerende man. De man had een lange baard en zag er uit als een tovenaars. Hij wist heel veel van oude volksgebruiken en Keltische magie. Koren op de molen van Amanda die ook al een tijd in opleiding was tot Keltisch priesteres. Amanda werd stapelgek op hem. Met hem kon ze haar hart als ook werk delen. Het voelde als thuiskomen. Er was eindelijk alle ruimte voor haar innerlijke wijsheid, voor wie ze werkelijk was. Samen vierden ze allerlei bijzondere ceremoniën en leefden een gelukkig leven in de meeste opzichten.

Alles behalve tussen de lakens. De man zat in een rolstoel en had met zijn verlamde onderlichaam geen mogelijkheid tot het hebben van actieve seks. En toch, Amanda wilde van geen twijfels weten. Ook al was zij altijd een zeer actieve seksuele vrouw geweest, deze keer moest het ook anders lukken. Dat was haar besluit. Hun liefde móest maar voldoende zijn. En omdat Amanda's gevoelens voor hem zo diep waren en ze zoveel voor hem voelde spraken ze er lang en serieus over voordat ze na twee jaar toch besloten samen te smelten in een Keltisch huwelijk. Amanda koos bewust voor de relatie met haar geliefde en accepteerde daarmee een leven zonder de lichamelijke samensmelting van in hun seksuele relatie. Althans... dat dacht ze.

Magical Malta

Kort na de huwelijksceremonie voelde Amanda een roep in haar hart. *Kom naar Malta. Kom, kom!* Ze had geen idee waarom, maar ze had inmiddels wel door dat het luisteren naar haar intuïtie de beste weg was. Iets aan het eiland riep haar en zij luisterde. Dus ze ging op pad. Alleen.

Op Malta wandelde ze uren en uren. Ze wist niet wat ze er kwam doen dus ze doolde nieuwsgierig over groene velden, rustte achter schaduw gevende struikjes en ontdekte als vanzelf bijzondere krachtplekken die haar riepen. Op een dag, wandelend in de zon hoorde ze een duidelijke vrouwenstem. "Amanda! Amanda! Luister... Jij bent er één van mij! Jij hoort bij mij!"

Er ging een siddering door haar lijf. Elke cel kwam in beweging. Bzzzzz... als een zachte zoem van een honingbij maar dan honderd keer sterker. Alles in haar vibreerde en kwam in beweging. Ze voelde plots de intense verbinding met haar eigen geschiedenis, haar verre verleden. Ze werd stil, mediteerde en luisterde naar de stem van de vrouw die zich aan haar toonde. Het was Ishtar, de godin van de liefde en seksualiteit, een priesteres van lang, heel lang geleden. Amanda ontmoette haar met haar geestesoog en ontving wijze lessen die haar een diep gevoel van thuiskomen gaven. De rijke

geschiedenis van de magische krachtplekken van het eiland hielpen haar zichzelf herinneren. Haar ziel, haar heilige missie. Háar geschiedenis. Waar ze ook ging, elke ontmoeting met Ishtar en elke initiatie op elke krachtplek, in de rijke natuur, in de godinnentempel. Het heelde stap voor stap vele oude wonden in haar en wakkerde haar vuur weer aan. Het vuur dat ze zo lang onder een laag drek had laten sudderen. Het vuur dat er zo lang niet mocht zijn. Ishtar nam haar mee op een visioenen reis door de tijd. Ze toonde Amanda's leven in de tijd van Mesopotamië. (Zo'n 3000 jaar voor Chr.) Steeds meer beelden en daarmee herinneringen kwamen tot haar.

Thuis in haar eigen lijf

Net zo lang tot Amanda vol overtuiging voelde en wist:

Dit is wat bij mij hoort. Zo is het altijd geweest. ik heb van oudsher een seksueel actieve en helende rol gehad in de wereld. Ik voel tot in mijn cellen de opdracht om dicht bij mijzelf te blijven en mijn heilige seksualiteit te vieren en te beleven. Dit hoort bij mij en bij mijn pad.

Ze voelde hernieuwd haar opdracht de wereld te helen en mooier te maken door het fysiek verbinden in seksuele versmelting. Haar seksualiteit was heilig en mocht er zijn. Het was nodig, het móest er zijn. Op dat moment wist ze het. Dit is wie ze is. Er was geen ontkomen aan. Ze was eindelijk thuis.

Pijn en opluchting

De weg terug naar het Lage Land tekende zich door pijnlijke spanning maar ook weergaloze opluchting. De spanning van de boodschap die ze aan haar geliefde moest gaan brengen. Immers, het herontdekken van haar heilige en krachtige seksualiteit en het zo diep beleven van haar Kundalini, haar seksuele levensenergie, kon maar één ding betekenen en dat wist ze. Een leven zonder seksuele fysieke verbinding was niet haar weg. Dat zou wéér het wegstoppen van zichzelf, van haar essentiële levenskracht betekenen en daar was ze niet meer toe in staat. Niet meer na het bezoek van Ishtar. Ze wist eindelijk wie ze was en wat bij haar hoorde. Haar hele leven had ineens zin gekregen, ze begreep zoveel patronen uit haar jeugd. Alles viel op z'n plek. Ze vertrouwde er dan ook op dat het leven het nu ook goed zou gaan regelen wanneer ze haar innig geliefde zou gaan vertellen dat haar celibataire gelofte niet kon standhouden en het een ontrouw aan zichzelf zou zijn.

Een heftige boodschap

In de dagen na thuiskomst werd er veel gehuild, gesproken, nagedacht. De boodschap was bij de man als een bom ingeslagen. Hij had hier wel voor gevreesd maar hij had het weg geredeneerd. Wilde zo graag geloven dat een liefdesrelatie met Amanda voor hem was weggelegd. In een wanhopige poging nog een oplossing, een uitweg te vinden uit deze impasse stelde hij goedbedoelend maar twijfelend voor om een andere man te vragen om met Amanda te vrijen zodat die behoefte van haar toch vervuld zou worden en ze hem niet hoefde te verlaten. Amanda voelde zich verscheurd. Dat wilde ze niet. Maar... ze wilde haar huwelijk ook niet verliezen. Dus, ze stemde in. Het leek het proberen waard.

Ze had één ontmoeting met een viriele en vurige man. Pure wilde lust. Toch bleef het bij die ene keer. De man die thuis lijdzaam had zitten wachten tot Amanda terug keerde kon er toch niet zo goed mee om gaan als hij had voorzien. Venijn en zuurheid sloeg genadeloos in hem toe. “Was het leuk?” sneerde hij met venijn in zijn stem toen Amanda weer thuis kwam. Amanda zuchtte.

In de dagen na de hete ontmoeting voelden ze beiden aan dat deze afspraak geen stand kon houden. De zure gepijnigde stemming van manlief veranderde niet en Amanda werd met de seconde ongelukkiger. Dat vroeg om een dapper besluit. Zo kon het niet voort gaan. Het onvermijdelijke volgde.

Ze besloten met pijn in het hart uit elkaar te gaan.

Het pad van de liefde

De liefde bleek voor Amanda een bijzondere weg te zijn. Haar liefdesrelaties brachten een verrijking in haar leven, naast de pijn en het verdriet die er ook was. Haar weg bracht haar niet altijd geluk in relaties met anderen maar het leidde wel tot een weergaloze liefdesrelatie met zichzelf. De meest waardevolle relatie op aarde, die met zichzelf bloeit nu als nooit te voren. Ze groeit, geniet, heeft lief en verbindt zich met de wereld om haar heen. Deze dappere jonge vrouw die als vreemde eend in de bijt werd geboren in een dorp waar ze niet huis hoorde en die van beschadigde vleugellamme jonge vogel uitgroeide tot een krachtige godin die haar vleugels heeft gevonden en lief heeft met passie.

- *Einde* -

Lief mooi mens,

Het is mijn vurige wens dat de verhalen in dit boek jou even zeer hebben geraakt als ze mij deden tijdens de gesprekken met deze prachtige vrouwen. Acht gewone vrouwen die ook stuk voor stuk uitzonderlijk en bijzonder zijn. Net als jij en ik.

We zijn het allemaal. We dragen allemaal dat veld van Zachte Kracht in ons. Elke dag dat je je ogen opent ligt er de uitnodiging om stil te worden en naar binnen te keren. Daar, in jouw hart en verbonden met je ziel zul je het vinden. Jouw Magische Zachte Kracht. Het krachtveld waarmee ook jij ál je uitdagingen met gemak aan kan.

Wanneer je voelt dat je ook wel lang genoeg hebt gestruggeld en gestreden.
Wanneer je ook voelt dat het tijd is voor een ontspannen leven.
Wanneer je genoeg hebt van de hoge latten die je jezelf op legt om er vervolgens keer op keer onder door te schieten.
Wanneer je echt toe bent aan een andere manier...

Duik dan naar binnen. Voel je hartsverlangen. Voel je innerlijke vuur.
Vanuit dat verlangen en dat vuur kun ook jij moeiteloos creëren.
Vanuit jouw Zachte Kracht!
Ik gun het je zo!

Hulp nodig?

Kun je een beetje hulp gebruiken bij het ontdekken van jouw Zachte Kracht?
Weet dan, ik ben er voor je. Ik begeleid je graag!
Let's talk! Jij bent het waard!

Ik wens je een leven vól Magische Zachte Kracht toe.

Met al mijn liefde,

Sylvia van Doorn

